

râsul lumii râsul lumii râsul lumii
sul lumii râsul lumii râsul lumii
râsul lumii **christopher**
râsul **buckley**

nu te porți așa
cu prima doamnă

Dintre câți satiriști politici are America începutului de mileniu, CHRISTOPHER BUCKLEY (n. 1952, Washington) pare cel mai tăios. Licențiat în științe politice și ale comunicării, el devine consilier al vicepreședintelui George Bush pe vremea când Casa Albă este ocupată de Ronald Reagan. Pentru Buckley acesta este prilejul optim de a afla cum bate vântul pe coridoarele puterii și care sunt raporturile dintre decidenții politici și mass-media. De altfel, seva comică a romanelor sale chiar de aici se trage. Buckley veghează atent la ce se petrece în jur, iar în cele din urmă pânda lui aparent distrată rodește. Așa se întâmplă cu aproape toate satirele sale: *Thank You for Smoking*, *The White House Mess*, *Little Green Men*, *Dry Martinis*, *No Way to Treat a First Lady* sau *Florence of Arabia*. În prezent Christopher Buckley este editor la *Forbes* și stă în continuare pe recepție. Mai devreme sau mai târziu, va da peste o nouă gafă prezidențială sau peste un adulter mai picant decât precedentul. Va fi momentul când hazul lui abraziv, deliciile de limbaj și situațiile de comedie bufă se vor închea din nou într-o poveste pe care oamenii o vor citi cu batista la îndemână. Și asta nu fiindcă vor plânge.

**christopher
buckley**

nu te porți așa
cu prima doamnă

Traducere din engleză de
CORNELIA BUCUR

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta colecției
DANIEL NICOLESCU

CHRISTOPHER BUCKLEY
NO WAY TO TREAT A FIRST LADY
Random House, 2002, New York

*b*abette Van Anka mai făcuse dragoste cu președintele Statelor Unite de alte unsprezece ori până atunci, dar în continuare nu rezista tentației de a strecura câte un „domnule președinte“ în „Ah, iubitule, iubitule, iubitule!“ El îi spusese, cu ocaziile precedente, că nu-i place să fie strigat așa în timp ce, după propria exprimare, congresul se afla în ședință. Dar Babette nu se putea stăpâni să nu-și spună: „Mă culc cu președintele Statelor Unite! În Casa Albă!“ Inevitabil, acel „domnule președinte“ îi scăpa de fiecare dată.

Oricât ar fi fost de încântată, însă, în noaptea aceasta spera ca ocazia cu numărul doisprezece să ia sfârșit cât mai repede. Era trecut de două și se auzea limpede din mormăielile și găfâielile epuizate ale partenerului că făcea eforturi pentru a dovedi ceva, mai mult sieși decât ei. Dumnezeu îi era martor că, din partea ei, făcuse tot ce se putea pentru ca seara să fie excitantă, dar totul se dovedise a fi mai degrabă o probă de rezistență. Unde e romantismul în așa ceva? La care se adăuga și prezența Primei Doamne ceva mai încolo, pe același culoar. Președintele o asigurase că soția lui dormea dusă, dar gestul era plin de îndrăzneală chiar și prin raportare la standardele lui imprudente. Combinația dintre strădaniile lui lipsite de pasiune și distanța mică față de nevastă făceau dificilă încercarea lui Babette de a se relaxa și a savura momentul.

Se concentrează asupra efortului de a-l ajuta pe comandantul suprem să atingă extazul. Era muncă, nu glumă. Ocaziile de la unu la patru fuseseră niște experiențe care făcuseră

să se cutremure pământul. Între cinci și opt fusese aproape pasional. Ocazia cu numărul nouă — dezastru. Zece și unsprezece fuseseră un pic mai mult decât niște încercări jenante de a reaprinde flacăra lui Eros. Oare își pierdea interesul? Tensiunea era mare. Babette știa că trebuie să dea rezultate sau să sufere inimaginabila consecință: indiferența. Gata cu nopțile petrecute în dormitorul Lincoln de la Casa Albă, gata cu călătoriile în Airforce One, gata cu golful sau mesele cu conducătorii lumii, gata cu locul rezervat la masă. Și doar acum câteva săptămâni, îi fluturase pe dinaintea ochilor perspectiva unui week-end la vârf cu lideri din Orientul Mijlociu, la reședința prezidențială de la Camp David. Cum să rateze așa ceva?!

Babette se trezi brusc din reveria rendez-vous-urilor cu președintele în munții Catocin, printre prim-miniștri.

Se auzea un zgomot.

...buf... buf... buf...

Era capul prezidențial, izbindu-se de capul patului lui Lincoln.

— Ah, șopti ea, da... da... aaahh... daaa...

Uneori, asta îi punea în mișcare. Bărbații adoră coloana sonoră aprobatoare. Dumnezeu mare, trăgea de ea de o jumătate de oră. În mod normal, chestia asta i-ar fi gădilat orgoliul, dar nu și astăzi. Nevasta în capătul holului și agenți ai Serviciilor Secrete pretutindeni. Îl întrebase: Astă-seară? Aici? Crezi că e bine? Tipii de le marină... riscul îi excita.

Era asudat. Pielea îi ardea. Răsuflarea îi suna aspru. Ce era zgomotul ăsta nou?

Hrrm, hrrm, hrrm, hrrm.

Grohăia. Minunat. O făcea să se simtă sexy ca o halcă de carne.

Deschise ochii și imediat îi păru rău că o făcuse. Avea înfățișarea aceea, ca de somon mascul epuizat de efortul de a înota peste stânci contra curentului, pentru a-și depune ADN-ul peste icre și a se întoarce apoi cu burta-n sus, dând ortul popii. Ce romantic!

Probabil se gândea la... altcineva. La vreun trup pe care îl văzuse într-o revistă.

— Hrrrrmmmm.

În fine, mulțumescu-Ți, Doamne.

— Aaaah! se prefăcu ea.

Tăcere. Cearșafurile erau umede de transpirație prezidențială. Lui Babette îi plăceau așternuturile curate, apretate și călcate, așa cum aveau în hotelurile englezești, care scârțâiau de atâta apret. Și-acum uite cum arăta patul. Parcă era Lake Superior. Ce-ar fi putut să facă, să sune menajera în toiul nopții și să ceară așternuturi proaspete? Căh. Va trebui să doarmă în ele. Minunat. Ea și soțul ei donaseră o jumătate de milion de dolari partidului și cu ce se alegeau? Cu statutul de obiect al unei partide de amor fără nici un haz, combinat cu riscul de a fi surprinși de nevastă, pentru a petrece apoi restul nopții pe cearșafuri umede.

Președintele se ridică.

Se dădu jos din pat fără măcar un sărut sau o palmuță peste fund și rămase conturat pe fundalul ferestrei care dădea spre pajiștea sudică a Casei Albe. Părea neliniștit.

Babette aprinse lampa de pe noptieră. O întâmpină următorul tablou: președintele Statelor Unite ale Americii, gol, cu excepția șosetelor trei sferturi, cu chipul congestionat ca o sfeclă de Harvard, cu caracteristica cea mai proeminentă încă perpendiculară, în stare de excitație.

— Văd că ești în formă, toarse Babette, imitând cât putea de bine accentul lui Mae West.

Președintele se uită în jos, examinându-și anatomia în consolă, cercetând-o clinic. Zâmbi, scoțând un mormăit de satisfacție masculină. Se aplecă să își culeagă hainele, împrăștiate pe jos. Erau singurele ocazii când își aduna singur hainele. Unul dintre avantajele funcției era acela de a se putea dezbrăca precum un maharajah, azvârlind obiecte de îmbrăcăminte pe podea, pentru a fi recuperate fără murmur de lachei politicoși.

Își trase pantalonii, dar nu reuși să se încheie la fermoar. Păru amuzat de provocare, apoi însă frustrarea puse stăpânire pe trăsăturile lui și îl împinse cu spatele spre un fotoliu, unde rămase înfrânt, cu șlițul desfăcut.

— Vrei să te...

Înainte ca Babette să își termine de formulat oferta, președintele se smulse din fotoliu și porni hotărât în direcția ei.

Câtă impetuozitate! Se pregăti să îl primească, dar el cârmii în direcția noptierei. Puse mâna pe carafa de cristal în care era apă cu gheață și, cu cealaltă mână, îndoi obiectul afectat în jos, cufundându-l în carafa rece.

Babette rămase cu gura căscată la vederea anatomiei prezidențiale scufundate în apa ei cu gheață. Era de minune că nu ieșeau vapori șuierând.

Imersiunea avu efectul scontat. Președintele reuși să vâre membrul afectat la loc în pantaloni, chiar dacă trasul fermoarului fu dus la bun sfârșit cu mare grijă, de parcă ar fi avut de-a face cu nitroglicerina instabilă.

După ce se îmbracă și își aranjă părul, președintele se întoarse și îi aruncă lui Babette un zâmbet triumfător, făcându-i cu ochiul marinărește. Apoi deschise ușa, întoarse capul în ambele sensuri ca să verifice holul și dispăru, lăsând-o pe Babette cu așternuturile ei umede și carafa cu apă rece compromisă.

*

* *

Elizabeth Tyler MacMann, Prima Doamnă a Statelor Unite, stătea trează, întinsă în propriile cearșafuri apretate, uitându-se afară pe fereastră, către Monumentul lui Washington. Căsătorită cu cel mai proeminent simbol al virilității din America, nu-i scăpa ironia faptului de a se găsi singură în pat, cu privirile ațintite asupra celui mai proeminent simbol falic al națiunii. Puține îi scăpaseră lui Beth MacMann, în afară de fericire.

După cina cu președintele Uruguayului, Beth și președintele îi părăsiseră pe oaspeții rămași și urcaseră la etaj, la unsprezece și jumătate. Se dezbrăcaseră și se băgaseră în pat. Ea adormise.

Se trezise la 1:42, conform ceasului digital de pe noptieră, însetată, pentru a constata că era singură. Uneori, când primea câte un telefon în miez de noapte, el trecea în birou, ca să nu o deranjeze. Dacă era vreo criză, de cele mai multe ori cobora în Biroul Oval. Dacă situația era într-adevăr presantă, se ducea la Centrul Operativ din subsolul aripii stângi, pentru ca secretarul de presă să îi poată informa pe ziaristi că președintele monitorizase situația din Centrul Operativ. Suna mai impresionant decât „din pat, prin telefon”.

Un gând negru se născu în mintea lui Beth, chiar dacă prefera, se străduia cu tot dinadinsul să nu ia în considerare posibilitatea ca soțul ei să se afle în dormitorul Lincoln. Era cu neputință să facă așa ceva. Cu neputință.

Cunoștea zvonurile și, mai mult, cunoștea adevărul cu privire la afemeiatul care îi era soț de atâția ani. Dar, chiar dacă zvonurile erau adevărate, aceasta era noaptea în care putea fi sigură că bărbatul ei și Babette Van Anka, actriță, cântăreață, organizatoare de petreceri cu colectare de fonduri, nu erau angajați în relații bilaterale.

Beth se ridică în fund pe pat, străduindu-se să se convingă pe ea însăși că soțul ei era chiar în clipa aceea la parter, unde dădea ordinul de atac asupra vreunei țări din Orientul Mijlociu, sau poate chiar din Asia, deținătoare de armament nuclear furat.

În clipa aceea, auzi dedlicul ușii care se deschidea și soțul ei, președintele Statelor Unite, intră în cameră.

Beth înțelese. Înțelese imediat, chiar și pe întuneric. Nu s-a inventat încă un radar mai sigur decât intuiția unei soții.

Se gândi să nu facă nimic, să aștepte până dimineată, când, după sucul de portocale proaspăt stors, după pâinea cu unt și cu gem și cafeaua neagră, îl putea înfrunta calm,

cu ultimul episod din serialul infidelităților sale. După care să-i răstoarne cafetiera peste organele ofensatoare. Contemplă perspectiva timp de o clipă, apoi aprinse lumina.

El reacționează ca orice animal de noapte — raton, gândac de bucătărie — scăldat brusc în lumină nedorită. O străfulgerare rapidă, laterală a ochilor, evaluând posibilitățile de scăpare. Era aplecat înainte, într-o poziție ciudată, ținându-și haina în dreptul mijlocului. Beth interpretează postura ca defensivă. Trupul lui striga: „M-am culcat cu musafira!“

— Irak, zise el oftând.

Și își dădu ochii peste cap, vrând să arate cât de gravă și, cu toate acestea, cât de previzibilă era situația.

Beth se pomeni gândindu-se că Irakul era acum în pericol. Era foarte posibil să aștepte până adormea ea la loc, apoi să se furișeze până în Centrul Operativ și să ordone lansarea câtorva rachete asupra Bagdadului, pentru ca, la micul dejun, să o poată privi drept în ochi.

Cearta care urmă fu zgomotoasă chiar și după standardele căsniciei MacMann, aflate în al douăzeci și cincilea și ultimul său an.

*

* *

Beth se trezi ca de obicei, la șase și un sfert. Ridică receptorul telefonului de pe noptieră și comandă micul dejun obișnuit. Se dădu jos din pat, se înfășură în halat și deschise ușa pentru a lua ziarele de dimineață, așezate ca de obicei, frumos, pe o măsuță lipită de perete, în ordinea în care prefera să le citească. Din multe puncte de vedere, Casa Albă era idealul platonice al hotelului perfect: *room service* douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, un recepționar la capătul celălalt al firului de telefon pentru a pune la dispoziție orice, de la bilete de teatru la o armată în marș.

Parcurse rapid primele pagini și se strecură la loc în pat. Nimic referitor la Irak. Surpriză. Un cutremur în Chile.

Ministrul de externe german ținuse un discurs în care spunea că Germania se scuzase suficient pentru al doilea război mondial. Un important os de dinozaur fusese descoperit în Manitoba, care, după cum susțineau paleontologii, ar putea dovedi că dinozaurii nu dispăruseră din pricina unui meteorit gigantic, ci a osteoporozei. Franța, înfuriată pe Statele Unite pentru introducerea unei taxe vamale de 100% la brânza Roquefort, acceptase să vândă Chinei torpile nucleare de mare viteză, pentru submarinele sale. Șeful poliției antidrog din Mexic tocmai își construise o a treia vilă „ca un palat”, dintr-un salariu de 48 000 dolari pe an. Acum, că alegerile prezidențiale erau la „numai” optsprezece luni distanță, „lideri de partid anonimi” se arătau „preocupați” de faptul că „mesajul” președintelui „nu își atingea ținta”.

Sophie Williams, menajera de la Casa Albă care îi aducea întotdeauna micul dejun Primei Doamne, bătu ușor și intră. Ea și Beth schimbă amabilitățile obișnuite, după care așeză tava, cu orhidee proaspăt culese, în poala lui Beth.

Acesta fu momentul în care Sophie îi spuse Primei Doamne încet, dar cu îngrijorare, că gura și ochii președintelui erau „larg deschiși” și că acesta stătea „îngrozitor de nemișcat”.

Această observație declanșă o serie de evenimente care culmină, șaptesprezece zile mai târziu, cu punerea sub acuzare a lui Elizabeth Tyler MacMann pentru asasinarea președintelui Statelor Unite ale Americii. Dacă ar fi avut o căsnicie obișnuită, acuzația ar fi fost probabil cea de omor prin imprudență. Dat fiind însă că soțul în chestiune era cine era, procurorul general, vizibil stânjenit, declară că nu avea altă soluție decât să o pună pe cea care era acum fosta Primă Doamnă sub acuzare, pentru monstruoasa infracțiune de asasinat.

Secretara îl anunță simplu:

— Ea e.

Nu încăpea nici o îndoială cu privire la identitatea „ei”, nu și după uraganul mediatic de forță doisprezece din săptămânile precedente. Țara era în convulsii. Șapte optimi din paginile întâi ale ziarelor naționale și ale știrilor de scară îi erau dedicate. Dacă ar fi izbucnit un război cu Rusia și cu China, acesta ar fi ajuns, poate, pe pagina a doua.

Baylor „Nerușinatul” își petrecuse cea mai mare parte din ultimele șaptesprezece zile întrebându-se dacă Beth MacMann va avea tupeul să îl sune.

Era, la nici cincizeci de ani, cel mai bun avocat pledant din țară. Fusesse primul avocat care ceruse o mie de dolari pe ora de consultație, sumă care — prea multă vreme — fusese considerată bariera inexpugnabilă a sunetului pentru tarifele juridice.

Existau cinci sau șase avocați pledanți de nivel imediat inferior și fiecare se considera, bineînțeles, cel mai bun avocat pledant din țară. Nici unul dintre ei însă nu fusese simultan pe copertele tuturor celor trei reviste de știri mai importante și nici unul nu devenise personaj de film, interpretat de un celebru actor britanic, care se dădea drept american. Nici unul nu era proprietarul unei echipe de baseball. Și, cu siguranță, nici unul nu fusese căsătorit și nu divorțase de patru ori. Recordul anterior era de trei. Faptul că mai rămăsese cu ceva bunuri după asemenea dezastre conjugale

în serie constituia, poate, mărturia cea mai elocventă a abilităților pe care le pune la bătaie în sala de tribunal.

Nu primise numele de „Nerușinatul“ la botez. În realitate, până nu se hotărâse să devină cel mai bun avocat ple-dant din țară, fusese cumsecădenia întruchipată, ceea ce se numea un „gentleman creștin“, portretul a tot ceea ce este bun și luminos în natura umană. Numele lui adevărat era Boyce, iar la botez, nașii se lepădaseră cu tărie de Satana în contul lui. Lepădarea ținuse până la evenimentul al cărui erou fusese chiar înainte de a absolvi Facultatea de Drept.

Porecla i-o dăduse un judecător de la tribunalul federal, încă de la începutul controversatei lui cariere, după ce con-vinsese un juriu că clientul lui, un lanț de restaurante Cap'n Bob Fast Fish, nu știuse că popularii săi burgeri Neptun erau făcuți din carne de balenă, achiziționată de pe piața neagră japoneză. Imediat după această victorie răsună-toare, Boyce apăruse cu succes trădători, teroriști, traficanți de informații cu circuit închis, politicieni, mafioți, șantajști, companii acuzate de poluare și deversarea deșeurilor toxice, escroci, agenți de asigurări frauduloși, traficanți de droguri, proprietari care își dopau caii de curse, teleevanghe-liști, colportori, staruri care își băteau nevestele, deținători de monopoluri cibernetice și chiar colegi avocați. Un emi-nent profesor de drept care purta papion afirmase pe un post public de televiziune că, dacă Baylor Nerușinatul l-ar fi apărut pe Adolf Eichman după ce fusese răpit, dus în Israel și judecat pentru crime împotriva umanității, Eichman nu numai că ar fi fost achitat, dar i s-ar fi acordat și daune. Nu o spusese cu admirație. Dar, dacă faima lui Boyce ajunsese de mult la stadiul în care lustragii din aeroporturi îi cereau autografe, publicul larg nu știa și ce stătea în spatele remar-cabilei sale cariere.

Și acum — la un sfert de secol de la începutul acestei cariere — sună telefonul.

Întinse mâna să apese pe buton, apoi se opri. Se gândi să îi spună secretarei să o roage să sune mai târziu. Uneori, își făcea clienții noi să aștepte zece sau cincisprezece minute înainte de a ridica receptorul. Îi înmuia. Îi făcea și mai dornici.

Să procedeze și cu ea la fel? Nu. Așteptase douăzeci și cinci de ani. Era prea nerăbdător să înceapă dansul.

Simți o tobă bubuindu-i în piept. Dumnezeuule mare. Oare pulsul chiar i se accelerase? Lui, care nu transpira nici când pleda în fața Curții Supreme?

Ridică receptorul.

— Bună, Beth. Ce-ai mai făcut?

Nonșalanța dusă pînă pe culmile artei dramatice.

— Vreau să te văd, Boyce.

Tonul ei era unul de afaceri. Rece ca un martini, fără mai multă emoție decît o stewardesă care le cere pasagerilor să își aducă fotoliile în poziție verticală. Ca să fie sincer, ar fi preferat ceva mai multă emoție brută, poate chiar un suspin sau un oftat reținut. Unii dintre clienți, chiar bărbați zdraveni, care îți puteau mătura falca dintr-o lovitură, cedau nervos prima dată cînd vorbeau cu el. Boyce ținea o cutie cu șervețele în birou, ca un psihoterapeut. Un client nou, liderul unui sindicat al instalatorilor, care fusese înregistrat pe bandă de FBI în timp ce comanda instalarea unei bombe în mașina unui rival, plînsese cu sughituri, ca un copil de opt ani. Mai târziu, dăduse vina pe medicamente.

Chiar și acum însă, dînd un telefon care pentru ea ar fi trebuit să fie unilitor, Beth își păstra verticalitatea, fără urmă de implorare sau disperare în glas. Boyce se crispă. Pulsul îi reveni la normal. *Bine, dragă, vrei să ne jucăm de-a durii? Zero grade ale tale și minus cinci de la mine.*

— Te pot primi mâine dimineață, la zece și jumătate, spuse el. Pentru o jumătate de oră.

Trecuse mult timp de cînd cineva îi spusese așa ceva lui Beth MacMann.

Cei doi începură numărătoarea, să vadă cine clipește primul.

...șapte... opt... nouă...

— Bine, spuse ea.

— Vii cu avionul?

Al naibii să fie dacă trimitea avionul personal ca s-o aducă.

— Nu, Boyce. Vin cu mașina. Nu-mi face plăcere să fiu ținta tuturor privirilor timp de o oră, în avion.

Ca fostă Primă Doamnă, avea în continuare o gardă de corp asigurată de Serviciile Secrete, altă fațetă a ironiei situației în care se găseau ea și țara: judecată de guvern, apărută de guvern. Un editorialist de la *Times* pusese răutăcios întrebarea: dacă, în cele din urmă, Beth MacMann avea să fie executată, urma să aibă loc un schimb de focuri între Serviciile Secrete și călăul cu siringa fatală? Atâtea întrebări spumoase se ridicau zilele astea.

— Zece și jumătate, deci.

Boyce se lăsă pe spate pe tronul din piele, imaginându-și spectacolul în toată splendoarea lui multipixelată: sute de camere și reporteri TV în fața biroului său din Manhattan, agitându-se și îndreptând microfoanele ca pe niște baghete fetișizate, în timp ce falanga Serviciilor Secrete o escorta până la intrare. Și iată-l și pe el, superb, îmbrăcat în stil englezesc, ieșindu-i în întâmpinare. Chipul lui avea să fie mâine pe micile ecrane din lumea întreagă. Țăranii din Uzbekistan, cercetătorii atmosferei antarctice, fermierii Amish din Pennsylvania, toți aveau să îl recunoască.

Avea să facă o declarație scurtă și neutră, cum că aceasta era doar o întrevvedere preliminară. Va zâmbi, va mulțumi presei pentru interesul manifestat — Boyce era cel mai bun dintre dresorii de jurnaliști — și o va invita să intre. Ce satisfacție, după toți anii aceștia. Deja i se spunea „Procesul Mileniului“, iar el avea să fie chiar în centrul lui, în miezul incandescent. Și poate — poate — pentru ca răzbunarea

să fie desăvârșită, de data aceasta avea să piardă. Atât de subtil, încât întreaga brigadă de savanți cu papioane de la Harvard, care aveau să îl întoarcă pe toate părțile, să poată spune că, într-adevăr, nimeni nu ar fi putut câștiga cazul acesta, nici măcar Baylor Nerușinatul.

Zarva era mai mare decât se așteptase. În fața biroului din Manhattan al lui Boyce, se aflau șaisprezece care de televiziune cu antene de telescop cu microunde, cu diametru de douăzeci de metri, pentru transmisia în direct și peste trei sute de reporteri și cameramani, plus de două ori pe-atâția gură-cască. Chiar și el se simțea impresionat.

Poliția trebui să blocheze o bandă de circulație de pe Strada 57. Era întâlnirea Client-Avocat a mileniului. Când toate acestea aveau să ia sfârșit, declarase un erudit al pixelilor, termenul de „mileniu” va fi atât de obosit, că va trebui pus la naftalină până în 2999.

Beth fumegă în tăcere în ascensor, până când ea și escorta din Serviciile Secrete ajunseră în biroul lui Boyce, aflat în colțul dinspre nord-vest al etajului 50, cu vedere spre Central Park. El îi spunea „vederea de o mie de dolari pe oră”.

— O experiență cu adevărat umilitoare, spuse ea. Îți mulțumesc.

Înțelese imediat că nu avea nici un rost să susțină că nu el lăsase să se scurgă către media informația despre întâlnirea lor. Descoperi însă că spera că ea nu își dăduse seama unde ajunsese respectiva informație. Perri Pettengill, actuala prietenă a lui Boyce, era gazda talk show-ului de noapte intitulat *Ciocanul tare*, de pe Canalul Juridic. Era blondă, deșteaptă și ambițioasă, vorbea repede și purta ochelari bifocali și pulovere strâmte. Avea ratingurile cele mai bune de la Canalul Juridic, care de obicei nu atrăgea prea mulți spectatori în perioadele dintre procesele spectaculoase de

crimă, deși un raport intern strict secret arăta că aproape o treime din spectatori o urmăreau fără sonor. Tom Wolfe o pomenise într-un eseu, denumind-o „torta cu lămâie”¹.

Perri și Boyce se cunoscuseră cu șase luni în urmă, când ea fusese moderatorul unei discuții desfășurate la Asociația Avocaților Pledanți din New Orleans, pe tema selectării juraților, intitulată *Recuzați!* Boyce participase la emisiune, iar ea îl prezentase ca fiind „nu numai cel mai bun, ci și cel mai incitant avocat pledant din țară” și în aceeași seară, după cină, îi oferise cele mai memorabile momente petrecute la New Orleans, ceea ce nu era puțin lucru. Ceva mai târziu, în aceeași săptămână, se mutase la el. Relația lor fusese cimentată cu caractere **bold** de deținătorii rubricilor de scandal din New York. Perri era suficient de inteligentă ca să nu fi adus până acum în discuție subiectul căsătoriei, dar chestiunea plutea în aer în fiecare dimineață, pe deasupra tăvilor cu micul dejun, ca Turturica lui Damocles. Boyce avea o scuză: patru soții anterioare. Îi dădea de gândit lui Perri. Nici o femeie romantică nu visează, în adâncul sufletului ei, să devină doamna Nr. Cinci.

Boyce o sunase după ce închisese telefonul cu Beth, aproape provocându-i o hiperfibrilație. Ce lovitură! Ambiția ei îl punea uneori pe gânduri pe Boyce, la fel ca și — dacă era să fie cinstit — extraordinara ei pricepere în pat. Confruntat cu un partener atât de performant, orice bărbat s-ar fi întrebat, chiar în clipele în care ofta și gemea în extaz: unde a învățat să facă așa ceva?

Acum însă toate gândurile lui se concentrau asupra lui Beth, cu care dăduse ochii ultima dată cu un sfert de veac în urmă.

— I-ai dat informația femeii ăleia, nu? zise ea. Fata cu Pulover.

¹ Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, *tart* înseamnă *tartă* dar și *prostituată*, iar *tort* înseamnă, în limbaj juridic, *prejudiciu* (n.t.).

— Așa e. Am vrut să fie multă lume aici, astăzi. Am vrut să lansez un mesaj pentru guvernul Statelor Unite...

— L-ai lansat. El sună așa: „Boyce Baylor e un maniac egocentrist de zile mari“.

Era... stupefiat! Nu așa sunau dulcile rugăminți pe care le aștepta din partea clienților imploratori.

— M-am trezit azi-dimineață la ora cinci, spuse Beth, și am petrecut patru ore pe autostrada I-95, simțindu-mă ca O.J. Simpson în Bronco, urmărită de șase echipe de la *Știrile pe viu*. Pe urmă am aterizat în cercul diabolic pe care mi l-ai pregătit. Așa că, dacă nu te superi, n-am starea de spirit necesară ca să te pup în fund.

Cu aceasta, se așează și începu să își scoată mănușile. Beth purtase întotdeauna mănuși, pentru simplul motiv că o ajutau să își păstreze mâinile fine. Când devenise soția unuia dintre candidații la președinție, și nicidecum o *mimosa pudica*, presa se agățase de ele pentru a lansa convenabila metaforă a mâinii de fier în mănușa de catifea.

Boyce nu se putea opri să nu o urmărească scoțându-și-le deget cu deget, cu mișcări incredibil de sexy, ca Barbara Stanwick, părând că spune: Și-acum, hai să trecem la treabă. Nu-și putea lua ochii de la ea. Bărbații sunt bărbați și toți naivi, dar Boyce era uimit, văzând-o de aproape, că Ken MacMann simțise nevoia să se culce cu toate femeile acelea, când o avea pe ea așteptându-l acasă, încălzindu-i patul noapte de noapte. Era cu câțiva ani mai tânără decât el și părea cu alți câțiva mai tânără decât era. Avea pomeți aristocratici și părul negru cu fire albe, care dădeau și mai mult luciul și bogăție negrului. Ochii ei te priveau direct, cântărindu-te, dar nu neprietenos. Silueta, nemarcată de sarcini, îi era plină și atrăgătoare. Dacă ar fi fost actriță, ar fi primit roluri de femeie de afaceri dură, care se dovedește a fi o adevărată panteră la pat. Își aminti cum, de fiecare dată când mergea în spatele ei și îi vedea dulcele balans senzual al feselor, i se usca gura și inima îl înțepa în așteptarea posesiei.

Și iat-o aici, douăzeci și cinci de ani mai târziu, în biroul lui, clientă.

— Căfea, cu lapte degresat, un plic de zahăr.

Își încrucișă picioarele încălțate în ciorapi negri. Boyce auzi cântecul de sirenă al nărilor pe nălon.

— Și tu ce mai faci, Boyce?

Boyce Baylor, leul baroului american, își dădu seama că în mai puțin de treizeci de secunde fusese redus la statutul de băiat care aduce căfea — în propriul bîrlog, cu o vedere pentru care până și Dumnezeu l-ar fi învidiat, între pereți atât de încălzi cu dovezi de merit și mărturii fotografice ale măreției lui, ale imensității lui, încît tencuiala gemea sub povară. Nu, nu, nu, nu. Așa ceva nu era acceptabil. Nu era deloc acceptabil. Trebuia să preia controlul, și rapid.

Sună după căfea și, așezându-se în fața ei, spuse:

— Destul de bine. Eu n-am fost acuzat de crimă.

Ea îi aruncă umbra unui zâmbet.

— De ce — continuă el — nu m-ai sunat mai repede?

— Am așteptat să văd cât de tare se îngroașă gluma. M-am gândit că poate nu ajunge atât de departe. Și n-am vrut să fac lucrurile să pară mai grave decât sunt, angajând un avocat.

Boyce clătină din cap ușor și înțelept. De câte ori auzise același lucru.

— În fine, continuă ea, uite-mă. În genunchi.

Boyce se folosi de prilej ca să se uite la genunchii ei.

— Motivul pentru care sunt în genunchi e că am stat patru ore pe bancheta din spate a unui SUV al Serviciilor Secrete. Dar pot să spun că o fac de dragul tău, dacă vrei.

Se juca pur și simplu cu el! Intolerabil!

— Trebuie să suferi enorm, dacă ai venit la mine, zise el.

— Am fost pusă sub acuzare pentru crimă. Presupun că e o posibilă definiție a „suferinței enorme“.

— De ce cu? Sunt o mulțime de avocați foarte buni, căror le-ar face mare plăcere să capete cazul ăsta.

— Boyce, i-o întoarse ea, dacă vrei să spun: „Pentru că tu ești cel mai bun“, o spun.

— Beth, zâmbi el, știu că sunt cel mai bun. Nu mă înțelege greșit, dar am trecut de etapa în care aveam nevoie de aprobarea ta.

— A, te-ai descurcat frumuseț, nu încapă îndoială. De-aia sunt aici, nu?

Boyce își spunea în gând: „Vii aici ca o floare, după ce ți-ai bătut joc de mine, te așezi cu picioarele alea incredibile și... tot tu te dai mare?”

Decise pe loc să preia cazul.

— Pe drum, venind înapoi, zise ea cu ochii în poală, undeva între Baltimore și Wilmington, mi-am jurat că n-o să-mi cer iertare. Pe urmă, când am ajuns pe autostrada de centură a New Jersey-ului, am hotărât că o să-mi cer. Apoi, în Newark, am revenit la varianta fără scuze.

— Și ce-ai simțit în timp ce traversai Tunelul Holland?

— Am simțit dorința de a mă întoarce din drum. Doar că tunelul e cu schepsis. Îi încurci pe cei care vin din sens invers.

— Bine, despre asta putem discuta mai încolo.

— Poate ar trebui să discutăm acum. Cred că prefer să știu în ce stare de spirit abordezi cazul. Nu vreau să constat la pledoaria finală că n-ai fost cu tot sufletul alături de mine.

Era vicleană.

— Nu suntem în *Casablanca*. Iar asta — arată cu mâna către Zidul Orgoliului, pe care Beth constată că se mai afla și acum fotografia oficială, înrămată, a fostului său socru, prințul Lupold de Bad Saxony-Wurtburg — nu e Cafe-neaua lui Rick. Am depășit momentul. Și m-am descurcat de minune. Adevărul este că mi-am revenit destul de rapid.

— Nu mă măguleam cu gândul că ți-am distrus viața.

Nu se măgulea?? Că mi-a distrus viața?? Fîr-ar să fie...

— Duc o viață foarte plăcută — și făcu un semn cu capul spre Zidul Ego-ului. După cum vezi.

Beth se uită la perete.

— Văd. Am...

— Ce?

— Am încercat să dau de tine. După ce am ajuns la Casa Albă. Nu ai răspuns la patru invitații. La dineuri oficiale.

— Poate s-au rătăcit.

Beth surâse.

— Boyce, invitațiile la dineurile oficiale ale Casei Albe nu se rătăcesc.

— Probabil eram în mijlocul unui proces. Când am un caz pe rol, ca să fiu cinstit, poate să fie și cutremur, că nu-l observ.

— Atunci trebuie să fi fost în mijlocul a patru procese, pentru că te-am invitat de patru ori. Voiam să te așez lângă prințesa Caroline. Știind că-ți plac prințesele.

— E rudă cu nevastă-mea. Într-un fel sau altul. Ceva legat de regina Victoria.

Se bâlbâia.

— Biroul de protocol zice că nu s-a mai auzit ca cineva să nu răspundă la patru invitații pentru dineuri oficiale la Casa Albă. Ai intrat în *Cartea recordurilor*.

— Unul dintre socrii mei a decedat în mijlocul procesului cu MicroDot, dar eram atât de absorbit, că nici la înmormântare nu m-am dus.

Auzi glasul subțire al computerului din cabină spunând: Mai sus, mai sus!

— Așadar, rosti el tranșant, discutăm despre proasta mea creștere sau despre caz?

— Nu sunt sigură, zise Beth, că m-am lămurit în ce stare de spirit ești. Dacă urmează să te ocupi de caz, vreau să știu că ești de partea mea, emoțional vorbind.

Boyce pufni pe nas.

— Nu mă ocup de emoții, doar de moțiuni.

— Nu cred nici o secundă.

— Ce te face să crezi că am luat deja o hotărâre în ce privește cazul?

— Boyce, râse Beth, indiferent cum stau lucrurile între noi, nu pot să cred că ai fi în stare să refuzi un asemenea caz.

Zâmbea. Doamne, Dumnezeule, femeia zâmbea triumfător.

— Vreau să spun, continuă ea, că simpla idee de a nu fi implicat în cazul ăsta... I se spune „Procesul Mileniului“. N-ar avea sens.

Îl avea la mână și strângea tare. Nu mai putea decât să pretindă că era domnul și stăpânul absolut al colțului în care îl înghesuisese cu atâta artă.

Îi aruncă cea mai dură privire-albă-și-ucigătoare-ca-lumina-soarelui, cea rezervată interogatoriilor celor mai necruțătoare. Iar ea se mulțumi să îi întoarcă privirea, până nu mai putu să facă altceva decât să râdă de propria lui neputință.

— Bine. O să preiau cazul.

— Îți mulțumesc.

— Dar vreau să fim bine înțeleși, fără pic de ambiguitate, că eu dictez.

— Normal.

— A, nu. Ridică mâna și spune: Eu, Beth Tyler MacMann, jur solemn că Boyce Baylor va deține controlul deplin, total, absolut și sută la sută comprehensiv asupra apărării mele. Așa să-mi ajute Dumnezeu, Iehova, Alah, Budha, Vișnu și toți ceilalți zei nespecificați mai sus.

— Jur.

Boyce se ridică în picioare, cu mândria ceva mai puțin sifonată.

— Avem garaj la subsol, ca să îi eviți pe fanii de la presă.

— Nu vrei să știi dacă sunt vinovată?

— E limpede că n-ai practicat niciodată avocatura. Ultimul lucru pe care vreau să îl aflu de la clienții mei e dacă sunt vinovați.

Beth avu expresia deconcertată a fetei celei mai deștepte din clasă, care tocmai s-a făcut de râs spunând o prostie.

— Măine vin cu avionul la Washington și ne apucăm de treabă.

*h*arold Farkley visa de mult să devină președinte al Statelor Unite, dar, oricât de încântat ar fi fost acum, că funcția îi aparținea, ar fi vrut ca împrejurările să fi fost altele. Una era ca vicepreședintele să îmbrace mantia măreției în urma unui asasinat dramatic, glonțul unui lunetist în plină zi, cu întreaga lume martoră. Dar să fii beneficiarul unei dispute conjugale scăpate de sub control... Harold Farkley aproape că îi auzea pe zei hohotind. Cu siguranță auzea presa chicotind. Chicotind pe naiba, râdeau cu lacrimi. Pe față. Până la leșin. Făceau pe ei de răs.

Se uită la ziarul de pe masa de lucru din Biroul Oval, deschis la pagina cu editoriale. Harold Farkley fumega. John O. Banion — pungașul pedant, cu papioanele lui nesuferite — scria în articolul său: „«Președintele Farkley» Încercați să cuprindeți cu mintea acest uluitor oximoron.“ Fierbând, continuă să citească. „Harold Farkley este al doilea născut dintre frați, a mers la un colegiu de divizia a doua, de unde a absolvit al doilea din clasă. Astfel, echipat cu un intelect de mâna a doua, și-a ales o meserie de mâna a doua. În cele din urmă, și-a croit drum până la a obține cel de-al doilea loc pe lista opțiunilor în partidul său. Acesta, la rândul lui, i-a adus a doua poziție în cursa prezidențială. Apoi, soarta a intervenit într-o manieră bizară, pentru că numai un șir de evenimente bizare l-ar fi putut propulsa pe Harold Farkley până pe locul întâi. Universul și-a pierdut pentru o vreme echilibrul. S-ar putea să fie nevoie de o intervenție cosmică pentru a realinia corpurile cerești.“

Vai, unde erau vremurile adevăratei puteri executive, când un conducător își putea arunca adversarii în temniță.

Harold Farkley citi cu eforturi restul articolului, căci până și o minte de mâna a doua înțelegea că e mai bine să știi ce gândește inamicul.

Banion, un Gigi-Contra, refuza să accepte acuzațiile care i se aduceau lui Beth MacMann. Președintele MacMann — scria el — fusese victima unei „întâmplări batetice“ — cu un joc de cuvinte apropo de baie. Președintele, afirma sus și tare Banion, se dusese la baie în timpul nopții, alunecase, se târâse înapoi în pat și murise. Semnele ciudate de pe frunte puteau fi explicate ca o „anomalie dermatologică“. Prima Doamnă fusese acuzată pe nedrept. În week-end-ul acela, Banion anunțase cu pompa caracteristică în noua lui emisiune de televiziune, *Capitol Bang*, că guvernul organizase o „vânătoare de vrăjitoare mai improbabilă decât cea organizată în Salem, Massachusetts, în 1690“.

Președintele Harold Farkley citi opiniile lui Banion cu furia impotentă a unei minți de mâna a doua și cu speranța că ele vor rămâne în minoritate. Până acum, toate bune. Sondajele de opinie comandate de el confirmau ceea ce spunea toată presa: majoritatea americanilor o credeau vinovată.

Prima Doamnă fusese o persoană controversată de la bun început. Din clipa în care pusese piciorul la Casa Albă, lăsase să se înțeleagă cum nu se putea mai clar că nu intenționa „să își petreacă zilele dezbătând meniuri“. Era departe de Hilary Clinton, care se mulțumise să se îngrijească de soțul ei și să organizeze, din când în când, câte un ceai pentru soțiile congresmenilor.

Declarația lui Beth că avea să fie o Primă Doamnă activă fusese întâmpinată cu mormăieli și murmure de: „Cine-a ales-o pe ea?“ Participa la întrunirile executivului, unde nu numai că lua cuvântul, dar uneori chiar îi corecta pe ministrul Apărării sau al Comerțului asupra câte unui punct.

La câteva luni de la începutul administrației MacMann, în *Washington Post* apăruse descrierea unui așa-numit „incident al îmbrâncelii“, în care era implicat Primul Cuplu. Purtătorul de cuvânt al Casei Albe refuzase să discute despre așa o „prostitie“. Câteva săptămâni mai târziu, președintele apărură la un eveniment în Grădina de Trandafiri, cu nasul bandajat. Purtătorul de cuvânt afirmă că rana era rezultatul faptului că președintele „se lovise de o ușă“. În Washington se spunea că, mai degrabă, ușa se lovise de președinte. În cei doi ani și jumătate ai președinției MacMann, purtătorul de cuvânt refuzase să comenteze un total de șapte incidente, cu o indignare care varia între „total neadevărat“ și „nu mai am nimic de declarat pe această temă“.

Astfel, în dimineața în care se trezi cu știrea că liderul său sucombise pe neașteptate în dormitorul propriu, în compania Primei Doamne, țara legă rapid punctele între ele, încă înainte de prânz. Chiar și susținătorii Primei Doamne aveau dificultăți în a o disculpa. Și nu îi ajută nici faptul că una dintre aliatele sale cele mai credincioase, șefa Organizației Naționale a Femeilor, apărură la televizor în aceeași după-amiază, spunând: „Dacă a avut loc vreun act de violență, sunt convinsă că Beth a fost provocată“.

La primul sondaj de opinie, organizat trei zile mai târziu, pe ecran apărură vestea că 70% dintre americani credeau că era „implicată“ în deces.

Slabă consolare pentru Harold Farkley, care era decis, în felul său tăcut, de al doilea pe listă, să facă tot ce putea pentru a intra în istorie ca beneficiarul colateral al unei crime, nu doar al unei podele de baie umede. Stătea treaz noaptea, torturat de imaginea învățătorilor din școli care, peste o sută de ani, aveau să își întrebe elevii:

— Acum, care vicepreședinte a devenit președinte datorită unei bucăți de săpun?

Și mai era încă ceva: Harold Farkley o detesta pe Beth MacMann. Aceasta reușise să inspire, într-un temperament

de mîna a doua, o ură de primă mînă. O ură cu tot ce avea mai bun în el.

În timpul campaniei pentru alegerea candidatului la președinție din partea partidului, în care concurase cu guvernatorul MacMann, existase un moment când s-ar fi părut că Harold Farkley va rupe membrana de mediocritate care îl ținuse atîta vreme legat de pămînt și va deveni... numărul unu. Era în frunte, chiar dacă la o distanță infimă. Consilierii îl sfătuiseră: Îndrăzniți, domnule! Cu curaj! Uitați de opreliști și izbînda va fi a dumneavoastră!

Harold Farkley, cu gustul victoriei topindu-i-se pe limbă ca o caramela cu ciocolată, cedase îndemnurilor pline de zel ale celor din jur. Acesta era călcăiul lui Ahile în cazul lui MacMann: o soție băgăcioasă. Sondajele arătau că existau destui alegători bărbați sătui de ea pentru a-i asigura lui Farkley victoria, dacă treceau în tabăra lui. Și astfel, Harold Farkley, ținînd sus, chiar dacă nu și corect, depășise linia invizibilă și... o criticase pe soția adversarului lui.

— Nu de el mi-i mie, sunase declarația sa memorabilă și agramată, cuprinsă în discursul fatal ținut în fața constructorilor de automobile din Michigan. De ea. Cred că poporul american are dreptul să știe cine o să cînte în casa președintelui.

În două ore, feministe, jucătoare de fotbal și chiar femei măritate și mulțumite să rămână neemancipate cereau retragerea din cursă a lui Harold Farkley. Nu se poate să te iei de nevasta omului. Nu e demn de un american!

Și astfel, parabola karmică a lui Harold Farkley, după ce se înălțase tentant către stratosfera măreției, coti brusc înapoi, spre banalul pămînt. Doar dînd frenetic înapoi și cumpărînd masiv, în al unsprezecelea ceas, bunăvoința presei, reuși să rămînă pe poziția a doua. La convenția națională a partidului, Beth acceptă numirea lui numai după ce consilierii lui MacMann o convinseseră că inexorabila matematică electorală impunea ca el să fie inclus. Dacă voiau

să câștige în noiembrie, aveau nevoie de cele cincizeci și cinci de voturi ale lui Farkley. Și oricum, adăugaseră consilierii, va arăta ca un gest de mărinimie. Alegătorilor americani le place mărinimia, indiferent cum se scrie. Beth se transformă într-un simbol al mărinimiei, până a doua zi după alegeri. După care puse mâna pe un cuțit ascuțit și îi retează lui Harold Farkley, fără zgomot, boășele.

Îl exclude complet. Iar când nu îl putea exclude, îl așeza lângă ușa bucătăriei. La dineurile oficiale, Harold se găsea plasat lângă soția nevorbitoare de engleză a ministrului de Finanțe al șefului de stat aflat în vizită.

— Și cum vă place Washington-ul?

După interminabile traduceri, venea și răspunsul:

— Spune Washington foarte cald vara.

Se văzu trimis să reprezinte Statele Unite la funeralii, înainte ca demnitarii străini să fi murit încă. Se trezi numit în comisii pentru „dezinventarea guvernării“. În întregul Washington, deveni cunoscut ca vicepreședintele Cumîl-cheamă. Și rata de recunoaștere a numelui său scăzu sub 23%. Mai mulți americani știau cum îl cheamă pe primul-ministru al Canadei decât pe propriul vicepreședinte. În ziare începură din nou să apară editoriale care întrebau dacă vicepreședinția era cu adevărat necesară. Cu un an și jumătate înainte de alegeri, era aproape sigur că Harold avea să fie abandonat fără prea multă ceremonie, în favoarea unui nou partener în alegeri. Iar Beth stătea cu mâna pe mecanismul de declanșare a trapei.

Și apoi... asta.

Zeii, care de atâta vreme îi râdeau în nas, acum interveniseră în favoarea lui. I se oferea acum, pe o tavă de argint, șansa de a obține ceea ce orice politician prețuiește mai mult ca orice altceva, în adâncul inimii lui: răzbunarea.

Dar trebuia să procedeze cu finețe. Harold Farkley învățase de pe urma dezastruosului atac asupra ei. De data asta, avea să fie foarte subtil.

Disputa lui cu Beth MacMann nu era un secret. Media erau gata să sară la gâtul președintelui Harold Farkley, la primul semn că acesta se folosea de incident ca scuză pentru a-și lua revanșa împotriva Primei Doamne. Ipocrizia era o prerogativă a presei, dar ea nu trebuia cu nici un chip tolerată la politicieni.

Astfel, când directorul FBI-ului îi raportă direct președintelui proaspăt investit că în declarațiile lui Beth apăreau contradicții, când directorul Serviciilor Secrete îi raportă că, în noaptea aceea, unul dintre agenții săi auzise ceartă, Harold Farkley știa că trebuia să aibă curajul de a fi prudent. În ziua în care o puseră oficial sub acuzare, el era plecat din țară.

La întoarcere, apăru la televizor, pentru a se adresa poporului. Abia se abținea să nu danseze de bucurie. Înainte de a-și rosti discursul, exersă expresiile faciale în oglinda de la baie, până să apară în fața camerelor, aranjându-și trăsăturile de mână a doua într-o expresie de gravitate exagerată, ca un actor de vodevil care încearcă să joace Shakespeare.

Declară națiunii că era, într-adevăr, un ceas întunecat, „nu numai pentru țară ca națiune, ci pentru mine personal, ca ființă umană”. Spuse că avea „toată încrederea că justiția va triumfa și că doamna MacMann va fi exonerată de grava... ba nu, oribila acuzație ce i se aducea”. Mulțumesc, Harold.

Încă de la punerea ei sub acuzare, Harold Farkley trăia într-o stare de fericire mascată. Lua cu plăcere parte la afacerile statului — afaceri care erau, acum, în totalitate ale lui. În clipele de răgaz, își stârnea închipuirea cu imagini ale lui Beth plângând, implorând mila prezidențială. Ale lui Beth pe scaunul electric, cu cagulă și laț în jurul gâtului, alunecând prin trapă, legată de rug, cu flăcările înălțându-se mai sus și mai sus și mai sus...

— Domnule președinte?

Fir-ar să fie, ce obicei aveau să între așa.

— Ce este?

— A apărut la știri. Doamna MacMann l-a angajat pe Boyce Baylor.

Brusc, imaginile plăcute se făcură țândări, ca sticla lovită cu un ciocan. Harold Farkley auzi un glas pronunțând infernalele cuvinte:

— Constatăm că acuzata este nevinovată.

În mod obișnuit, Boyce ar fi ajuns la Washington în avionul cu reacție personal, un Falconetta 55 cu alură sportivă, cu rază de acțiune suficient de mare ca să îl poată duce la Paris pentru cină. Dat fiind însă că în curând avea să participe la selectarea unui juriu din Washington D.C., ai cărui membri își culegeau informațiile în principal de la televizor, nu numai că preferă să zboare pe liniile comerciale, dar o făcu ducându-și singur geanta cu costume și servieta. Biroul său sună presa, pentru a anunța cu ce zbor urma să sosească. Îl așteptau, în timp ce cobora de pe rampă, cu destule reflectoare ca să lumineze douăzeci de premiere hollywoodiene.

— Boyce!

— Domnule Baylor!

— Sunteți...

— O să cereți...

— Este posibil să...

— Hei, Nerușinatule, uită-te-ncoace!

Boyce se opri, scăldat în lumina orbitoare, străduindu-se să nu clipească — sau să nu se topească — păstrând expresia gravă adecvată momentului și așteptă ca bâzâitul ca de insecte și pârâitul aparatelor de fotografiat să se domolească. Era obișnuit cu zăriștii, slavă cerului, dar de data aceasta veniseră în număr foarte mare. Sigur erau peste o sută.

Dădu scurt din cap, în semn că orchestra trebuia să înceteze acordatul instrumentelor. Dirijorul era gata. Simfonia

putea să înceapă. În plus, avea pentru ei ceva de ros. Întotdeauna îi hrănea bine.

— Mă aflu aici, încep eu, ca să îmi ajut o veche prietenă. În ceea ce privește acuzațiile, iată ce am de declarat. Personal, îl admir și îl respect pe procurorul general. De aceea, regret cu atât mai mult că a decis, împotriva numeroaselor dovezi care susțin contrariul, să sacrifice o văduvă nevinovată pe altarul propriilor ambiții pătimașe.

Procurorul general al republicii, care urmărea din biroul său de la Departamentul de Justiție, îi spuse adjunctului:

— Ce dobitoc. Dobitocul dracului.

— Miroase a război, zise adjunctul.

— În fine, continuă Boyce, vreau să îi rog pe toți americanii să se gândească la un lucru în zilele care vor veni. Da, țara a pierdut un președinte. Dar o preaiubită Primă Doamnă și-a pierdut soțul.

Beth, care urmărea de la sediul său temporar din Cleveland Park, aflat la câțiva kilometri de aeroport, murmură cu glas tare către micul ecran:

— „Preaiubită“?

— Asta este tot ce vă pot spune în momentul de față. Vă mulțumesc.

Întotdeauna folosea această formulă, pe când se pregătea să răspundă la întrebări.

— Boyce! Ai avut o legătură cu Beth MacMann?

— Dunnezeule mare! exclamă producătorul principal al emisiunii lui Perri Pettengill. Țștia doi? Au fost combinați?

— Țhm, făcu Perri dând din cap și continuă să urmărească.

— E perfect.

— Au fost colegi la Drept. Ea i-a tras clapa.

— Și de ce-o mai ajută?

Perri se uită la el.

— Harry, e Procesul Mileniului. Bineînțeles că o reprezintă.

— Trebuie să-l aduci la emisiunea din seara asta. Trebuie să-l avem.

Boyce îi spusese lui Perri că nu va apărea în emisiunea ei, cel puțin o vreme. „Nu dă bine.“ Ca să se răzbune, ea îi spusese bine, atunci fără sex. Ajunseseră la un compromis: sex și scurgeri masive de informații.

— Mai bine îl păstrăm pentru un moment important, pară Perri.

— Totul e important. Deasupra Washington-ului e o masă de aer cald, iar dinspre New York vine un front legal rece, cu presa adunată din toată lumea. E *Furtuna perfectă* în reluare! Am putea să și folosim imaginea.

— Da, Harry, e bună. Folosește-o.

— O s-o patentez.

Boyce era pregătit pentru întrebare. Făcu o pauză, pentru a lăsa impresia că îl luase prin surprindere.

— Eu și Prima Doamnă am fost colegi la Facultatea de Drept. Cu mult timp în urmă.

Și adăugă, cu falsă modestie:

— Vă dați seama că a fost cu mult timp în urmă, dacă vă uitați la mine. Nu și dacă vă uitați la Prima Doamnă.

Prin sticla armată a terminalului de aeroport în care se afla, Boyce vedea în depărtare turnurile de la Universitatea Georgetown. Cu un sfert de veac în urmă, el și colega lui din anul trei, Beth Tyler, se găsiseră în amfiteatru într-o seară, la primul lor proces simulat. Tremurau de emoție și aceasta se întâmpla înainte de inventarea betabloacantelor.

De mai multe zile se zvonise că judecător va fi unul dintre monștrii sacri ai meseriei. Când, în ziua aceea, se deschise ușa, pentru a-l lăsa să intre pe Henry Adolfus Wiggins, președintele Înaltei Curți de Justiție, întreaga sală, în care nu mai era nici un loc liber, rămase cu răsuflarea tăiată. Cu o lună în urmă, Wiggins îi ordonase președintelui Statelor Unite să predea autorităților înregistrările secrete aflate în posesia Biroului Oval. Ceea ce dusesese rapid la o demisie

istorică. Decanul Facultății de Drept de la Georgetown — care făcuse practică sub îndrumarea lui Wiggins cu ani în urmă — dăduse lovitura convingându-l să vină.

Beth gemu către Boyce, care stătea lângă ea:

— Suntem morți!

Ea urma să joace rolul de șef al contenciosului american și să reprezinte poziția guvernului în fața Curții Supreme. Boyce era secundul ei. Acesta îi răspunse șoptit:

— Nu pare în toane bune.

Într-adevăr, judecătorul Wiggins nu era în toane bune, chiar deloc. Se lăsase convins de decan, fostul lui subaltern, care nu îi spusese până în ultima clipă că simularea de astăzi, pe care urma să o prezideze, era a procesului în care luase decizia istorică, în urmă cu câteva luni. Atitudinea aceasta era vecină cu obrăznicia.

Beth și Boyce stătuseră treji două nopți consecutive, ca să se pregătească. Arătau ca doi figuranți din filmul *Noaptea morților vii*. Argumentul ei pentru a îi permite președintelui să păstreze înregistrările era că judecătorii de la Curtea Supremă nu aveau autorizarea necesară pentru a asculta ce se afla pe ele. Veniseră înarmați cu precedente, dar acum, uitându-se la impunătorul și aparent iritatul Wiggins, care își ocupa locul dinaintea lor, începură să aibă presimțiri rele. Pe scurt, sarcina lor în această seară era de a-l convinge că greșise. Iar judecătorilor, în general, nu le place să li se spună că au greșit.

— Liniște în sală, intonă decanul zâmbind, încurajat de triumf, căci *Washington Post* și *New York Times* își trimisese reporterii. Toți acei care au treabă la Curtea Supremă a Statelor Unite să se prezinte.

Boyce începu să fredoneze *Marșul funebru* al lui Chopin. Tam tam tim tam tam tim tam tim tam tim tam.

— Taci din gură! îi șuieră ea.

Beth se ridică în picioare. Wiggins nu îi întoarse zâmbetul. Îmbrăcat în robă, cu ochelarii pe nas și buzele albastrii,

fără pic de sânge, judecătorul Wiggins părea să dorească să condamne pe toată lumea prezentă la moarte prin spânzurătoare sau, de preferință, printr-o formă de execuție medievală, mai lentă.

Beth rămase mută, la pupitru. Trecură cinci secunde, apoi zece. Cincisprezece. Wiggins, obișnuit cu plecăciuni și demaraje abrupte, se încruntă. Însălmântătoare privese.

Lumea schimba priviri. Zâmbetul se ștersese de pe fața decanului. Tăcerea care se așternu deasupra amfiteatrului avea în ea ceva din Vechiul Testament, ceva care preceda anunțul Glasului din Vâltoare: „Eu sunt Dumnezeu Atotputernic și sunt foarte, foarte mânios“.

— Înălțimea voastră...

Începutul era bun.

— Cu tot respectul, eu... adică noi, adică guvernul Statelor Unite... nu credem că dumneavoastră... Curtea adică... are jurisdicție în această chestiune.

Wiggins, care tocmai își scrisese propriul capitol în istoria jurisprudenței americane, cu o opinie aclamată ca fiind cea mai importantă decizie legală, prin consecințele sale, după Maimonides, își aținti privirea asupra lui Beth, ca o bufniță prost dispusă uitându-se la un șoarece. Curtea Supremă a lui Wiggins considera că are jurisdicție asupra tuturor, inclusiv a clipei în care i se îngăduia soarelui să răsară.

Pe Boyce îl apucă durerea de burtă și pielea capului începu să îl furnice a rău.

Wiggins o lăasă să continue încă două sau trei fraze, după care își intră în rolul obișnuit de Mare Inchizitor. Era nemilos. Era necrutător. Era atât de teribil, că nimeni nu putu măcar să se uite. Patru sute de perechi de ochi priveau în pământ. Podeaua amfiteatrului nu fusese nicicând atât de atent examinată. Era atât de oribil, că Boyce decise în cele din urmă că nu mai aveau ce pierde. Pe spatele unei fișe mângăli ceva, apoi i-o strecură lui Beth, în timp ce judecătorul continua să o perpelească la foc mare pentru modul

abominabil... nu, modul de o prostie fără margini în care interpretase cel de-al unsprezecelea Amendament. Pe fișă scria:

Are ciorapi de damă pe dedesubt.

Ca să nu râdă, Beth își mușcă buza de sus, strângând atât de tare, că rămase două zile cu ea umflată.

Bilețelul lui Boyce o salvase de la anihilarea totală. Judecătorul Wiggins, care, în adâncul sufletului, era mai supărat pe decan decât pe năstrușnica studentă din anul trei, văzu în fața ochilor o tânără care părea că stă să izbucnească în plâns și își încetă atacurile. Deveni chiar aproape generos. Conchise spunându-i că pledoaria era „fără merite“, dar că era fără merite „într-un mod original“. Pentru Wiggins, aceasta echivala cu un compliment.

La recepția care urmă, un alt student din anul trei, pe nume Kenneth Kemble MacMann, înalt de un metru nouăzeci și doi, suplu, cu păr ca al bărbaților din familia Kennedy și ochi blânzi, cu pleoape lăsate, o abordă pe Beth pentru a-i mărturisi cât de impresionat fusese de prestația ei. Boyce îl cunoștea vag. Era mai mare decât restul studenților. Se zvonea că fusese în Vietnam. În anii '70, în campusul unei universități de pe coasta de est, faptul că erai veteran al războiului din Vietnam nu era unul cu care să te lauzi colegilor sau profesorilor, care abia așteptau să te acuze de crime împotriva umanității.

*

* *

Câteva zile mai târziu, Beth își făcu apariția în camera de cămin a lui Boyce, cu microfișe după articolele din *New York Times*, *Washington Post*, *Time*, *Newsweek* și o publicație oficială a Marinei S.U.A., pagină după pagină cu articole despre o navă pe nume *Santiago*.

— Ce-i asta? o întrebă el.

— Tipul ăla, cel din anul trei, cu care am vorbit acum câteva seri... citește aici.

Boyce citi.

Santiago era una dintre navele rapide de supraveghere electronică ale Marinei, care primiseră sarcină să monitorizeze transporturile rusești înspre și dinspre portul Hai-phong. Căpitanul, urmând probabil ordine de mai sus, dusesse nava până dincolo de limita celor douăsprezece mile, unde fusese atacată de un MIG nord-vietnamez. Toți cei de pe punte fuseseră uciși, mai puțin locotenentul (debutant) MacMann. Rănit, el preluase comanda și — după cum scria în ordinul de zi pe care, nu se știe din ce motiv, Beth îl extrăsese din arhivă — în ciuda riscurilor mari pentru siguranța personală, încercase să îndrepte nava către ape neutre, acordând în același timp ajutor răniților și distrugând materialele secrete. Nava fusese prinsă din urmă de vedetele rapide nord-vietnameze. Locotenentul MacMann ordonase abandonarea ei și evacuarea răniților, dar el însuși rămăsese la bord. Sub focul inamic, reușise să inunde vasul, care se scufundase până pe fundul golfului Tonkin.

Fusese cules de vedete și îndurase trei ani de torturi, foame, îngrijiri medicale inadecvate și detenție solitară la Hanoi Hilton. Eliberat, locotenentul K. MacMann primise Inima Purpurie, Medalia pentru Distincție în Serviciul Militar, Crucea Marinei și Medalia de Onoare a Congresului. Fusese decorat personal în Biroul Oval, de către președintele Nixon, altminteri cunoscut în rândurile elitei academice de pe coasta de est drept Antichrist. (Nu că elita academică de pe coasta de est ar fi crezut prea mult în Christ.)

— E un erou, Boyce.

— Mamă, asta așa e, comentă Boyce.

— Ascultă aici: „După eliberarea de către forțele nord-vietnameze, locotenentul MacMann s-a întors în Statele Unite, unde a petrecut două luni în Spitalul Marinei din San Diego. Ulterior, a fost eliberat din Marină cu onoruri,

din motive medicale, cu gradul de locotenent comandor". Mă întreb care a fost motivul, spuse Beth.

*

* *

Primul indiciu că ceva nu mergea bine apărură câteva zile mai târziu, când, de la distanță, Boyce o văzu pe Beth îndreptându-se spre Habeus Sandwich, localul preferat al studenților Facultății de Drept de la Georgetown, împreună cu Kenneth Kemble MacMann. Îi urmă și, găsindu-i așezați intim într-un separeu, se anunță cu un: „Salut“. Beth era vizibil dezamăgită.

— Vă deranjează dacă stau cu voi?

— Deloc, zise Ken MacMann cu căldură, dezvelind mai mult fildeș ca un pian Steinway.

Dezamăgirea lui Beth păru să se adâncească.

Făcură conversație banală până sosiră cartofii prăjiți, când Boyce, din ce în ce mai înclinat către vicleșuguri, hotărî să ia taurul de coarne.

— Așa deci, Beth mi-a spus că ai părăsit marina din motive medicale.

Beth încremeni.

— Da, răspunse Ken.

— Trebuie să fi fost ceva grav.

— Nuu. Doar regulamentele Marinei, atâta tot.

— Deci ce-ai avut?

Beth îi trase un picior pe sub masă.

— Nu vrea să vorbească despre asta, Boyce.

— Am întrebat și eu.

— Știi care a fost partea cea mai grea? zise Ken. Despărțirea de asistentele medicale.

— Dar a trebuit să pleci, nu-i așa?

— Boyce, încetează.

— Lasă-l. Aș fi putut rămâne, dar într-o funcție birocratică.

Boyce se întrebă dacă penisul era considerat ca făcând parte din echipamentul esențial pentru serviciul la bordul unei nave.

O tăcere stânjenită se lăsă asupra mesei.

Ken zise:

— Dacă chiar vrei să știi...

— O, Doamne! îl întrerupse Beth. Opt fără un sfert!

— E programat sfârșitul lumii?

— Trebuie să mă întorc la bibliotecă.

— Bine, du-te. Eu vreau să aud cum e cu rana lui Ken.

Beth își miji ochii.

— Am încasat un trasor în stomac. Și rana nu s-a vindecat niciodată complet.

Beth se întoarse către Boyce.

— Povestește-i lui Ken despre lovitura pe care ai încasat-o la *squash*. Cea care te-a împiedicat să fii trimis acolo.

Pe drumul înapoi către bibliotecă, după ce se despărțiseră de Ken, Boyce spuse:

— Chiar trebuia să aduci vorba despre genunchiul meu?

— Te-ai comportat ca un nesimțit.

— Încercam să-ți obțin răspunsul la întrebarea care evident te obsedează.

— Noapte bună!

Și, dezlipindu-se de el, dispăru.

Cu o săptămână înainte de ultimele examene, Beth bătu la ușa lui Boyce. Era roșie la față.

— Cred că avem de vorbit.

— Vorbim.

— Bine, zise ea și inspiră adânc. Ken m-a cerut de soție.

Boyce o privi neclintit.

— I-ai spus că ești deja logodită? Cu mine?

— Îhî.

— Și?

— Am acceptat.

— Cum poți fi logodită cu doi oameni?

christopher buckley

Îl sărută în creștetul capului, ca să-i treacă.

— Regret, dragule. Așa a fost să fie.

— Și ar trebui să mă mulțumesc cu asta?

Beth și Ken se căsătoriseră două luni mai târziu, într-o ceremonie oficiată de judecătorul Wiggins.

capitolul 5

— Chiar a trebuit să spui chestia aia despre procurorul general care vrea să mă sacrifice pe altarul ambițiilor lui pătimășe?

— Ai pierdut cuvântul-cheie, îi replică Boyce. Să sacrifice *o văduvă* pe altarul ambițiilor lui pătimășe.

— Eu nu mă consider văduvă.

— Ar fi timpul să începi.

— Dar ce rost are să-l întărați? Pun pariu că acum vede negru înaintea ochilor.

— Te temi că s-ar putea înfuria și te-ar putea pune sub acuzare pentru crimă? Vreau să se înfurie. Vreau ca toți să se înfurie. Când sunt furioși, oamenii fac greșeli. Avem nevoie ca și adversarii să facă greșeli, dat fiind că tu ai făcut atâtea până acum.

— Ca de exemplu?

— De unde vrei să încep? Ca, de exemplu, faptul că ai vorbit cu FBI-ul fără să ai un avocat de față. Până și hoții care fură din alimentare știu că nu trebuie să facă așa ceva.

— Și cum ar fi arătat? Dacă angajam un avocat.

— Inteligent.

— Boyce, pentru numele lui Dumnezeu, eram în stare de șoc. Tu te-ai trezit vreodată cu o nevastă moartă în pat?

— M-am culcat cu câteva, i-o întoarse el și oftă. Sincer, mă și mir cât de multe prostii ai putut să faci.

— Insulte sunt incluse în tariful de o mie de dolari pe oră, sau vin pe o notă de plată separată?

— Separat, laolaltă cu „fotocopii, telefoane, faxuri și servicii de mesagerie“.

Ciți din raportul FBI-ului:

— De ce ai refuzat detectorul de minciuni? Ai făcut bine, dar, pentru că în rest ai făcut totul prost, sunt curios.

— Era jignitor, spuse ea cu pasiune. Abia mă întorsesem de la înmormântare, de la cimitirul Arlington. Mi s-a părut extrem de deplasat să-mi ceară să fac testul cu detectorul de minciuni.

— Aerul tău jignit e convingător. Aproape îmi pare rău că nu poți depune mărturie.

— Dar vreau să depun mărturie.

Boyce râse.

— În nici un caz. Ce-i cu tine? Ai uitat tot ce-ai învățat în facultate?

— Vreau să spun adevărul.

— Da, ai uitat absolut tot. Inclusiv regula cea mai importantă dintre toate: că adevărul nu-și are locul într-o sală de tribunal.

— Nu-mi amintesc să fi învățat asta.

— În afacerile imobiliare, amplasamentul e totul. Într-un proces, importantă e percepția.

— Percepția, spuse Beth. Uită-te aici.

Ridică ziarul *New York Post*.

REUNIȚI — ȘI E AȘA DE BINE!

LADY BETHMAC¹ ȘI BAYLOR NERUȘINATUL

Era o fotografie a lor de la simularea de proces de la Georgetown.

Boyce ridică din umeri.

— De ani de zile ți se spune așa.

Beth izbi cu palma în masa din sala de conferințe.

¹ Joc de cuvinte între Lady Macbeth, din cunoscuta piesă shakespeariană și numele Primei Doamne, Beth MacMann (n.t.).

— Și să știi că nu e deloc plăcut!

— Uită-te la tine. Și mai vrei să depui mărturie. Apropo, de ce nu ți-ai șters amprente de pe scui pătoare, după ce l-ai lovit cu ea?

— Bună încercare.

Boyce zîmbi.

— Bravo. O să folosim faptul că amprente tale erau peste tot pe domnul Scui pătoare ca dovadă că nu tu l-ai omorât, dat fiind că un criminal, fie el oricât de tâmpit, și-ar fi șters amprente de pe arma crimei. Dar nici să nu te gândești să depui mărturie. Altfel, iau primul avion înapoi spre New York. Uitasem cât de inconfortabile sunt avioanele comerciale.

— Ah, scutește-mă. Avionușul tău încape în hangarul lui Airforce One.

Boyce chicoti.

— De ce nu le-ai spus pur și simplu celor de la FBI că ai aruncat cu scui pătoarea în el?

— Am intrat în panică. M-am speriat. Ken era în pat, lângă mine, mort. Dacă le povesteam ce s-a întâmplat, ar fi părut...

— Că l-ai omorât tu.

— Dar nu l-am omorât, Boyce. Am azvârlit cu scui pătoarea în el. Și l-am nimerit, în cap. Dar nu chiar atât de tare. Abia dacă l-am clintit. Mă rog, a dat câțiva pași înapoi. Dar n-a căzut.

Boyce o privea fix.

— Am aruncat în el și cu obiecte mai grele, să știi.

— O să sune bine, în depoziția în fața juriului. „Am aruncat în el și cu obiecte mai grele, să știți.”

— Îți repet că nici nu i-a lăsat urmă. M-a făcut vacă, s-a dus la baie, s-a băgat în pat, a stins lumina și a adormit. Și pe urmă, eu îmi iau micul dejun și el e... mort.

Boyce aruncă un ochi pe raportul medicului legist de la Spitalul Marinei din Bethesda, pe care îl avea în față.

— „Cauza decesului: hematom epidural, provocat de lovitura cu un obiect contondent. Ora decesului: între 3:15 a.m. și 5:00 a.m.“ După ce l-ai omo... După ce ai adormit amândoi, te-ai mai sculat peste noapte să bei apă? Să faci pipi? Să-ți speli mâinile de sânge?

— Am dormit până dimineată. Întotdeauna dorm buștean după ce-i trag câte una.

— Nu uita să menționezi și asta în fața juriului, când depui mărturie. Agentul ăsta din Serviciile Secrete, Woody Birnam, care susține că a auzit ceartă între tine și răposatul...

— De ce nu-i spui pur și simplu Ken? Doar l-ai cunoscut.

— Ha!

— Dacă încă nu ți-a trecut supărarea, cred că ești dator să mi-o spui.

— Dator??

— Boyce, la proces o să am nevoie de tine, întreg. Nu de tine minus zece procente care încă mai spumegă.

— Dacă încă mai spumeg și nu mi-a trecut supărarea, atunci de ce am mai preluat cazul ăsta?

Îl privi atent.

— În primul rând, ca să poți să deții, în sfârșit, controlul în relația asta.

— Dețin întotdeauna controlul în relațiile cu clienții mei.

— În al doilea rând, ca să arăți lumii cât de dat naibii de generos ești, apărând-o pe femeia care ți-a dat... de care te-ai despărțit odată.

— Generozitatea e pentru pămpălăi.

— Și în al treilea rând, ca să pierzi în mod voit cazul — în așa fel încât toată lumea să spună: „Vai, nici măcar Baylor Nerușinatul n-a putut s-o salveze!“ și eu să sfârșesc la închiisoare sau pe scaunul electric. Ca să fim chiți.

— Nu-mi vine să cred, spuse Boyce mimând tristețea, că mă crezi capabil de așa ceva. Asta se întâmplă cu sufletul unui om care face politică?

Beth râse.

— Bună, îmi place. Uite cum stau lucrurile: am nevoie de tine acum. Ești sau nu alături de mine? Psihologic.

S-a zis cu controlul.

— Sunt.

— Bine.

— În mod oficial te anunț, spuse Boyce, că decizia de a rupe logodna a fost mutuală.

— Bineînțeles.

Fir-ar să fie! Cu ea nu puteai să câștigi.

— Cum de erai atât de sigură că făcuse flotări cu Babs în dormitorul Lincoln?

— Expresia de pe fața lui când a intrat și am aprins lumina. Nu arăta ca și cum ar fi fost la Centrul Operativ, dând ordine pentru portavioane.

— Era chiar atât de afemeiat pe cât spun zvonurile și rapoartele?

— Mai rău. Ce-i atât de distractiv?

— Mi-am amintit ce îngrijorată erai că s-ar fi putut ca nord-vietnamezii să-l fi împușcat în pută. Dar, dacă știai că are o legătură cu Van Anka, ce căuta, mă rog, ca musafir la voi în casă?

— Știu, știu, se apără Beth, înfrântă. E atât de... Doamne, compromisurile pe care le facem.

— Va trebui să îi explic juriului. Faptul că, deși ai un bărbat care topăie dintr-un pat în altul, îi dai voie să-și aducă iepurași care să petreacă nopțile la câteva uși distanță.

— N-am invitat-o eu. Nu pot s-o sufăr. Nimic nu-mi place la ea. Nici măcar felul în care cântă, ca să nu mai zic de ea ca actriță, între ghilimele.

— Și-atunci ce căuta în patul lui Abe, trăgându-și-o cu președintele?

— E... e un star. Atrage lumea. Max, soțul ei, e imens în lumea finanțelor și un donator important pentru partid. Sunt un cuplu puternic.

— Bine, dar atunci de ce nu i-ai invitat pe amândoi? Puteați face o partidă în patru.

— Du-te dracului, Boyce.

— Încercam să te ajut.

— I-am invitat pe amândoi. Dar nici unul dintre noi nu-l simpatiza prea tare pe Max. E plicticos, așa cum sunt cei din lumea finanțelor. Pe urmă, apăruse ceva în ziare despre legăturile lui de afaceri. În fine, pur și simplu a încetat să ne mai viziteze. Și oricum, Babette era prietena noastră, nu el.

— Și ce prietenă...

— A organizat petreceri cu colectare de fonduri. A strâns o grămadă de bani în numele nostru.

— Orice jurat care are, în medie, un venit de douăzeci și cinci de mii de dolari pe an o să fie încântat să audă toate astea.

Boyce studie raportul Serviciilor Secrete.

— Doamne, Dumnezeu! A dormit mai multe nopți în dormitorul Lincoln decât Lincoln însuși. Cincizeci și șase de vizite în doi ani jumate? Acumula mile?

— Aveam o înțelegere. Ken nu avea voie să se culce cu ea când eram eu acolo.

— Interesantă căsnicie ați avut.

— Uite cine vorbește. Patru căsătorii, dintre care ultima, cu manechinul ăla de la Victoria's Secret, a durat cât? Șase luni?

— Dar am fost extrem de fericiți în primele două.

— Boyce, tu ești Elizabeth Taylor a avocaților pledanți. Nu-mi ține mie teorii despre ce trebuie să faci ca să ai o căsnicie fericită.

— Dar tot trebuie să convingem juriul. Aveați o înțelegere — destul de neobișnuită pentru standardele unui președinte american, trebuie să recunoști. El încalcă înțelegerea și buum! una peste scăfârlie și trebuie înșeuat calul fără călăreț care să-l ducă la Arlington. Iartă-mă, dar vom avea de dat explicații pentru domnul și doamna Jurat.

— Nu l-am omorât eu. Știu sigur că nu l-am omorât eu.

— Bine, dar i-ai dat cu scuipătoarea în cap, iar a doua zi dimineată l-au găsit țeapăn. Ființe omenеști rezonabile, inclusiv FBI-ul, Departamentul de Justiție, procurorul general, presa...

— Presa? Rezonabilă? Umană?

— ...și, conform sondajelor, șaiszeci și opt la sută din americani — două treimi — cred că tu l-ai omorât.

— Tu de partea cui ești?

— În schimbul a o mie de dolari pe oră, a ta. Dar trebuie să plecăm de la cele mai negre bănuieli ale juraților. E întotdeauna cel mai bun punct de pornire. OK. Deci, ar fi putut aluneca în baie, s-ar fi putut întoarce în pat și muri. Dar e o poveste care nu ne oferă cine știe ce șanse. În primul rând, e scuipătoarea lui Paul Revere pe care i-au găsit-o imprimată pe frunte.

Boyce studie fotografia în care apărea fruntea președintelui.

— Destul de pronunțată. O s-o mai prelucrăm pe computer... cred că putem s-o facem să arate mai ambiguu. Aducem niște specialiști dermatologi care să fie de partea noastră, să facă...

Mormăi.

— Poate dacă o arătăm cu capu-n jos... Bine, ne descurcăm noi cumva.

Boyce azvârli deoparte fotografia, măsurând-o pe Beth din priviri.

— Arăți bine în ultima vreme.

— Mulțumesc, spuse Beth scurt.

— Faci gimnastică?

— De câte ori pot. Ce legătură are?

— Faci exerciții fizice? Tragi de fiare? Alergi pe bandă? Tae-bo, sau cum i-o fi spunând?

— Am avut un instructor, care venea de patru ori pe săptămână. De ce?

— Pentru că juriul se va întreba dacă ai destulă forță ca să ridici... — aruncă o privire asupra raportului de

autopsie — ...cadavrul de nouăzeci și cinci de kilograme al președintelui de pe jos și să-l așezi în pat. Văd că Zeul Războiului a pus ceva pe el în anii care au trecut. Cât cântărești?

— Șaizeci și două.

— Selecția juriului începe peste patru luni. Vreau să ajungi la cincizeci și patru.

— Vrei să par anorexică? Presa o să-și dea seama.

— Nu e pentru presă. E pentru juriu.

— Procurorul va găsi o modalitate de a sublinia că am slăbit după incident.

— Iar noi vom spune: „Porc nesimțitor ce ești, bineînțeles că a slăbit. Și-a pierdut soțul. Ai de-a face cu o văduvă îndurerată, uită-te la ea, și tu o supui la cazne“.

— O să slăbesc.

— Încearcă să vezi partea bună. O să te poți apuca din nou de fumat. Pe vremuri, îți plăcea să fumezi după... aceea. Menajera, Sophie Williams asta, care ți-a adus micul dejun în pat, în timp ce Zeul Războiului se răcea alături, te simpatizează?

— Dacă mă simpatizează? Presupun că da.

— Nu, nu, nu. Nu presupune. Când o să vină la bară, ea, o femeie de culoare, va convinge un juriu majoritar de culoare că ești o stăpână bună și atentă, care ține minte zilele de naștere ale angajaților, al cui copil și-a rupt mâna și cui i-a murit mătușa? Chestiile alca pe care persoanele atente le fac pentru cei mărunți?

— Cred că da. Da. Să știi că Lady Bethmac n-a fost nicio-dată... a fost o lovitură nedreaptă. Nu sunt o zgripturoaică.

— Hm.

— Nu sunt o zgripturoaică, Boyce. Doar pentru că i-am concediat pe unii din membrii personalului de la Casa Albă...

— De ce i-ai dat afară?

— Într-unul din cazuri, pentru că persoana în cauză făcea sex oral cu soțul meu în Airforce One.

— Era șeful statului. Câți ai concediat?

— În doi ani și jumătate? Nouă.

Boyce gemu.

— Juriul o să fie așa de ușor de convins. Nu ți-ai ucis soțul, în ciuda faptului că se culcase cu musafira din dormitorul de alături, ca și cu jumătate din angajatele de pe statul de plată federal. În realitate, tipul s-a trezit în miez de noapte, frământat de remușcări pentru toate înșelăciunile lui, a decis să se sinucidă lovindu-se în cap cu o scui-pătoare veche și, înainte de-a da ortul popii, s-a suit la loc în pat. E totul clar. O să cerem închiderea înainte de termen a procesului.

babette Van Anka se afla în atenția publicului de aproape două decenii, de la spectaculosul său debut în filmul *Scumpă, dar merită*, în rolul gospodinei care locuiește în suburbii și are o slujbă secretă de noapte, ca prostituată, pentru a-și întreține familia, după ce soțul său, agent de bursă, e împușcat mortal de conductorul unui tren de nave-tiști pentru că i-a dat sfaturi proaste în legătură cu investițiile. În momentul morții președintelui, cariera sa era în declin. Acum, presa îi acorda mai multă atenție ca niciodată.

„Relația specială“ dintre ei fusese subiect neîntrerupt de articole, care variau între titlurile sobre din *Times* (AC-TRITA CARE A PETRECUT 56 DE NOPTI LA CASA ALBĂ, cu subtitlul „Soțul bogătaș invitat și el, de patru ori“), până la cele mai exuberante, din ziarele de scandal vândute prin supermarketuri (NOPTILE DE EXTAZ ALE LUI BABS CU KEN). Într-unul din aceste ziare, era citat cineva care spusese: „Babette Van Anka, face gură, pițipoanca!“

Babette locuia în Bel Air, enclava bogătaşilor, de pe dealurile care privesc de sus Los Angeles-ul, împreună cu cel de-al treilea soț, Max Grab, personalitate proeminentă în lumea financiară internațională. Era consilierul mai multor sultani din arhipelagurile bogate în petrol din Asia de sud-vest. Și se spunea că are, conform formulei consacrate, „legături“ cu chinezii mai influenți.

Reședința familiei Grab-Van Anka era mare, chiar și după standardele hollywoodiene. Terenurile cuprindeau

un hipodrom privat și heliporturi, unul pentru el, altul pentru ea. Hipodromul provocase controverse. Când vecinii făcuseră reclamație împotriva planurilor de a arunca în aer jumătate din coasta dealului Hollywood pentru a-i face loc, se stârniseră patimi. Dat fiind că Babette îmbrățișase cu pasiune cauza mediului, pe lângă cea a păcii în Orientul Mijlociu, era nevoie să procedeze cu delicatețe. Îl angajaseră pe Nick Naylor, fost purtător de cuvânt principal al producătorilor din industria americană a tutunului.

Naylor dădu la iveală o scrisoare semnată de o organizație care învăța copiii cu handicap să călărească. În scrisoare, familia Grab-Van Anka era intens lăudată pentru generoasa ofertă de a permite organizației să folosească pe termen nelimitat noul hipodrom. Vecinii înfuriați nu mai reușiseră, după aceea, să câștige ofensiva pe tărâmul relațiilor publice.

Detonările continuaseră, hipodromul fusese construit, completat cu candelabre și *potpourri*-uri florale în loc de rumeguș, pentru că Max Grab avea o aversiune față de mirosul produselor cabaline secundare. După cum avea să se dovedească, Max avea o aversiune și față de copiii cu handicap. Organizației i se oferă fără prea multă vâlvă un cec, prin intermediul lui Naylor, împreună cu un bilet în care i se sugera să caute alt loc de distracție. Cei doi Grab-Van Anka nu erau amatori, când venea vorba să își vadă propriile interese.

Dar chiar și Nick Naylor, veteran a sute de cauze aparent pierdute în domeniul relațiilor publice, avea dificultăți în a acoperi noul rol al lui Babette, de amantă a președintelui sau, după cum formulase un ziarist mai spiritual, de oaspete frecvent în Camera de Culcare Lincoln.

Max adoptase o atitudine îngăduitoare față de relația soției sale cu președintele decedat. Pasiunea lui fizică pentru Babette lăsase demult loc plăcerilor mai exotice oferite de madamele cele mai cunoscute din Los Angeles. Își construise

chiar și un bungalou separat, pe aceeași proprietate, pe care personalul angajat îl botezase „stația de pompare”. Avea o cale de acces separată, pentru ca procesiunea de talente internaționale organizată de Madam Vicki să poată sosi și pleca fără a trece pe lângă Babette care, cu buzele strânse, se întorcea acasă după o zi chinuitoare, în care turnase un film nu prea grozav.

Max găsisese plăcută amicitia sa cu președintele Statelor Unite. Cu siguranță, ea îi impresiona pe clienții din străinătate. Dar genul acesta de publicitate era dezastruoasă. Max nu era președintele unei corporații înregistrate la Bursa din New York. El era un antreprenor implicat în „legături” cu indivizi destul de exotici. Acum, că soția lui devenise celebră, descoperi detalii private ale afacerilor sale pe prima pagină a ziarelor de seară. Lucru care îl nemulțumea. Îl nemulțumeau cei treizeci de cameramani parcați permanent la poarta Grădinilor Suspendate, cum era denumit domeniul. Bine că avea heliportul. Îl nemulțumeau vizitele agenților FBI, ale Serviciilor Secrete și ale diabolicilor trimiși ai Departamentului de Justiție, cu chipurile lor sumbre. Pentru a se ocupa de toate acestea, angajase tot ce găsisese în materie de avocați în Los Angeles.

*

* *

— Indiferent ce strategie adoptăm, spuse Nick Naylor pe deasupra salatei de homar cu sos de tarhon, rămasă neatinsă, trebuie să păstrăm exact aceeași linie atunci când Babette va fi chemată să depună mărturie.

Era o zi frumoasă, răcoroasă și însorită, perfectă în Bel Air. Grădina explodase de hibiscuși, bougainvillea și palisandri, aerul trepida de zgomotul catifelat al aripilor de colibri care se împerecheau. Cu toate acestea, Nick, Babette și Max stăteau înăuntru. Familia Grab-Van Anka nu mai savurase o masă afară, pe terasă, de când emisiunea

de scandal *Crime Time* își îndreptase într-o zi microfoanele cu bătaie lungă în direcția lui Babette și a lui Max, care luau prânzul, adresându-și cuvinte pe care nu le găsești de obicei pe felicitările gata tipărite de St. Valentine.

— Dar trebuie să lansăm un mesaj, continuă Nick.

— Ce mesaj? întrebă Max. Că nu s-a regulat cu el?

— Max! protestă Babette.

Nick continuă cu încăpățănare.

— Aș vrea să văd publicate câteva articole despre celelalte fete ale lui Babette, atât de numeroase. Operele ei excepționale de caritate, de pildă.

— Care, cu schilozii și cu înapoiatii?

— Da, între altele.

— Știam că or să se întoarcă împotriva noastră.

— Tu și Babette ați fost agenți importanți ai schimbării în Orientul Mijlociu, insistă curajos Nick. Donațiile voastre, spitalul, compania care furnizează rachete Sidewinder și mine antipersonal forțelor defensive israeliene, cu reduceri semnificative de prețuri, locuințele din prefabricate pentru coloniștii de pe Malul Vestic, concertul pentru pace al lui Babette de la Ierusalim.

— Pace, pufni Max. Au aruncat cu pietre. A fost un concert rock¹.

Max chicoti, îndesându-și avocado și homar cu furculița în gura deja plină.

— Hai că-i bună. Concert rock. Tu ar fi trebuit s-o inventezi pe asta. Cică tu ești ăla priceput la cuvinte.

— Star al filmului și muzicii internaționale, dispus să își riște viața pentru a-i reuni pe arabi și pe evrei...

— S-au reunit. Ca să încerce să se omoare unii pe alții.

— Mai important e că acest concert a fost o piatră de hotar în... — în ce? — în activitatea plină de devotament depusă de Babette în procesul de pacificare.

¹ *Rock* înseamnă, în limba engleză, *a (se) legăna* (de unde și genul muzical), dar și *piatră* (n.t.).

— Eu unul n-aș insista asupra concertului.

— Dar...

— Ea a vrut concertul, nu israelienii. A trebuit să-i plătesc stârpiturii ăleia de ministru un sfert de milion în mână, doar ca să...

— Max!

— Mai bine lasă concertul. Mergi pe mâna mea. E mai bine ca hoitarii să nu scormonească în povestea cu concertul.

Zgomotul unui elicopter zdruncină ușile de sticlă.

— Unul de-al vostru? Întrebă Nick.

Max își șterse un strop de maioneză cu tarhon care îi atârna pe bărbie de douăzeci de minute și, dezgustat, aruncă șervetul pe masă. Era unul dintre ultimele gesturi dramatice care mai rămâneau oamenilor puternici.

— M-am săturat de dobitocii ăștia, cu elicopterele lor. N-a mai rămas dracului nici un drept la viață privată în țara asta? Mă duc pe insulă, anunță el.

— Pe insulă? repetă Nick.

— Nu e treaba ta. Nu e treaba nimănui.

— În largul coastelor statului Panama, zise Babette.

— Nu mai spune unde e insula. Dumnezeule mare, ești în stare să povestești tot. De-aia am și dat de belea. Ce trebuie să facem, să punem chirurgul să-ți reteze limba?

— Max, interveni Nick, n-o să spun nimănui despre insula ta. Dar ce-o să zică lumea dacă tu pleci pe o insulă și o lași pe Babette să înfrunte singură situația?

— Ea a creat situația. N-are decât să doarmă în ea.

— A fost a șahului Iranului, zise Babette. Max a cumpărat-o de la el. Mă rog, de la soția lui. După ce el...

— Ce te crezi, *Architectural Digest*? Mai taci din gură.

— Max, spuse Nick, nu te-ai putea retrage altundeva?

— Ai ceva împotriva șahului Iranului?

— Eu, personal, nu, dar...

— Hai să-ți spun ceva. Am făcut afaceri cu șahul Iranului timp de cincisprezece ani. Petroliere, țitei, caviar, elicoptere,

uniforme de armată — cele mai bune uniforme din Asia de sud-vest. Ai văzut vreodată poze cu generalii lui?

Nick oftă.

— Arătau senzational, dar...

— Primul *shopping mall* din Teheran? Eu l-am construit. Șahul Iranului a fost un om de onoare. Poate nu cel mai inteligent șef de stat pe care l-am cunoscut, dar puteai să faci afaceri cu el. Mullahii ăștia? Ia încearcă să-i mituiești cu o sticlă de whisky. Îți taie mâna. Și e mare păcat. Ce țară frumoasă a fost aia. Aveam o mulțime de prieteni. Ce s-a întâmplat cu ei? O tragedie. Nici să vorbesc despre asta nu pot.

— Trebuie să merg și eu acolo, spuse Babette.

— În Iran? Or să te mănânce de vie.

— La televiziune. Pot să apar la televiziune. N-are nici un sens. Connie Chung, Barbara Walters, Diane Sawyer se roagă de mine să le acord interviuri. Și eu n-am voie nici să le întorc telefoanele?! Ce sens are? Ar trebui să apar la televiziune...

— Zău, eu aş aștepta până se termină procesul, spuse Nick.

— Avocații au zis să nu dai interviuri, spuse și Max. Fără interviuri.

— Dar nu vreau să vorbesc despre caz. Pot să vorbesc despre Orientul Mijlociu, despre Protocoalele de la Kyoto...

— Ai impresia că vor să-ți audă părerile despre Gaza și emisiile reziduale? Explică-i tu. Vor să discute cu tine despre cum ți-ai tras-o cu președintele.

— Tu nu m-ai luat niciodată în serios.

— Ți-am plătit concertul pentru pace? Plătesc pentru... cum le zice... consilierii tematici?

Max se întoarse către Nick.

— Are consilieri tematici. Pe statul meu de plată. Unul din ei e o lesbiană.

— Ba nu e lesbiană.

Max își dădu ochii peste cap.

— Cum vrei tu. Două sute de mii pe an pentru toți trei. Și știi ce fac? Citesc ziarele și scriu „rapoarte“ pentru ea, ca să poată face diferența dintre Malul Vestic și malul mării.

— Sunt prietenă intimă cu Shimon Perez!

— Grozav. Invită-l la cină. Plătesc avionul cu reacție ca s-o ducă la Davos? La Davos se duce, în fiecare an. Ca să-și facă *relații*. Și se întoarce de-acolo și-mi spune că trebuie să facem ceva în legătură cu profilul datoriilor. Pentru ea, profilul datoriilor sunt eu, care-i achit notele de plată.

— Iartă-mă! Iartă-mă că-mi pasă de efectul de seră și de foamete și de pace, în timp ce tu cumperi terenuri de golf în Arizona, pentru sultanul Bruneiului.

— Unde-i desertul? Vreau desert.

— Întotdeauna ți-a stat în gât faptul că pe Ken MacMann îl interesa părerea mea despre Orientul Mijlociu. Îl interesa schimburile de opinii cu mine.

— Schimburi? Singurele schimburi care îl interesau erau de...

— Nici nu vreau să te aud. Tu, cu serviciile tale de escortă!... Știi cât a fost nota de la American Express luna trecută? Am văzut-o. Douăzeci și opt de mii de dolari. Pune cheltuielile pe American Express, ca să primească puncte. Nu-i așa că-i deștept? Domnul geniu în ale finanțelor internaționale!

În clipe ca acestea, Nick tânjea după zilele simple în care apărea la televizor pentru a combate ultimele cercetări medicale, conform cărora fumatul nu este dăunător sănătății.

— Nu e mai bine dacă vin eu, într-o zi sau două, cu câteva propuneri concrete?

*

* *

Perri Pettengill stătea în pat, în apartamentul lui Boyce de pe Fifth Avenue, cu vederea lui spre Central Park, New

Jersey, Pennsylvania, California și Oceanul Pacific. Pe ambele noptiere ardeau lumânări parfumate. Perri purta o cămășută de noapte crem, fără chiloței, ciorapi cu portjartier, din mătase naturală și câțiva stropi de parfum Outrage, în locuri alese cu grijă.

Oricât de încântată ar fi fost că Boyce o apăra pe Beth MacMann, Perri nu putea să nu își pună întrebări. Beth MacMann era, fără îndoială, o femeie atrăgătoare. Ea și Boyce fuseseră logodiți. Demult, dar fuseseră.

De aceea, astă-seară, imediat după ce înregistrase *Ciocanul tare*, venise imediat acasă, pentru a se asigura că totul era pregătit pentru momentul întoarcerii lui de la Washington, cu ultimul avion. Cina aștepta, ce-i plăcea lui mai mult, *linguini alla vongole* cu scoicile acelea mititele, cumpărate de dimineață la o oră inumană de Fung, majordomul, bucătarul și portarul lui Boyce, împreună cu un pahar de Orvieto, sec și rece. Boyce își îngăduia un pahar de vin pe seară, nici unul când avea proces.

CD-ul cu Billie Holiday cânta și Manhattan-ul scilipea costisitor pe fereastră. În timp ce mâncau, își scoase piciorul din pantof și îi atinse glezna cu piciorul încălțat în ciorap, cu aluzii toarse la patul care aștepta. Un pic de mușu-mușu pe drumul spre dormitor, unde lumânările erau deja aprinse și patul desfăcut ca un alcov al extazului, tranbulina lui Eros.

Trecu rapid alături ca să se schimbe și tocmai aplica ultimele accente, dându-și cu Outrage pe interiorul coapselor, când ce sunet auzi dinspre dormitor? Gemete de nerăbdare? Nu. Televizorul.

Apăru, suficient de sexy pentru a provoca o erecție unei mumii egiptene de trei mii de ani și îl găsi pe pat, cu pantofii în picioare, schimbând canalele din telecomandă.

Începu *Ciocanul tare*. Măcar urmărea emisiunea ei. În ziua aceea, îi luase un interviu lui C. Boyden Gray, foarte înaltul și distinsul avocat din Washington care avusese funcția de consilier la Casa Albă, în guvernarea anterioară.

Acesta îi declarase că se bucura că nu se întâmplase așa ceva în mandatul lui.

Boyce trecu peste emisiunea ei. Nu-i venea să creadă. Butonă până ajunsese la *Emisiunea lui Geraldo Rivera* și se opri. Geraldo. Concurența.

Invitații lui Geraldo erau Barry Strutt, Bill Howars și Alan Crudman, o nesfântă treime de avocați pledanți. Și fiecare se credea cel mai bun dintre toți.

Cel de-al patrulea invitat, adus prin satelit de la Facultatea de Drept de la Harvard, era Edgar Burton Twimm, înțeleptul cu costum de tweed care mai aștepta și acum un președinte care să îl numească la Curtea Supremă. Era acolo pentru a da gravitate emisiunii și pentru a se foi stânenit pe scaun, ori de câte ori ceilalți făceau vreo remarcă provocatoare.

Perri rămase locului, o Afrodită în mătase. Și ce făcu Boyce? Boyce o rugă să îi aducă niște apă minerală. Cu gheață.

Îi rămânea de ales între a se duce la bucătărie și a provoca o erecție colaterală, lui Fung, sau a pune pe ea un halat. Era suficient de furioasă ca să se îmbrace și să plece. Dar, văzând cu câtă atenție urmărea interjecțiile meditative și avertismentele de „a nu trage apa după al Patrulea Amendament“ ale lui Edgar Burton Twimm, Perri se întrebă dacă Boyce îi va remarca măcar lipsa.

Erau împreună de șase luni. Dacă avea un proces, puteai să-ți torni benzină în cap și apoi să-ți dai foc, că el nu observa. Dar procesul nici nu începuse încă.

Ei bine, era Boyce Baylor, iar ea era viitorul star juridic al televiziunii, dar el tocmai semnase contractul pentru Procesul Mileniului, ceea ce îl făcea biletul ei către celebritate.

Trage aer în piept. Adu-i (nenorocita aia de) apă cu gheață.

În timp ce se întorcea pe călcâie, Alan Crudman ridică glasul. Alan Crudman, reputatul avocat din San Francisco,

era pe creasta valului în ultima vreme. Tocmai obținuse achitarea ultimului său client, un jucător de baschet din NBA care, după o petrecere cu cocaină ce ținuse trei zile, căzuse cu automobilul Lexus de pe un pod mobil, deschis peste autostrada care lega cele două oceane, demolând puntea iahtului care trecea pe dedesubt în momentul acela, ucigând doi oameni și schilodind alți patru. Crudman își prezenta clientul ca „o ființă umană formidabilă“.

Crudman îi spuse lui Geraldo că oricât ar încerca el, Alan Crudman, să nu aibă relații emoționale cu clienții lui, acest lucru nu era întotdeauna posibil.

— Cum are să facă față Boyce Baylor faptului că a fost logodit cândva cu actuala lui clientă și că aceasta l-a părăsit, asta nu știe nimeni, spuse el.

Perri interveni.

— Credeam că tu ai părăsit-o pe ea.

Boyce mârâi.

William Howars, zis Notă de Plată, exuberantul avocat din Memphis, Tennessee, spuse că Boyce avea să o facă pe Babette Van Anka să arate precum „târfa Babilonului“, la bară. Ceea ce provocă tuse potolită și interjecții de îngrijorare din partea lui Edgar Burton Twimm, legate de prezența camerelor de televiziune în sala de tribunal.

Barry Strutt obținuse un ordin de exhumare, negociat la sânge, pentru Lee Harvey Oswald, asasinul președintelui Kennedy, care stabilise definitiv și irevocabil, dincolo de orice urmă de îndoială... absolut nimic, dar el continua să își păstreze aerul triumfător. Declară că ar fi o proastă strategie din partea lui Baylor să încerce să creeze dubii asupra depoziției agentului Serviciilor Secrete, Woody Birnam, care afirmase că îi auzise pe președinte și pe Prima Doamnă certându-se în noaptea aceea. Adăugă și că juriului din Washington — sintagma reprezenta de-acum formula codificată pentru „predominant de culoare“ — care avea un

anumit respect pentru Serviciile Secrete, nu-i va plăcea acest lucru.

Geraldo îi întrerupse pentru reclame. Perri se duse să aducă apa minerală. Când se întoarse, Geraldo își reluase emisiunea. Boyce sforăia. Se gândi să îi toarne apa în poală, apoi se băgă în pat și schimbă canalele, până găsi emisiunea ei.

boyce și Beth stăteau alături, de partea transparentă a unui geam cu oglindă, în vreme ce oamenii lui Boyce pregăteau, de partea cealaltă, grupul de șaptezeci de persoane pentru sondajul care stătea să înceapă.

În mod normal, Boyce nu își invita clienții să participe la astfel de sesiuni. Adesea, fiind la închisoare, ei nici nu ar fi putut participa. Dar Beth ceruse să vină. Părea sincer dornică să afle ce credeau oamenii despre ea.

Sondajul începu. Partea întâi consta dintr-o serie de afirmații, pe care cel care administra sondajul le citea cu voce tare. Grupul trebuia să apese pe butoanele instalate pe console, în fața fiecărei persoane. Senzorii corporali măsurau transpirația, respirația și bătăile inimii, pentru a determina gradul de sinceritate a răspunsurilor. Prima întrebare era: „Credeti că Beth MacMann și-a omorât soțul?”

Beth privea ecranul computerului aflat în fața lui Boyce. O coloană de un roșu electronic, sângerieu, se înălță vertical. Deasupra ei apăru numărul 88,32.

— Asta e...

— Asta e punctul nostru de pornire, spuse Boyce.

*

* *

Trei ore și jumătate mai târziu, după ce ultimei persoane i se desfăcuseră conectorii, i se mulțumise și i se înmânase un cec, cu precizarea că semnase un acord prin care se angaja să nu dezvăluie nimănui nici măcar faptul că sesiunea

avusese loc, Beth arăta ca și cum ar fi fost condamnată la moarte.

— Cred că amândurora ne-ar prinde bine ceva de băut, spuse Boyce.

Beth dădu slab din cap. Se întoarseră în apartamentul lui de la hotel.

Pentru prima dată de când preluase cazul, simțea un pic de compasiune față de ea. Altădată, când urca pe o scenă, mulțimile o aclamau. Acum, tocmai își petrecuse după-amiaza ascultând cea mai mare parte a unui grup de șaptezeci de persoane făcând-o criminală și, dacă tot venise vorba, ticăloasă manipulativă și intrigantă. Nu Lady Bethmac cea oțelită stătea vizavi de el, cu privirile ațintite în paharul de scotch, ci o femeie înfricoșată, confruntată cu pedeapsa cu moartea.

— Am încercat să fiu o bună Primă Doamnă. Am insistat să fie adoptate inițiative privind protecția copilului, medicamentele pentru bătrâni, protecția mediului, o mulțime de lucruri.

— Știu, spuse Boyce. Ticăloșii ar trebui să-ți fie recunoscători, în loc să facă atâta scandal, doar pentru că le-ai omorât președintele.

Beth se uită la el, îngrozită.

— Ce zici, terminăm cu autocompătimirea și ne apucăm de treabă?

Ea dădu din cap.

— Ai dreptate.

— Astăzi am auzit lucruri neplăcute. Dar am auzit și lucruri bune. Mulți dintre ei, cel puțin bărbații din grupul nostru — Boyce se uită la monitorul laptop-ului — sunt de părere că președintele și întregul guvern te detestă. Asta mă încântă.

— Da?

— Da. Pornind de la asta, putem face lucruri mari.

— Ce alte noutăți minunate am mai aflat?

— Două treimi sunt de părere că ultimul film al lui Babette Van Anka a fost o porcărie. Cel în care juca rolul femeii comandant de tanc israelian. E foarte bine. În plus, te-ai plasat foarte bine printre anumite grupuri demografice. Bărbații între douăzeci și cinci și patruzeci și nouă de ani vor să facă sex oral cu tine.

— Cum de ți-a venit să pui o asemenea întrebare? E jignitor.

— Jignitor ar fi dacă n-ar vrea.

— Și de ce — Beth roși — această categorie anume?

— Cercetările noastre arată că nouăzeci și șapte la sută din bărbații heterosexuali vor să facă sex cu femei atrăgătoare. Deci, asta nu ne spune nimic nou. Dar bărbații nu vor să facă sex oral — în care să fie ei partea activă — decât cu femei de care se simt în mod special atrași. Pentru noi, asta e o veste foarte bună.

— Nici nu știu cum să prelucrez informația asta.

Boyce merse mai departe.

— Nu ai rezultate prea bune de la deținătorii de animale. Nu le-a plăcut faptul că nu ați avut un câine la Casa Albă.

— Vrei să mă duc să-mi cumpăr un câine ciobănesc?

— Ți-am putea aduce un cățel, dar e cam târziu. Homosexualii te simpatizează, dar, mai ales, te simpatizează lesbienele dure.

— Am punctaje mari de la lesbienele dure?

— Te adoră. Probabil pentru că i-ai crăpat capul bărbatului tău cu o scuipătoare.

— Nu i l-am crăpat!

— Mă rog. O să facem o analiză mai aprofundată a ciferelor. Cu foștii militari, nu ne-am descurcat prea bine. Chiar deloc. Nu e nici o surpriză, dat fiind că ai... dat fiind că ei cred că l-ai omorât pe unul din marii eroi ai armatei americane. Apropo, toată lumea — chiar și lesbienele dure — consideră că ai plâns cam puțin la înmormântare, la Arlington.

— Și ce trebuia să fac, să încep să bocesc și să-mi smulg părul din cap? Să mă arunc în groapă, peste sicriu?

— Dacă m-ai fi sunat când trebuia, în loc să faci pe Doamna Care N-Are Nevoie De Avocat...

— Am mai discutat despre asta.

— ...ți-aș fi frecat ochelarii de soare cu ceară, înainte de înmormântare.

— E oribil.

— Am avut o dată o clientă care i-a zburat căpățâna soțului cu o carabină Purdey de calibrul doisprezece — o armă de patruzeci de mii de dolari — în living, de față cu musafirii, pe covorul alb...

— Nu vreau să aud.

— Aa, ce femeie *dură*. Tare ca stânca. Sigourney Weaver a interpretat-o în film. I-a făcut două găuri cât un grapefruit, după care a încărcat iar și a continuat să tragă. La înmormântare, rimelul... până în decolteu.

— Nu te mai ascult.

— Ceapa albă e cea mai bună. Nu roșie. Am pledat nebulia temporară. Juriul a deliberat mai puțin de două ore. În mai puțin de trei ani, a ieșit din spitalul de boli mentale. Acum joacă tenis profesionist în Boca Raton. Apropo, la proces te vreau în negru.

— Nu e cam evident?

Boyce ridică din umeri.

— Nu zic să porți vâl. Ascultă-mă, cele mai multe dintre femeile din New York se îmbracă în negru și doar visează să-și omoare bărbații.

Boyce continuă să citească din computer.

— Acum, cifrele pentru politica fostului președinte. Avem aici date cu care putem lucra. Afro-americanii nu sunt mulțumiți de ultima lui numire la Curtea Supremă, plus că l-a criticat pe reverendul Bones, pentru că a făcut un copil din flori cu solista corului și a pus-o pe lista de deduceri la impozit.

— Bones a sunat iar, ieri, spuse Beth. Vrea să vină să se roage cu mine.

— Cred și eu că vrea. Și *pe mine* m-au poreclit Nerusinatul...

Continuă.

— Au considerat că răposatul tău soț a fost cam timid în ce privește acțiunea afirmativă. Tu ai ținut un discurs pe tema asta, nu? În care îl combăteai. Ați folosit metoda contrastelor pentru a-i ține sub control pe alegătorii de culoare, sau chiar ai vorbit serios?

— Du-te dracului, Boyce.

— Scuză-mi cinismul. M-am gândit că tu și cu el ați avut, poate, și alte înțelegeri, în afară de cea ca el să nu se culce cu actrițe când ești tu în casă.

— Pe vremuri nu erai așa.

— Nu, nu eram. Ba chiar aveam încredere în oameni. După care cineva în care aveam încredere mi-a tras clapa. Așa că acum nu-mi mai fac iluzii. Nu numai că mă aștept la ce e mai rău din partea lor, dar le pretind ce e mai rău. E posibil ca vreunul din membrii personalului de la Casa Albă să declare — sub jurământ — să contrazică sau să arunce vreo urmă de îndoială asupra integrității luării de poziție împotriva politicii soțului tău, în chestiunea baremurilor rasiale?

— Asta e părerea ta despre mine?

— Martorul e rugat să răspundă la întrebare.

— Nu. Oricât ți s-ar părea de surprinzător, am vorbit din inimă.

— Nu mi se întâmplă prea des să am asemenea clienți cu principii.

Cu trei zile înainte de începerea selecției juraților, Boyce depunea cea de a șaptezeci și patra moțiune anterioară procesului — un record personal — de data aceasta pentru eliminarea probei pe care o constituiau amprentele lui Beth pe scui pătoarea de Paul Revere, pe motiv că acceptul ei voluntar ca FBI-ul să îi ia amprentele reprezentase o violare „flagrantă și fără scrupule“ a celui de-al Patrulea Amendament la Constituție, care interzice perchezițiile nefondate. Nici el nu spera să aibă câștig de cauză, dar avea deja în minte moțiunea cu numărul șaptezeci și cinci, care pornea de la premisa și mai îndrăzneată că urmele de cremă de mâini hidratantă fabricată în Franța aveau să condiționeze în mod negativ un juriu care considera că o Primă Doamnă a Statelor Unite trebuia să utilizeze exclusiv produse americane.

Televizorul era deschis. Îl urmărea doar cu un ochi.

— Bună seara, spuse Perri Pettengill, care purta un pullover mulat și ochelari de marcă, și bun venit la *Ciocanul tare*. Oaspetele meu în această seară este unul dintre cei mai mari avocați pledanți ai Americii, Alan Crudman. Bine ați venit.

Alan Crudman era, în realitate, un avocat foarte bun, unul dintre cei mai buni, dar chiar și la aproape cincizeci de ani se purta ca un copil de doisprezece, care are pretenția să fie aclamat ca cel mai deștept din clasă. La facultate se spunea că ieșise din pântecul mamei cu mâna ridicată. Obținuse achitarea unora dintre cele mai detestabile ființe

de pe planetă, dar, nemulțumindu-se să ridice din umeri și să afirme că nu făcuse altceva decât să apere puritatea legii și a drepturilor garantate de Constituție, insista să facă un inutil pas mai departe, proclamând în fața camerelor de televiziune că clientul lui, cu rânjetul întipărit pe față și încălțărilor lipicioase de sângele victimei, era „total nevinovat”. Până și colegii care nu-și pierduseră niciodată somnul pentru că, într-o carieră de o viață, apăraseră drojdia omenirii, clătinau din cap nedumeriți la auzul stupefianțelor declarații pe care Alan Crudman le făcea în numele clienților săi. Era posibil să se fi convins el însuși de nevinovăția lor? Cu neputință. Prea deștept. Trebuia să fie ceva mai complicat: absolvise susținând minciuni uriașe, gigantice și provocându-l pe Dumnezeu să-l contrazică. Nu mai prostea pe nimeni, dar presa înghițea totul, avidă. Talk show-urile îl adorau. Le aducea tone de telefoane. Iar Alan Crudman nu era niciodată prea ocupat pentru a apărea la televiziune, indiferent de emisiune, pentru a comenta absolut orice. Când canalul meteo îl invita să vorbească despre implicațiile legale ale sistemului de joasă presiune de deasupra statului Nebraska, se înființa, cu condiția să trimită după el o limuzină. Mic de statură, avea nevoie de vehicule mari.

Crudman îl ura pe Boyce Baylor din patru motive profund filozofice. Unu, Boyce achitase mai mulți vinovați decât el. Doi, Boyce era mai bogat. Trei, Boyce era mai înalt și mai prezentabil. Patru, Beth MacMann îl preferase pe el.

Îi dăduse telefon lui Beth la nici o oră după ce auzise că era suspectată de uciderea soțului ei — iar ea nici măcar nu-l sunase înapoi! Lucrul acesta nu i se mai întâmplase lui Alan Crudman de douăzeci de ani. Cine se credea? De aceea, acum o disprețuia și pe ea. Stătea treaz noaptea, satisfăcându-se cu imagini ale primului jurat spunând: „Vinovată!” Îi vedea expresia uluită, vedea cum o scot târâș din sala de tribunal. O vedea în uniforma de un portocaliu

aprinș a condamnaților la moarte, zbătându-se în timp ce îi înfigeau acul, strigând: „Aduceți-mi-l pe Alan Crudman!”

— Îți mulțumesc, Perri. Ca întotdeauna, e o plăcere pentru mine să mă aflu aici.

Lui Perri îi plăcea Alan Crudman dintr-un motiv profund filozofic. Îl invitase să participe la unul din episoadele de început ale *Ciocanului tare*, iar el o tratase ca pe o blondă toantă, nu ca pe un fost procuror adjunct ce se afla. La un moment dat, o informase cu un aer superior că „interpretase complet greșit semnificația profundă” a cazului Plessy contra Ferguson. După emisiune, o invitase în apartamentul lui de hotel — un apartament de lux la St. Regis, plătit de *Ciocanul tare* împreună cu limuzina — să bea ceva. Se dusese, cu un singur gând. Cu băutura în mână, se așezase vizavi de el, în timp ce el îi vorbea despre propria măreție, cu pulpele minijupate depărtate suficient cât să lase să se întrevadă paradisul dintre ele. După ce îl adusese într-o stare de excitație dureroasă, anunțase că se făcuse târziu și îl lăsase să își aline ardoarea cu ce mijloace avea la îndemână.

Pe măsură ce rating-urile *Ciocanului* creșteau, atitudinea lui Alan Crudman față de ea devenea tot mai puțin condescendentă. Acum i se adresa ca unui judecător de la Curtea Supremă.

Perri îl invitase la emisiunea de astă-seară pentru că era furioasă pe Boyce. Boyce refuza să îi dea detalii asupra cazului.

— Ce părere ai despre modul în care se conturează până acum apărarea?

— Nu vreau să ghicesc ce este în mintea lui Boyce Baylor, minți Alan Crudman, dar, ca să fiu sincer, mă surprinde faptul că nu și-a constituit o echipă de nivel înalt. Nu are decât parteneri din propria firmă, cei mai mulți dintre ei mai tineri. Este, și nu trebuie să îți spun eu asta, un caz foarte dificil. Până și eu l-aș considera dificil. Și sigur nu aș încerca

să fac totul singur. De aceea, este un gest fie remarcabil, fie plin de îndrăzneală, fie amândouă faptul că el pare decis să intre în proces cu cazul acesta complet singur.

— Ești considerat cel mai bun în domeniu — știa că asta o să-l înfurie pe Boyce — atunci când preiei un caz cu un astfel de profil...

— Perri, o întrerupse Alan Crudman zâmbind, ceea ce nu era una din manifestările cele mai reușite ale naturii, cu tot respectul, până acum nu a mai existat în istorie un caz cu un astfel de profil.

— ...de obicei faci echipă cu alți avocați distinși. Dar asta nu înseamnă că spui: nu sunt în stare să îl rezolv singur. Nu?

— Bineînțeles. În cazul J.J. Bronco, dacă îți aduci aminte, eram... câți?... șase. Desigur, eu am condus echipa, dar l-am avut pe Barry Strutt care s-a ocupat de petele de sânge, pe Lee Vermann pentru firele de păr, pe Kyle Coots, care, după cum știi, este autoritatea cea mai înaltă în materie de plăgi înjunghiate — nu e altul mai bun — așa că am avut o echipă eficientă și solidă. Și, evident, dreptatea a triumfat.

— Apropo, s-au mai făcut progrese în descoperirea adevăraților vinovați?

— Am... este... înțeleg că sunt căutați în continuare. Dar, în ce privește cazul MacMann, mă mir că Boyce Baylor pare hotărât să facă totul singur. Sunt convins totuși că are motivele lui.

*

* *

Și Beth urmărea emisiunea. Devenise curioasă în ce o privea pe Perri Pettengill.

Ascultându-l pe Alan Crudman, pe care îl detesta de când afirmase într-o emisiune TV că J.J. Bronco era „mie în sută nevinovat“ de acele crime oribile, își confirma sieși că făcuse bine când nu îi întorsese telefonul, în primele zile ale coșmarului. Dar avocatul din ea încă lupta cu faptul

că era, totuși, Alan Crudman, un avocat de renume. Chiar trecând peste evidenta gelozie față de Boyce, comentariile lui Crudman o făceau să se întrebe de ce era Boyce atât de hotărât să intre singur în sala de judecată. Îl întrebase cum se făcea că nu convocase cea mai bună echipă de apărare din lume. Boyce îi răspunsese că nu voia să îi copleșească pe jurați cu prea multe costume scumpe. A patra oară când îl întrebase, se enervase și îi amintise că el era cel care dicta. Două posibilități i se alcătuiseră în minte: unu, făcea pe războinicul solitar pentru a învinge în ciuda oricărei rațiuni și a-i recâștiga inima; doi, voia să piardă cazul, pentru a o pedepsi pentru ce-i făcuse. Nici unul dintre scenarii nu-i plăcea, deși primul era de preferat.

*d*acă selectarea juraților în procesul Guvernul Statelor Unite contra lui Elizabeth MacMann avea să fie dificilă, găsierea unui judecător se dovedea la fel de problematică. Tribunalul Districtului Columbia dispunea de treisprezece judecători. Patru trebuiră să se recuze, pentru că fuseseră numiți de președintele MacMann. Alți doi ieșiră din cursă pentru că fuseseră numiți de președintele dinainte, pe care Ken MacMann îl învinsese în alegeri. Altul fusese auzit de băiatul de mingi spunându-i partenerului de golf, în dreptul găurii a șaptea de pe terenul Clubului de Golf *Burning Bush*, că „președintele găsisese ceea ce căutase“. Băiatul de mingi vânduse citatul ziarului de scandal *National Perspiner* pe zece mii de dolari. Alt judecător eliminat. Altul făcuse parte dintr-un grup de dezbateri la care participase și Boyce, cu ani în urmă, în cadrul Asociației Avocaților Pledanți, unde îi spusese că era „cea mai rea ființă umană de pe planetă“, în timp ce dezbăteau subiectul „Achitarea lui Hitler: regândirea strategiei de apărare de la Nürnberg“.

Presa scotocise prin transcrieri de procese și biografiile judecătorilor rămași, căutând pepite ale cine știe căror greșeli din trecut. Un judecător, abia ieșit de pe băncile facultății, petrecuse o vară lucrând pentru un congressman care afirma insistent că soțului lui Beth i se spălase creierul în captivitate și se referea la el în public ca la „candidatul MacManciurian“. Eliminat. Altul protestase împotriva războiului din Vietnam, în care luptase cu atâta vitejie președintele

MacMann. Eliminat. Altuia i se smulse ciocanul dintre degete după ce se descoperi că avusese o întâlnire pe neve, în urmă cu douăzeci și cinci de ani, cu Babette Van Anka, pe care, la vremea aceea, o chema încă Gertrude Himmel-farb. Unul dintre editorialiștii de la *Washington Post* sugeră acru că ar fi fost mai simplu să o scoată pe Beth afară, în curtea din spatele tribunalului, și să o împuște.

În cele din urmă, nu mai rămase decât un judecător posibil. Numele său era Sylvester Umin, cunoscut colegilor ca „Dutch” (Olandezul). Fusesse numit cu două luni în urmă, de președintele Harold Farkley. Până atunci, fusese unul dintre principalii asociați ai unei reputeate firme din Washington, *Williams Kendall*, specializată în trădări și neglijențe.

Dutch Umin trecuse cu puțin de șaiszeci de ani. Avea niște ochi somnoroși, dar atenți și fizicul de pisică de Cheshire al unui gourmet și oenofil. Colecția sa verticală de Chateau Petrus făcea din dineurile organizate la Mandamus, reședința sa din Virginia, ocazii memorabile. Colecționa tablouri ale maeștrilor olandezi, de unde și porecla.

Era un bărbat cu formidabile resurse intelectuale, care lucrase sub îndrumarea lui Potter Stewart la Curtea Supremă și, în decursul unei cariere pline de distincție, obținuse victorii impresionante în numele unor clienți care variau de la stângiști care organizau atentate cu bombă până la jucători celebri de baseball, sau corporații agricole internaționale, acuzate de a fi amestecat praf din excremente de insecte într-o cunoscută marcă de cereale pentru copii, pentru a le da consistența crocantă, distinctivă. Încă nu avusese nici un caz ca judecător, iar acum, printr-un proces de eliminare, devenise... singura soluție. Peste noapte, se transformase în cel mai faimos jurist din lume. În câteva săptămâni, numele lui avea să fie cunoscut și de pescarii aborigeni din insulele Seychelles. Propulsarea pe panta celebrității nu îl încânta în mod deosebit. Ochelarii începuseră să i se aburească destul de des.

*

* *

Prima acțiune oficială a judecătorului Dutch Umin în procesul S.U.A. contra Elizabeth MacMann fusese aceea de a-și exprima uimirea față de lista de martori înaintată de Boyce. Ea conținea 281 nume, între care ale directorilor FBI-ului și Serviciilor Secrete, al președintelui Statelor Unite și, cel mai savuros, al procurorului general adjunct, care pornise represaliile împotriva lui Beth. Un ziarist comentă că era de minune că nu fusese citat și Paul Revere, pentru a proba autenticitatea scuiptătorii.

Atmosfera din cabinetul judecătorului era tensionată. Sandra Clintick, procurorul general adjunct — care nu râvnise deloc să obțină sarcina acuzării — era enervată de pretenția lui Boyce ca ea să depună mărturie. Era atât de furioasă, încât evita contactul vizual cu el. Nu auzise în viața ei — îi spusese ea judecătorului — de un comportament mai dezgustător... ba nu, mai atroce. Era mai mult decât jignitor. Deja luptau fără mănuși și procesul nici nu începuse.

— Domnule avocat?

Judecătorul Dutch se lăsă pe spate în fotoliu, care scoase scârțâitul tipic de piele scumpă. Conștient că ordalia care îl aștepta avea să îi consume toate resursele, se hotărâse să fie cât mai laconic, chiar până la punctul Zen.

— Domnule judecător, spusese Boyce zâmbind, ca și cum ar fi venit cu propunerea cea mai rezonabilă de la legea lui Newton încoace, una din premisele apărării este aceea că acuzarea, *ab initio* — se întoarse spre procuror — îmi cer scuze, de la bun început...

— Știu ce înseamnă.

— E în latină.

— Știu.

— Nu eram sigur că se mai preda încă latina când ați...

— Domnule judecător.

— Domnule avocat!

— O parte semnificativă a apărării noastre se bazează pe faptul că Madam Procuror General Adjunct, aici de față...

— Mă cheamă Clintick. Și nu lucrez într-un bordel.

Boyce pufni.

— Aș zice că, aici, părerile sunt împărțite.

— Domnule judecător!

— Domnule avocat.

— Vom stabili că Mad... că doamna procuror general adjunct nu este decât un pion neînsemnat în vasta mașinărie a conspirației guvernamentale menite să o acuze de crimă pe fosta Primă Doamnă, pentru a-și satisface propria agendă politică. Probele aduse sunt ridicole. Mai mult decât ridicole. Și le voi anihila. După aceea, voi arăta, prin examinarea și reexaminarea martorilor, că domnișoara Clintick a conspirat, împreună cu alți reprezentanți ai guvernului, la răstignirea lui Elizabeth MacMann pe altarul propriilor ambiții. Înțeleg, domnule judecător, că este o acuzație mârșavă. Și mă folosesc de ea fără nici o plăcere, pentru că nu am altă soluție.

Când se pornea, limbajul lui Boyce creștea arborescent, ca în secolul al nouăsprezecelea.

Judecătorul Umin se strădui să nu zâmbească. Se concentra asupra prețului ucigător pe care tocmai îl plățise pentru ultima sa achiziție, o natură moartă cu pară și tipar de Govingus Kockkoek (1606–1647).

— N-am de gând să stau să ascult așa ceva, spuse procurorul general adjunct. Și categoric nu intenționez să ascult așa ceva în sala de tribunal.

Judecătorul Dutch scârțâi în scaun.

— Nu vreți să mă lăsați pe mine să decid ce facem în sala de tribunal?

— Desigur, domnule judecător. Am vrut să spun...

Ura! Boyce încerca întotdeauna să îi stârnească înaintea de începerea procesului, ca să le vadă punctele slabe. Ale ei erau vizibile ca niște varice.

— Mă tot gândesc la un precedent, spuse judecătorul Dutch.

— Nici mie nu-mi vine în minte nici un precedent, interveni Boyce. Executivul conspirând cu directorii agențiilor naționale de securitate și supraveghere a legalității, pentru a înscena un proces văduvei unui președinte, numai pentru a masca animozitățile din rândurile lor și planurile tenebroase...

— Mai ușor, domnule avocat.

— Îmi cer iertare, domnule judecător. M-am lăsat dus de val. Dar simt cum încep să fierb...

— Dă-mi ceva concret, nu un discurs de-al lui Patrick Henry.

Boyce îi înmână un dosar cu pagini volante, plin cu articole decupate din ziare, subliniate în culori tari și marcate cu etichete.

— După cum știți, doamna MacMann nu a fost o Primă Doamnă pasivă. Nu s-a rezumat la ceaiurile cu celelalte doamne și la organizarea de petreceri de Paște pe peluza Casei Albe, pentru copiii... funcționarilor guvernamentali.

Procurorul general, tatăl a cinci copii, se remarcase împreună cu progeniturile sale la ultima petrecere de Paște. Boyce continuă.

— Beth MacMann a fost cea mai notabilă Primă Doamnă din istoria noastră. Ceea ce unora nu le-a căzut bine. Au fost ocazii când, după cum vor dovedi documentele din dosarul acesta, doamna MacMann și-a exprimat, chiar dacă suficient de prudent, opiniile critice cu privire la FBI și la Serviciile Secrete. Față de primul, pentru ceea ce ea a considerat ca fiind incompetență, demonstrată de angajarea unui om al cărui nume de botez este Vladimir ca șef al serviciilor de contrainformații. Față de Srviciile Secrete, pentru practicile de angajare, pe care ea le consideră discriminatorii. Poziția noastră este că aceste două agenții, care au jucat un rol atât de important în modul în care Beth MacMann a fost târâtă

de păr și aruncată în boxa acuzaților, erau predispuse să se răzbune, aducând împotriva ei false dovezi.

— Probe, domnule avocat, probe. Astea sunt articole din ziare.

— Cu tot respectul, îmi forțați clienta să intre într-un cerc vicios perfect. Nu poate aduce dovezi dacă nu își obligă acuzatorii să depună mărturie, dar nu ne permiteți să îi obligăm să depună mărturie dacă nu aducem dovezi.

— O să mă mai gândesc. Dar, pentru binele clientei dumneata, eu n-aș juca totul pe o singură carte. Cât despre a-i cere președintelui să depună mărturie, ia imaginează-ți un plop. Și acum, imaginează-ți același plop, plin cu pere.

Boyce zâmbi.

— Sunt la mila înțelepte și preaînvățatei dumneavoastră judecăți.

*p*e lume sunt puține spectacole mai jalnice decât cel al unei încăperi pline de oameni altminteri responsabili, care încearcă să se fofileze de la îndeplinirea unei datorii civice înscrise în Magna Charta ca una dintre pietrele de temelie ale democrației. Pe de altă parte însă, ce om în toate mințile vrea să facă parte dintr-un juriu?

Selectarea juraților pentru procesul dintre Statele Unite și Elizabeth MacMann era un eveniment aproape copleșitor. Intrând în sala de tribunal a judecătorului Umin cu pașii târșâiți și privirile plecate ale celor condamnați, cei mai mulți le aruncară o singură privire judecătorului, lui Boyce și adjunctului procurorului general, după care scoaseră același geamăt tăcut: *Pentru numele lui Dumnezeu, nu tocmai cazul ăsta!*

Boyce și consultantul său în probleme de selectare a juriilor studiară concentrat chipurile. Erau ușor de identificat cei îngroziți de gândul că și-ar putea petrece următorul an într-un motel dezgustător, împreună cu alți șaptesprezece „egali“.

Alții radiau de încântare, fie la gândul că vor juca un rol în istorie, fie la cel al viitoarelor contracte pentru publicarea memoriilor, atât de avantajoase. *Juratul numărul cinci: povestea mea.* Drepturi pentru filmări de ordinul milioaneilor. Conform afirmației unuia dintre editorii cei mai cunoscuți din New York, citată în *Times*, pentru o carte scrisă de primul dintre jurați care avea să fie eliminat s-ar fi putut plăti până la un milion de dolari. Dar un jurat care le ținea

piept celorlalți, fie în favoarea, fie împotriva condamnării, juratul acela, susținea editorul, putea deja începe să toarne betonul la temelia casei la care visase dintotdeauna.

— Acesta este un proces de crimă capitală, începu judecătorul în prima zi de selecție. Capitală înseamnă că o condamnare poate merge până la pedeapsa cu moartea. În mod normal, un astfel de caz se judecă luni de zile. (Se auziră gemete din partea femeilor și bărbaților în costume scumpe, care păreau să își măsoare timpul la minut.) Dar nu avem de-a face cu un caz obișnuit, de aceea e greu de dat un pronostic. S-ar putea să dureze mai mult. Mai ales — îi aruncă o privire piezișă lui Boyce — că apărarea a înaintat o listă lungă de martori.

Îcnete, vaiete, mâini încheștate pe piepturi, pastile de nitroglicerină zăngănind în flacoane.

Boyce și consultantul în probleme de alegere a juriilor urmăreau fețele grupului din care aveau să fie selectați jurații. Consultantul era un individ pe nume Pinkut Vlonko. Înainte de a opta pentru avantajoasa carieră de consiliere a avocaților pledanți în materie de selecție a juriilor, „Pinky” Vlonko fusese, timp de douăzeci de ani, principalul psiholog criminalist angajat de CIA. Sarcina sa era să identifice care dintre oamenii de la vârful organizației ar fi putut vinde secrete de stat rușilor sau chinezilor; de asemenea, să decidă dacă Saddam Hussein era, teoretic, un răufăcător narcisist sau doar un smintit. Pinky lucrase cu Boyce în numeroase cazuri. Împreună, dispuneau de cel mai bun „radar” pentru jurați. Pe Boyce îl fascina psihologia. După ce îl părăsise Beth, își luase un masterat în psihologie aplicată.

Cei doi pregătiseră un chestionar care putea fi considerat stufos până și după propriile lor standarde. El se compunea din opt sute de întrebări. Numărul 11: Ați votat pentru președintele MacMann? Numărul 636: Aveți o digestie bună? În anii lucrați pentru CIA, Pinky constatasese că trădătorii și cârțițele — cei care își transferau loialitatea de la un stăpân la altul — aveau o tendință către constipație.

Chestionarul provocase o altă discuție înfierbântată în cabinetul judecătorului. Domnișoara Clintick, adjunctul procurorului general, declarase că era o mârșăvie. La care Boyce scosese la iveală un chestionar folosit chiar de serviciul de sondaje al procurorului general, atunci când candidase la postul de guvernator, cu ani în urmă. Avea o sută douăzeci de întrebări. I-l fluturase procurorului general adjunct pe sub nas. Se ajunsese la un compromis. Chestionarul lui Boyce va fi redus la șase sute cincizeci de întrebări. Era aproximativ numărul pe care el și Pinky îl doriseră de la bun început. Încă din copilărie, Boyce se ghidase după principiul că trebuie să ceri mult mai mult decât ai nevoie, ca să obții atât cât vrei.

Interogatoriul amabil, dar necruțător pe care îl aplică juraților, transmis în direct la televiziune — judecătorul Dutch hotărâse că avea să fie prea complicat să interzică accesul camerelor în sală — îl făcu pe un comentator mai spiritual să se aventureze să afirme că unicul juriu care ar fi putut fi pe placul avocatului ar fi fost unul compus din orbi surdo-muți, cu un coeficient minim de inteligență. Boyce contracara vesel. Nu dorea decât un „teren egal“. Era de neconceput să vrea jurați ale căror minți să nu fi fost „definitiv poluate de regimul zilnic de minciuni deplo-rabile, zvonuri și acuzații, fabricat de agenții guvernamentali ai calomniei și maledicțiunii“? Și, dacă pentru găsierea unui juriu fără opinii preconcepute era nevoie de puțină răbdare, cine putea obiecta?

„Puțina răbdare“ se întinse pe o perioadă de patru luni.

p

— Încăcat că n-ai fost acolo, spuse Boyce. Am crezut că-o să mă înjunghie cu *coupe papier*-ul lui olandez. O să fie distractiv.

— Mă bucur că te amuzi, spuse Beth.

Boyce își așează mâna peste a ei.

— Încerc doar să te fac să te destinzi.

Beth numai destinsă nu părea. Dăduse jos kilogramele comandate de Boyce. Pomeții îi erau mai proeminenți și în ochi avea intensitatea fulguranță a unui om care visează la prăjituri cu multă ciocolată. Privind-o, Boyce se simți deodată vinovat. Ar fi vrut să tragă toată coloana pe dreapta și să se repeadă într-o cofetărie, să îi aducă un *milk shake*.

— Ești bine, fetiço?

— Bine.

— Arăți excelent, pentru o femeie care n-a mai mâncat de șase luni.

Revistele pentru femei remarcaseră schimbarea în aspectul ei fizic. *Vogue* publicase un articol intitulat *Dieta mileniu-lui*. Era citat unul dintre cei mai cunoscuți „consultanți estetici” de la Hollywood — fost machior de meserie —, care spusese: „Dacă astea sunt consecințele asasinării unui soț, atunci mai multe femei ar trebui să se gândească să le dea bărbaților cu ceva în cap”.

Vanity Fair ofta: „Dacă ar mai fi trăit Natalie Wood, ca să interpreteze rolul ei! Sexualitatea netrucată, oțelul ascuns în spatele ochilor ca două lacuri întunecate, splendoarea tragică”.

Din câte susținea *Variety*, Catherine Zeta Jones era „disperată” să joace pe marele ecran rolul lui Beth. Și, mai mult, că Joe Eszterhaz, scenaristul de un dramatisin hirsut și obișnuit cu onorarii exagerate, se închisese în bungaloul său de pe insula Maui, unde lucra de zor la varianta cu numărul șapte a scenariului intitulat *Scuipătoarea*.

Boyd încerca să o țină pe Beth departe de toate acestea. Avea nevoie de puterea ei de concentrare. Beth coborî geamul.

— Doamnă, îi făcu observație Hickok, agentul Serviciilor Secrete care stătea pe scaunul din față.

Hickok era cam agitat în ultimele zile. Amenințările cu moartea se întetiseră.

Beth îl ignoră. Afară era un aer de iunie, umed și îndulcit de mirosul florilor ce se ofileau în pomi. Din toamna care trecuse, fusese practic prizonieră în casa din Cleveland Park, sub supravegherea permanentă a unui batalion de presă care nu scădea nici o clipă sub cincizeci de oameni, nici măcar în perioada sărbătorilor de Crăciun. Casa, construită de un prieten al lui George Washington, purta veselul nume de Rosedale¹, dar fusese rebotezată Glamis de un alt comentator glumeț, după castelul din *Macbeth*.

Beth coborî geamul. A naibii să fie dacă aveau să-i răpească și cele câteva guri de aer proaspăt, pe drumul spre sala de judecată.

Înaintau pe Pennsylvania Avenue, în direcția Tribunalului Districtual al Statelor Unite pentru Districtul Columbia, aflat la intersecția dintre Third și Constitution. Își aminti de ziua aceea din ianuarie, cu trei ani în urmă, când ea și soțul ei, care tocmai depusese jurământul ca președinte al Statelor Unite, trecuseră prin acest loc, mergând pe jos și făcând cu mâna mulțimii care aclama. În mod normal, lucrul acesta ar fi fost de ajuns să facă orice cuplu fericit.

¹ Valca Rozelor (n.t.).

Nu și pe cei doi MacMann. În seara precedentă, la Blair House, Beth ridicase receptorul ca să dea un telefon și își auzise soțul vorbind cu o cunoscută persoană din înalta societate newyorkeză, soția trofeu a unui miliardar. Făceau planuri pentru o partidă de sex de după-amiază, la el la hotel, în New York, când Beth avea să fie în capătul celălalt al orașului, la Națiunile Unite, ținând un discurs despre rolul femeilor în noul mileniu. Medită amar că rolul femeilor în noul mileniu părea să fie asemănător celui jucat de femei și în ultimul mileniu, anume de perdante ale relației între sexe.

Puse receptorul în furcă, trecu în camera alăturată, puse mâna pe un lampadar și tocmai se pregătea să îi ardă una cu el, când o imagine o făcu să se oprească: imaginea în care, douăsprezece ore mai târziu, ea, cu priviri adoratoare, ținea în mână Biblia pe care el, cu capul bandajat, depunea jurământul ca președinte. Lăsă lampadarul. Iar Ken zâmbi disprețuitor. Dacă la înmormântare nu vărsase prea multe lacrimi, la ceremonia de investire fusese complet seacă.

Coloana de mașini trase în fața tribunalului. Așa hotărâse Boyce.

— OK, spuse el, ține minte, o să intrăm ca și cum am fi stăpânii locului. Când o să terminăm cu ei, neisprăviții ăștia or să stea la bara acuzaților.

Nu era nici el convins de ce spunea, dar intrarea era ca pătrunderea pe teren a unei echipe, înainte de meci. Jucătorii trebuiau încurajați. Trebuia să îți faci ție însuți curaj.

Erau atât de multe care de televiziune, că locul arăta ca o stație de urmărire NASA. Scena era memorabilă. Presă, politică și demonstranți cu pancarte: ASASINA! PRĂJIȚI-O PE UCIGAȘĂ! ELIBERAȚI-O PE BETH!

Beth purta un costum negru cu pantaloni, copiat după unul dintre marii creatori de modă, cu destule modificări pentru ca presa să nu poată spune că „arăta superb în

Armani“. Cinci sau șase designeri îl sunaseră pe Boyce, oferindu-se să realizeze costumația pentru proces. Boyce îi refuzase pe toți. Mai mult, îi informase și pe ziariști că îi refuzase. În prima zi a procesului, Beth era îmbrăcată elegant, dar sobru: o femeie stilată la patruzeci și ceva de ani, pe drum spre o întâlnire de afaceri. Bluza albă simboliza inocența ei, după cum îi spusese Boyce în glumă. Era deschisă atât cât să atragă privirile juraților bărbați, fără a le stârni pe femei. Șiragul de perle era un dar de la Ken, cumpărat de secretară atunci când acesta uitase că era ziua ei de naștere.

— OK, îi dăm drumul, spuse Boyce. Ai repetat mantra?

Îi surâse crispat. Mantra, compusă de el, suna așa: „Când intrăm acolo, în mintea ta n-o să mai fie decât un singur gând: am venit aici ca să le primesc scuzele“.

În aceeași seară, după prima zi a Procesului Mileniului, intrarea ei în sala de judecată apărură pe aproximativ 72% din micile ecrane existente în lume. Seninătatea ei de le-bădă, în mijlocul vacarmului care ar fi intimidat și un lup-tător profesionist, fu comentată până la ultimul detaliu.

*

* *

Pe Boyce îl înveseli pledoaria de deschidere a procurorului general adjunct Clintick, ținută pe un ton de sinceritate mai degrabă tristă, decât mânioasă. Era atât de încântat, că decise să încalce regula și să se abată — puțin — de la propria pledoarie inițială, de cincisprezece mii de cuvinte, învățată pe dinafară.

În esență, cazul deschis de Statele Unite împotriva lui Elizabeth Tyler MacMann era clar, afirmă domnișoara Clintick. Președintele fusese găsit mort în dormitorul său. Autopsia stabilise momentul decesului între orele 3:15 și 5:00 a.m., precum și faptul că acesta survenise ca urmare a unui hematom epidural provocat prin lovirea cu un corp contondent

la nivelul craniului, la cinci centimetri deasupra sprâncenei drepte. Fotografiile mărite ale zonei afectate demonstrau prezența emblemei distinctive existente pe o scuițătoare de argint, piesă de colecție creată de Paul Revere. Scuițătoarea, folosită drept coș de hârtii, fusese găsită nu la locul ei, în dormitor, în dreptul părții ocupate de Prima Doamnă a patului conjugal, ci lângă ușă, răsturnată pe o parte. Juriul avea să asculte depoziția agentului Serviciilor Secrete, din care va reieși că auzise o ceartă violentă dinspre dormitorul prezidențial, între orele 2.10 și 2.20 a.m. Va mai audia numeroase persoane care participaseră la dîneul oficial din seara aceea, declarând că președintele fusese într-o dispoziție și stare de sănătate excelente, fără vînatăi sau semne distinctive ale lui Paul Revere pe frunte. Unul dintre oaspeții care își petrecuseră noaptea la Casa Albă avea să depună mărturie că, la ora 12.30, îi urase noapte bună unui președinte neînvințit. Juriul avea să mai asculte și depoziții ale multor prieteni și cunoscuți ai Primului Cuplu, pe tema relațiilor conjugale turbulente existente între cei doi.

După prezentarea tuturor acestor probe, juriul nu va putea decât să conchidă că, fără puțință de îndoială, Beth MacMann își omorâse cu sânge rece și cu cruzime soțul, în timp ce acesta dormea, chiar în patul pe care îl împărțeau. Un soț care se întîmpla să fie și președintele Statelor Unite ale Americii. Prin urmare, nu aveau altă soluție decât să o declare vinovată nu numai de omor calificat, ci de asasinat, adică cel mai grav tip de crimă prevăzut de legislația națională. Această litanie a mișeliei dură puțin sub două ceasuri.

*

* *

Boyce se ridică, își încheie sacoul și se apropie de boxa juraților. Își sprijini mîna de marginea ei în timp ce se plimba de la un capăt la celălalt, ca de o balustradă. Învățase asta

de la Edward Bennett Williams, marele avocat pledant: arată-le că nu ți-e frică de ei, arată-le că te simți în largul tău oriunde în sala de judecată, arată-le că e sala *ta* de judecată.

Se întoarce cu fața la ei și spuse calm, dar poruncitor:
— Bună dimineată.

Consultantul pe probleme legate de jurați notă că opt din optsprezece îi răspunseră la salut. Rezemat într-un cot de boxă, începu. Fără podium, fără notițe — spre deosebire de procurorul general adjunct. Se lansă într-o imitație a avocatului care vorbește din inimă, unul dintre marile sale roluri dramatice.

— Doamnelor și domnilor, tocmai ați ascultat un discurs reușit al procurorului general adjunct, numit, după cum știți, în funcția aceasta de mare încredere de procurorul general care, la rândul său, a fost numit de soțul decedat al doamnei MacMann. Doamna procuror adjunct și superiorul său, procurorul general al Statelor Unite, par să fi reușit să își păstreze funcțiile, în ciuda schimbărilor în administrație.

Pauză.

— Lucru neobișnuit. Dar nu irelevant pentru cazul acesta. Este, de asemenea, neobișnuit ca adjunctul procurorului general al Statelor Unite să se ocupe personal de un caz. Extrem de neobișnuit. V-ați putea întreba: de ce face asta, în loc să se ocupe de treburile obișnuite ale unui procuror general adjunct? Adică de siguranța națiunii. De apărarea celor cărora le-au fost încălcate libertățile civile. A celor cărora monopolurile gigant le amenință modul de viață. A celor persecutați pentru culoarea pielii, pentru orientarea lor sexuală...

— Obiecție.

— Continuati, domnule avocat.

— Acum, ambiția în sine nu este un lucru rău. Cu toții avem, cu toții aveți ambiții. De a urca pe scara socială. De a câștiga respectul celor de lângă noi, de a economisi bani pentru a ne trimite copiii la școală...

În secțiunea rezervată presei, capetele se întoarseră. Cineva spuse: „Ha!“ Nu există pe lume sunet mai suspect decât cel al unui avocat ridicând în slăvi decența ființei umane.

— ...de a duce o viață mai bună. Asta înseamnă ambiție și nu este nimic rău în ea.

Pauză.

— Dar... DAR când ambiția constă în exploatarea tragediei și nefericirii unei văduve — avea să fie prima dintre cele 1 723 menționări ale cuvântului „văduvă“ pe parcursul procesului — în slujba unei conspirații puse la cale de către același guvern care și-a asumat prin jurământ datoria de a ne apăra, atunci, doamnelor și domnilor, decența se cutremură, onoarea se ascunde și întunericul se coboară pe pământ.

Procurorul general adjunct se ridică în picioare.

— Onorată instanță, este intolerabil.

— Ne aflăm într-o sală de tribunal, domnule avocat, nu la biserică.

— Ei bine, aici sunt de acord cu doamna procuror general adjunct. Sunt de acord că este intolerabil faptul că o femeie care și-a dedicat viața binelui public, asigurării hranei pentru cei săraci și defavorizați, grijii față de cei în vârstă, efortului ca toți cei care muncesc să aibă locuri de muncă și asistență de sănătate la domiciliu — asigurându-se, în același timp, că firmele și antreprenorii nu sunt supuși impozitării și reglementărilor excesive din partea guvernului (un dument oferit republicanilor din juriu), sunt de acord că este intolerabil ca o astfel de femeie să fie defăimată și acuzată pe nedrept de o crimă atroce.

Pauză.

— Doar pentru că a avut curajul de a se ridica împotriva injustiției și relelor tratamente. Da, cred că doamna procuror general adjunct a pus punctul pe i. Este într-adevăr intolerabil. Și, după ce vă vor fi prezentate faptele, așa veți

considera și dumneavoastră. Cazul acesta poartă titlul de Statele Unite contra lui Elizabeth MacMann. Ei bine, iată adevărul. Guvernul, întregul guvern al Statelor Unite... împotriva unei singure femei.

Boyce se îndreaptă încet spre masa apărării și rămase în picioare lângă Beth. Aceasta, care nu se așteptase la un *J'accuse!* de o asemenea amploare, încercă să își ascundă jena privind fix în jos, la tăblia mesei.

Plasat alături de Văduva MacMann, Boyce continuă.

— În filozofie există un principiu denumit lama lui Occam. El sună așa: nu accepta niciodată o explicație complicată, dacă una simplă este de ajuns. Un tip inteligent, domnul Occam. Acuzarea — guvernul — vrea să vă facă să credeți că explicația pentru decesul președintelui MacMann este mai complicată decât aterizarea omului pe Lună. Or să vă aducă diagrame, grafice și fotografii mărite pe calculator, pentru a vă determina să credeți într-un scenariu atât de fantasmagoric, de convolut, de incredibil, încât, pentru a-l putea cuprinde în întregime, v-ar trebui capacitatea intelectuală a unui Albert Einstein sau Martin Luther King. Vă amintiți că domnul judecător aici de față v-a explicat în sesiunea pregătitoare că s-ar putea să fie nevoie de ceva timp pentru judecarea acestui caz?

Boyce jubilă.

— Ei bine, doamnelor și domnilor, pregătiți-vă, pentru că este posibil ca acuzarea să aibă nevoie de ani de zile pentru a vă prezenta convingător scenariul pe care, chipurile, se bazează acest caz.

Oftă adânc, mâhnit de monstruoasa nedreptate. Următorul val de meteoriți retorici îl îndreaptă către cerurile de dincolo de tavanul sălii, de unde era sigur că bunul Dumnezeu și arhanghelii Lui ascultau, ascuțind sabia dreptății.

— Pregătiți-vă pentru argumente care i-ar da lacrimile lui Iisus și ameteți lui Einstein. Pregătiți-vă să auziți că semnul de pe fruntea președintelui decedat a fost plasat acolo... de Paul Revere.

Correspondentul revistei *The New Yorker* se aplecă și îi șopti reporterului de la *Vanity Fair*:

— Îmi place tipul la nebunie.

— Exact, continuă Boyce. Însemnul distinctiv de argintar al lui Paul Revere. După toate probabilitățile, de pe scuipătoare realizată de domnul Revere cândva în perioada Revoluției Americane. Vă sfătuiesc să vă așezați comod. Vi se vor prezenta fotografii mărite ale unei porțiuni minuscule de pe fruntea președintelui. Expertii — așa își spun ei, experți — cu indicatoare scumpe cu laser, furnizate de guvern, vă vor arăta aceste fotografii ca pe hărțile de recunoaștere aeriană a Afganistanului. Vi se va spune: „Vedeți porțiunea aceasta infimitezimală? Știm că este greu de distins, dar acestea sunt inițialele lui Paul Revere, pe craniul președintelui. Orice prost le vede!“ Ei bine, doamnelor și domnilor, exact așa vă consideră guvernul — niște proști. Care pot fi manipulați! Fără dubiu.

Jurații șapte și nouă dădeau din cap ca la o predică baptistă. *Zi-le, frate!*

Boyce clătină din cap cu uimire amară. Cuvintele care urmară îi explodară de pe buze cu asemenea forță, că primul rând de jurați se chirci.

— O scuipătoare!!

Stenografa tresări.

— Așa-numita armă a crimei. Un obiect de colecție vechi de pe vremea când bărbații mai mestecau tutun. Cât de bine se potrivește, doamnelor și domnilor, că principala probă adusă de guvern este un recipient... pentru scuipat.

A doua zi, titlul din *New York Post* era:

NERUȘINATUL: SCUIP PE PROBELE VOASTRE!

— Doamnelor și domnilor, veți afla că există o explicație mult, mult mai simplă pentru moartea tragică și prematură a președintelui decât aceea că cea care i-a fost soție devotată timp de douăzeci și cinci de ani s-ar fi sculat dintr-un

somn profund, în miez de noapte, ar fi înșfăcat un vechi obiect de artă — ea, un om care iubește și respectă arta, lucru care vi se va demonstra — i-ar fi crăpat capul și s-ar fi dus apoi din nou la culcare, pentru a se trezi și a comanda vesel micul dejun la pat, cu cadavrul răcindu-se alături. Adevărul simplu este că...

Își coborî glasul. Reporterii și jurații se aplecară înainte pe locurile lor.

— ...se mai întâmplă și accidente.

Boyce se întoarse cu fața spre juriu, cu spatele către restul sălii și al lumii, ca și cum această chestiune complicată era acum numai între ei.

— Avioanele cad. Mașinile se ciocnesc. Oamenii cad pe scări sau alunecă în baie. Care dintre noi — dintre dumneavoastră — n-a simțit cum piciorul ud îi fuge...

Se aplecă brusc în față, apucând cu mâinile marginea boxei.

— ...pentru a-și recăpăta echilibrul în ultima secundă? Vi s-a întâmplat vreodată?

— Obiecție.

— Se acceptă.

Dar trei dintre jurații deja dădeau din cap aprobator spre el. Procurorul și judecătorul n-aveau decât să se ducă naibii! Asta era doar între ei.

— Câți dintre noi, după ce aproape ne-am frânt gâtul sau ne-am spart capul de gresie, n-am simțit un val de ușurare și de recunoștință, rostind în gând: „Mulțumesc-Ți, Doamne! Era cât pe ce!“

Boyce se îndreptă către masa acuzării, unde stăteau procurorul general adjunct și echipa sa, fixându-l cu priviri fioroase. Adora să își încheie aici pledoariile de început, pe teritoriul lor, sub nasul lor.

— O moarte întâmplătoare, accidentală, nu este cu nimic mai puțin tragică, poate, decât orice altă moarte. Dar — privire ucigătoare aruncată acuzării — ea nu înseamnă

crimă. Nu este un asasinat. Și nu constituie o scuză — în nici un caz! — pentru a pune niște fapte oribile în cărca unei femei a cărei singură vină, dacă vreți să o numiți astfel, a fost că și-a iubit soțul prea tare și prea profund.

Făcuse socoteala timpului la minut. Era 16:43. Judecătorul Umin anunțase de la început că va suspenda ședințele în fiecare zi la ora 16:45. Pledoaria lui va avea timp să stea la marinat în mințile juraților toată noaptea, ca un sos de friptură pătrunzând carnea.

Se așează, aplecându-și capul ca pentru rugăciune, după împărtășanie.

— **S**tii cum o să ți se spună acum, nu? îl întrebă Beth în mașină, pe drumul înapoi către hotelul lui Boyce, unde urma analiza ședinței. Apărarea „ghinion“. Mi-ai pus viața la bătaie pe o pardoseală de baie udă.

Boyce era plin de energie. Oxigenul gonia în valuri către creier, ca și cum ar fi alergat zece kilometri. Vai, bieți muritori, biete suflete care nu vor cunoaște în veci acest sentiment, fiorul pe care ți-l dă sala de tribunal ținută în palmă. Dirijorul unei orchestre simfonice, actorul pe scenă, tenorul, marele orator sau sportivul aflat în culmea gloriei — ei știau câte ceva. Dar miza pentru care jucau ei era relativ banală: arta, un eseu, un moment înălțător pentru publicul plătitor de bilet. Aici... aici era pe viață și pe moarte! Acesta era Colosseumul! Plutea într-o zeamă de endorfine. Lumea era frumoasă. Era într-o stare de grație. Avea să fie triumful lui suprem, încoronarea unei cariere scilipitoare. Uitase până și de planul tainic de a pierde procesul.

Se uită la Beth, care, pentru prima dată de când începuse coșmarul, părea, la rândul ei, plină de energie. Fu copleșit de dorința de a o săruta. Nu. Nu încă și oricum, nu în mașină, cu agentul Hickok pe scaunul din față. Boyce avea îndoieli cu privire la agenți.

Echipa de pază era numeroasă, doisprezece în total. Atleti cu pistoale Uzi. Îi spionau oare? Nu era sigur. Erau profesioniști și oameni de onoare. Dar, peste câteva zile, aveau să îl deteste pe Boyce — și pe ea — atât de tare, încât

degetele de pe trăgaci or să îi mănânce ca urzicate. Tentația de a riposta va fi greu de controlat.

Privind în ceafa lui Hickok, simți o undă de regret. Căuse undeva că Ulysses Grant, comandantul armatei nordiste din timpul Războiului Civil, rămânea în cort pe timpul bătăliilor dure, pentru ca vederea sângelui care înmuia pământul să nu îi submineze hotărârea. Boyce învățase că, dacă vrei să câștigi, să câștigi cu orice preț, trebuia să cauți în minte și să decuplezi contactul conștiinței. Și uite ce economii făceai la curentul electric.

Cele trei apartamente care comunicau între ele și pe care le închiriasă la Hotelul Jefferson, care aparținuseră pe vremuri idolului său, Edward Bennett Williams, fuseseră transformate într-un post de comandă. O cameră era plină cu ecrane de televizor și tineri stagiați, care monitorizau media. O parte a încăperii fusese transformată în studio TV, pentru ca, la nevoie, Boyce să poată interveni în direct și rapid cu comentarii. Altă cameră devenise centru de fitness și meditație, cu tot cu aparate de gimnastică și sac de box. Pe parcursul procesului, lui Boyce îi plăcea să stea atârnat de glezne, cu capul în jos și, punându-și mânușile, să boxeze cu sacul de nisip de cincizeci de kilograme. Făcea minuni pentru circulație și respirație. Tot aici se aflau o masă de masaj, covorașul de meditație, storcătorul de fructe și rezervoarele de oxigen. După ce împlinise patruzeci și cinci de ani, constatase că îi trebuiau unsprezece minute, nu zece, ca să dezlege careul de cuvinte încrucișate din *Sunday Times*. Temându-se că i-a scăzut capacitatea mentală, se supusese examinărilor unei echipe întregi de neurologi și experți în probleme cognitive și de memorie. Aceștia nu găsiseră nici o dovadă a încetirii proceselor mentale, dar îi sugeraseră să inhaleze oxigen pur timp de zece minute pe zi. Iar el făcuse un pas în plus. În timpul proceselor, dormea cu tubul de O₂ în nas. Acasă, la New York, acesta îi cam incomoda relațiile amoroase cu Perri, căreia, când

se trezea la ore târzii din noapte, îi plăcea câte un pic de giugiuleală spontană.

Altă cameră, cu broaște speciale la uși și pază înarmată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru fusese desemnată ca Punctul Zero (PZ). Aceasta, după cum îi mărturisise el lui Beth, mai mult pentru intimidarea psihologică a acuzații. Pentru că strategia sa de apărare se baza pe ideea că Beth era victima unei conspirații insidioase, Boyce lăsase să transpire către „prieteni” din media că se teme să nu fie spionat. Le spusese că PZ era verificat de două ori pe săptămână, în căutarea aparatelor electronice de ascultare. Se gândise o vreme să instaleze scanere retiniene la ușă, care să permită exclusiv accesul aceluia al căror profil ocular fusese introdus în program, dar, în cele din urmă, cedase în fața costurilor.

Boyce nu era atât de obsedat încât să creadă că guvernul săpa tuneluri pe sub Hotelul Jefferson pentru a-i fura informația din computere, dar nu voia ca acesta să afle despre ERJTR, sau „Erji”, programul de evaluare a reacțiilor juraților în timp real. În afara unui cerc extrem de restrâns, nimeni nu știa de existența lui ERJTR, pe care îl pusese la punct cu ajutorul excepționalului Vlonko. În fiecare zi, în sala de tribunal, acesta, împreună cu un asistent, urmărea cu atenție expresiile faciale și limbajul corporal al celor optsprezece jurați. Reacțiile erau introduse individual în computerele portabile, care generau un document, folosind un soft bazat pe senzori vocali. Lista de diagnostice cuprindea: FAVORABIL, NEFAVORABIL, AMUZAT, IRITAT, PLECTISIT, APROBATOR, ADORMIT, NELINIȘTII, SUPĂRAT, ATENT, ZÂMBET, ZÂMBET DISPREȚUIȚOR, RÂS, STRIGĂȚ, FERICIT, INCITAT, RESPIRAȚIE GRĂBITĂ, ATAC DE CORD și alte patruzeci și cinci de stări pe care le trăiau jurații. Între ele se număra și VREAU SĂ PLEC DE-AICI.

La sfârșitul fiecărei zile a procesului, Boyce dispunea de un desfășurător în timp real al reacțiilor vizibile ale fiecărui

jurat, în fiecare clipă a şedinţei. Corelarea tuturor acestor informaţii brute cu datele biografice ale fiecărui jurat în parte necesita munca de o noapte întreagă a unei echipe de opt analişti, care lucrau în schimburi. Dar, a doua zi dimineată, Boyce intra în sala de judecată cu un material care îi indica asupra căror juraţi trebuia să se concentreze în ziua respectivă şi ce aşteptau să audă de la el. Era, în realitate, foarte simplu, iar Boyce se minuna că nici unul dintre colegii săi care se băteau cu pumnul în piept nu se gândise la aşa ceva. Cheltuielile necesare procesului creşteau, dar avea să găsească o modalitate de a le include pe nota de plată a vreunei corporaţii care apela la serviciile lui.

— Cum ne-am descurcat? îl întrebă el pe Vlonko.

— Mai bine decât ne-am aşteptat, băga-mi-aş.

Anii de interogatorii luate ruşilor care cereau azil politic în America îl lăsaseră pe Vlonko, el însuşi ungur naturalizat, cu ticul de a-şi băga mereu câte ceva în fraze altminteri prozaice. Aparent, aceasta îi ajuta pe ruşi să se destindă.

— Juraţii doi, şase, şapte, nouă şi de la zece la treisprezece erau uzi când ai făcut încheierea. Unu şi cinci aveau nişte feţe impenetrabile, dar — apăsă pe tastele laptopului — aha, deci ţineam minte bine... Numărul unu e pe sfert scoţian, iar cinci se juca de-a cine are mai mult curaj pe şinele de tren când era mic, aşa că n-o să obţinem o reacţie din partea lor nici dacă-ţi scoţi scula şi dai cu ea de masa apărării.

— Asta o păstrez pentru pledoariile de încheiere. Fii cu ochii pe cei doi. Cum a mers cu paisprezece? Mi s-a părut jenată când am aruncat pastila cu scuipătoarea.

Vlonko deschise pe monitor biografia juratei cu numărul paisprezece.

— Băga-mi-aş, ai dreptate. Taică-său a murit de emfizem. Probabil face asocieri neplăcute cu tutunul şi scuipatul.

— Fă o menţiune specială în rezumatul pentru mâine, da?

Boyce înjură și el. Bineînțeles, tatăl juratei cu numărul paisprezece murise de emfizem. Ce idiot! Cum putuse să uite?

Un membru al echipei se apropie încruntat, cu o foaie de hârtie. Boyce o citi.

— Fir-ar a dracului de treabă! zbieră el.

— Ce e? întrebă neliniștită Beth.

— Am estimat că procesul va ajunge în faza de deliberare în două sute unsprezece zile. Iar peste două sute unsprezece nenorocite de zile, nenorocita de lună o să fie plină!

Pentru echipă, spuse:

— Va trebui să tragem de timp. Să mai depunem niște moțiuni.

— Era să fac infarct, zise Beth. Care e nenorocirea? Avem vârcolaci printre jurați?

— Ultima dată când am avut un juriu care a deliberat pe lună plină, știi ce s-a întâmplat? Am pierdut!

— E o superstiție?

— Luna plină ne afectează stările de spirit, Beth, i-o întoarce el nervos. Forțele gravitaționale se modifică. Apa se redistribuie. Vrei ca soarta ta să fie decisă de douăsprezece ființe umane a căror apă a fost redistribuită?

— Asta nu pusesem la socoteală.

— Păi, asta e avantajul tău, nu? Dar eu trebuie să pun și „asta“ la socoteală.

Se întoarce către un asistent.

— Află de la Vlonko dacă are informații despre ciclul menstrual al juratelor doi, opt, zece și paisprezece. Și dacă el coincide cu ciclul lunar.

Asistentul se făcu nevăzut. Boyce o întrebă pe Beth:

— Tu faci sondaje când e lună plină?

Cu un rânjel sardonice, se refugie nervos în sala de gimnastică, să se lupte cu sacul de nisip. Beth întrebă un asistent:

— Așa e întotdeauna când are proces?

— Nu-i place să piardă.

*

* *

Babette era singură în Grădinile Suspendate — asta dacă nu îi socoteai pe cei șapte servitori.

Max își pusese în practică amenințarea și părăsise câmpul de luptă, ascuns pe insula sa din largul coastelor statului Panama, pescuind la mare adâncime și concentrând întreaga piață mondială într-un minereu care avea să apară peste două săptămâni pe coperta revistei *Time*, pentru că un studiu pe cale de a fi făcut public demonstra că ar putea întârzia efectele Parkinsonului. Plecarea lui furtunoasă, la bordul avionului particular care decolase de pe aeroportul Burbank, fusese înregistrată în toată splendoarea ei de cinci sau șase aparate de fotografiat cu teleobiectiv și lătită pe pagina întâi a ziarelor sub titluri precum: MAD MAX sau MAX: EU AM ȘTERS-O!

Nick Naylor, care acum lucra peste normă ca agent de relații publice al familiei Grab-Van Anka, făcuse tot ce îi stătuse în putință pentru a transforma plecarea lui precipitată într-o „călătorie legată de protecția mediului“, pe parcursul căreia clientul său „intentiona să cunoască incitanta floră și faună marină din insulele San Blas“. Sărise peste partea cu prinsul faunei marine în cârlig și săltatul ei la bord, pentru ca Manolo să-i poată da apoi la cap cu bățul și să i-o servească la cină, cu suc de lămâie și nucă de cocos rasă.

În ultima vreme, Nick avea mult de lucru. Când nu încerca să facă din Max un succesor al lui Jacques Cousteau în ochii presei, acționa ca producător de discuri amator — alt rol nou pentru el — încercând să compileze un album care să ilustreze devotamentul de o viață al lui Babette pentru pacea din Orientul Mijlociu, cu titlul provizoriu de „Babette face Ierusalimul“. „Durerea durerilor de cap“ ar fi fost un titlu mai bun.

Babette era o epavă. Nu se dăduse jos din pat de când fusese invitată la procuratură. Un coșmar. Până atunci,

oamenii aceștia fuseseră relativ amabili. Și apoi, din senin, somația — da, somația — de a se prezenta la Washington, a doua zi. În loc de: „Ah, doamnă Van Anka, ne iertați că vă deranjăm, dar nu ați putea trece pe la noi, cândva, când vă convine, și să știți că suntem mari admiratori ai activității dumneavoastră“, un simplu: „Vă așteptăm la sediul nostru marți, la ora 10:00“. Câtă obrăznicie! Ken MacMann i-ar fi dat afară pe toți.

Își făcuse apariția, într-adevăr, însoțită nu de unul, nu de doi, ci de trei avocați. Regina gheții care era procurorul general adjunct își începuse interogatoriul, fără să o întrebe măcar dacă dorea o cafea. Vă mențineți declarația făcută agenților FBI în dimineata în care a fost găsit mort președintele? Scuzați-mă, dar pentru asta a trebuit să vin cu avionul de la cinci mii de kilometri depărtare? Ca să fiu insultată? Asta m-ați fi putut întreba și la telefon. Vă mențineți declarația, doamnă Van Anka? Da! Le-ați spus că i-ați urat președintelui noapte bună pe la douăsprezece și jumătate. Dacă așa am spus. Așa ați spus. Scuzați-mă, dar *eu* sunt cea judecată aici? Tăcere. Morris, Howard, Ben, explicați-i doamnei procuror general adjunct.

Doamnă Van Anka, ați declarat agenților FBI că v-ați dus la culcare la douăsprezece și jumătate. Afirmația este corectă? Așa am spus. M-am uitat puțin la televizor și pe urmă am adormit, apoi m-am trezit și președintele era mort și-acum eu sunt cea judecată. Ce-i asta, *Lampa de gaz*?

Doamnă Van Anka, erați în relații intime cu președintele?

Relații intime? Adică dacă îmi făcea confidențe? Dacă eu îi făceam lui confidențe? Dacă apela la părerea mea cu privire la problemele Orientului...

Doamnă Van Anka, aveți relații fizice intime cu președintele? Aveți o relație de natură sexuală?

Ce fel de întrebare e asta?

O întrebare directă, doamnă Van Anka.

Cine vă credeți, *National Perspire*? E o întrebare care îmi încalcă grosolan intimitatea. Și tocmai dumneavoastră, o femeie, îmi faceți asta. Pentru că m-am bucurat de o relație apropiată cu președintele, trageți concluzia că îl interesa corpul meu. E o insultă. Discutați cu avocații mei. Puteți alege, am trei. Și pot să mai aduc. La Los Angeles n-avem decât avocați. Data viitoare, închiriez un 747 și îl umplu cu avocați. Să nu credeți că nu sunt în stare. Bani nu reprezintă o problemă pentru noi.

Doamnă Van Anka, trebuie să vă punem întrebările acestea. Dacă sunteți chemată ca martor în acest proces, veți fi chestionată. Veți fi chestionată cu privire la declarația dată agenților FBI în dimineața aceea. Mai mult, veți fi chestionată de Boyce Baylor, avocatul doamnei MacMann. Ați auzit de el? El vă va pune toate aceste întrebări și multe altele. Avocații dumneavoastră sunt în temă.

Și de ce trebuie să depun mărturie, mă rog? N-am văzut-o trântindu-i cu scuipătoarea în cap. Nu sunt martor ocular. Ce motiv aveți să mă băgați în toată povestea asta?

Motivul este că ați fost oaspete la Casa Albă, în noaptea în care a murit președintele. Ați fost printre ultimii care l-au văzut în viață. Dacă nu vă chemăm ca martor, este ca și cum am spune că nu avem încredere în depozitia făcută în fața agenților FBI. Și atunci o să vă cheme domnul Baylor. Și, dacă apar fisuri, inadvertente cât de mici în declarația dumneavoastră originală, el va trece prin ele cu camionul, doamnă Van Anka. Cu camionul de mare tonaj.

Eu nu înțeleg. Aveți arma crimei, tipul din Serviciile Secrete a auzit strigăte, aveți amprentele ei și gaura pe care i-a făcut-o scuipătoarea în frunte. De ce mai aveți nevoie de mine? Aveți idee măcar cum arată acum viața mea? Mă îndoiesc. Știți ce stres îmi provoacă toate astea? S-ar putea să-mi afecteze cariera. Să vă spun ceva: s-ar putea să afecteze procesul de pace din Orientul Mijlociu!

La întoarcerea de la Washington, orașul în care pe vremuri domnise și pe care acum îl detesta, adoptă rolul pe

care și-l compusese singură și se băgă în pat. Ieșise ca o furtună din clădirea Departamentului de Justiție, fără să știe ce aveau de gând cu ea. Dar nu mai răbda să stea nici un minut acolo. Morris, Howard, Ben, plecăm, chiar acum. Măcar atâta consolare îți aducea statutul de superstar: învățai cun să ieși din scenă.

Avocații discutară între ei pe tot drumul de întoarcere, în avionul lui Morris, în timp ce Babette se uita la propriile filme pe DVD, cu sonorul dat încet, ca să îi poată auzi. Nici unul nu o acuzase pe față că „se regulase” cu el, dar reieșea clar din felul în care vorbeau că în mintea lor nu era nici o îndoială. Ce umilintă. Și încă nu era decât antreul, aperitivul la ceea ce o aștepta dacă ajungea în boxa martorilor.

A doua zi o sună Morris, care tocmai discutase la telefon cu nu știu ce procuror adjunct — câți aveau, pentru numele lui Dumnezeu? — ca să îi spună că da, aveau să o citeze ca martor. Dacă nu o făceau, lăsau o impresie proastă. Nu părăsi țara. Pune-te la dispoziția lor. Nu te teme, totul o să fie bine, doar spune-le adevărul.

Adevărul! În următoarele trei ceasuri, Babette mâncă un kilogram și jumătate de înghețată Ben & Jerry Celebrity Ripple. O săptămână stătu în pat, nerăspunzând la telefon, uitându-se la propriile filme, mâncând kilograme peste kilograme de înghețată. Până și pantalonii de la pijamaua de mătase o strângeau în talie.

Urmări deschiderea procesului la televizor. Dintre miliardele de ființe omenesti care stăteau cu ochii lipiți de micile ecrane, puțini priveau mai atenți decât Babette Van Anka. Chiar și când avea o nevoie presantă să meargă la toaletă, se ținea, gata să explodeze, până când judecătorul Dutch cerea o pauză de cincisprezece minute. Femeia aia, Clin-tick, o pomenise doar în trecere, slavă cerului. Iar Boyce Baylor — ah, o minte ascuțită, fără îndoială, și nici urât nu era, normal că lui Lady Bethmac i se aprinseseră călcâiele după el când erau în facultate — nu o menționase deloc

în tirada lui îndreptată împotriva guvernului Statelor Unite. Ce se petrecea? În sfârșit, cu atât mai bine. Poate că, până la urmă, nu aveau să se concentreze asupra ei. Timp de o secundă, Babette se simți aproape jignită. Apoi hotărî să sărbătorească luând încă o lingură de Celebrity Ripple. Bine, două linguri.

*d*upă ce stabilise că credibilitatea agentului FBI Jerry Whepson era mai mult decât satisfăcătoare, procurorul general adjunct Clintick îl rugă să relateze juraților ceea ce constatasese în dimineața zilei de 29 septembrie.

— Când eu, agentul Fitch și membrii echipei de tehnicieni criminaliști am ajuns la fața locului, agitația era mare, începu agentul Whepson. Cei din Serviciile Secrete, în special, erau într-o activitate febrilă. Erau peste tot. Prin aer se învârtea un elicopter. Agenți cu câini păreau să cercezeze perimetrul. Agenți în uniformă, trupele speciale de intervenție, erau prezenți în număr mare.

— Ce concluzie trageți din acest nivel de activitate?

— Că erau în căutarea uneia sau a mai multor persoane. În momentul acela, nu știam decât ce ne comunicaseră Serviciile Secrete, și anume că președintele fusese ucis.

— Obiecție, spuse Boyce. Onorată instanță, nici atunci și nici acum nu s-a stabilit cu certitudine că președintele a fost „ucis“.

Dat fiind că acesta era argumentul care stătea la baza întregii dispute, intervenția lui Boyce atrase după sine primul colocviu — acele discuții restrânse, intime, de la masa judecătorului, între acesta și avocați — din Procesul Mileniului. Cincisprezece minute de ciondăneală îndârjită în jurul unui singur cuvânt. Cel puțin, le oferea comentatorilor TV prilejul de a se umfla în pene. Unul observă că, dacă procesele prezentate în serialul *Perry Mason* ar fi fost descrise în mod realist, serialul ar fi continuat și acum,

pentru că nici primul caz al lui Perry nu ar fi fost încă soluționat. Altul spuse că Boyce Baylor nu avea să se oprească la încercarea de a elimina referirile la uciderea președintelui, ci va insista că, în realitate, nu existau nici măcar dovezi că acesta era mort. Procesul Mileniului începuse și se desfășura cu viteza unui melc de grădină, care traversează o terasă lungă cu dale, într-o zi caldă de iulie.

— Continuați, domnișoară Clintick.

— Agent Whepson, vreți să ne descrieți scena pe care ați văzut-o când ați ajuns la etajul al doilea al clădirii rezidențiale Casa Albă?

— La fel, multă activitate. Serviciile Secrete. Am recunoscut o parte din membrii importanți ai stafului prezidențial. Toate figurile păreau grave, așa spune. Erau de față și reprezentanți ai armatei, cu grade destul de mari, i-am recunoscut după uniforme. Atmosfera era foarte tensionată.

— Ca aceea care urmează asasinării unui președinte?

— Obiecție!

Alt colocviu de cincisprezece minute. Pe tot cuprinsul țării, americanii începeau să se împartă în două tabere: cei care își întăreau încrederea în sistemul judiciar american și cei care începeau să-l considere un argument în favoarea modelului peruvian: zece minute dinaintea unui magistrat militar, cu capul acoperit de o cagulă și plutonul de execuție exersând afară, în curte.

În cele din urmă, agentului Whepson i se îngădui să își continue drumul spre dormitorul președintelui.

— L-am văzut pe președinte în pat. Stătea întins pe spate, pe o jumătate a patului. Avea ochii deschiși, la fel și gura.

— Ceea ce v-a dus la concluzia?

— Că este mort. Era de față doctorul Pierce, medicul lui personal. El mi-a confirmat că președintele era decedat de câteva ore, poate trei sau patru.

Boyce ceru ca acuzarea să stipuleze — adică să fie de acord — că doctorul Pierce nu avea pregătire de medic

legist. Fu nevoie de douăzeci de minute de ciondăneală la masa judecătorului.

— Ați observat ceva neobișnuit la felul în care arăta președintele?

— Adică, în afară de faptul că era mort?

— Da.

— Am observat un semn, ca o vânătaie, la aproximativ cinci centimetri deasupra sprâncenei drepte.

— Obiecție. Onorată instanță, suntem în Statele Unite ale Americii, nu — spuse Boyce cu o urmă de dezgust — în Franța.

Judecătorul Dutch oftă.

— Se acceptă, domnule Baylor.

— Cât ar însemna aceasta în incii noștri americani? întrebă Boyce, lăsând să se înțeleagă că sistemul metric era lipsit de patriotism.

— Vreo doi inci, răspunse agentul Whepson, punându-și un deget pe frunte.

— Semnul vi s-a părut suspect în vreun fel?

— Obiecție.

Alt colocviiu. Milioane de americani începură să se întrebe dacă nu era mai bine să urmărească selecții la știrile de seară.

— Puteți răspunde la întrebare, agent Whepson.

— Dat fiind că semnul era pe corpul președintelui decedat, da, desigur că l-am privit cu mult interes.

— Ce altceva ați mai observat care v-a trezit interesul profesional?

— Un obiect de argint cam atât de mare — indică dimensiunile cu mâinile — care stătea pe jos. Nu l-am recunoscut. Era culcat pe o parte.

— Dumneavoastră personal ați atins acest obiect?

— Nu. Când m-am decis... le-am indicat tehnicienilor din echipa de criminaliști să îl examineze, folosind procedurile standard.

— Adică folosind mănuși de cauciuc?

— Exact.

— Prima Doamnă era de față?

— Da.

— Și unde se afla, exact?

— Era în baie.

— Ați văzut sau ați auzit ceva care să vă sugereze motivul pentru care se afla în baie?

— Da. Zgomotele pe care le-am auzit venind din baie erau acelea pe care le scoate o persoană care vomită.

— Care varsă?

În caz că vreunul dintre juriști nu era sigur de sensul cuvântului „a vomita“.

— Ați vorbit cu doamna MacMann?

— După ce a terminat de vomitat? Da. M-am prezentat și am rugat-o să îmi spună ce s-a întâmplat.

— Și ce v-a spus?

— Mi-a spus că se dusese la culcare pe la ora douăsprezece și jumătate. Avusese loc un dineu oficial, în onoarea președintelui Uruguayului. Mi-a spus că fusese trezită de un zgomot la un moment dat, peste noapte, nu știa ce fel de zgomot, după care adormise la loc. Apoi se trezise la șase și un sfert, ora ei obișnuită, și ceruse micul dejun la pat. Când doamna Williams, menajera, intrase cu micul dejun, de-abia atunci aflase că președintele fusese... era mort.

— Va descris în vreun fel zgomotul care a trezit-o peste noapte?

— A folosit termenul de „bufnitură“.

— Va spus dacă a cercetat care ar fi putut fi sursa bufniturii?

— Am întrebat-o în mod special, iar ea mi-a răspuns că nu făcuse cercetări. Mi-a spus că a adormit la loc.

— Care era starea de spirit a doamnei MacMann la momentul acestei discuții?

— Obiecție. Întrebarea este total subiectivă. Agentul Whepson nu are pregătire de psiholog.

— Se respinge.

— Onorată instanță!

— Domnule Baylor. Puteți răspunde la întrebare, agent Whepson.

— Aș descri-o ca fiind calmă.

— Plângea?

— Obiecție. Influențează martorul, onorată instanță.

— Se acceptă.

— Cum vi s-a părut doamna MacMann, agent Whepson?

— Nu mi s-a părut agitată, cu excepția faptului că vomitase.

— Obiecție. Sunt presupuneri. Poate doamna MacMann a mâncat ceva care i-a căzut greu la stomac.

— Se acceptă.

— A manifestat vreo emoție care să fi fost, după părerea dumneavoastră, normală pentru o femeie care tocmai și-a pierdut soțul?

— Obiecție. Agentul Whepson nu se află aici în calitate de consilier în caz de traumă. Onorată instanță, mă îngrijorează direcția în care se îndreaptă acuzarea.

— Se acceptă.

— V-a mai spus și altceva în afară de descrierea evenimentelor din seara precedentă și din dimineața aceea?

— Nu.

— Ce ați făcut în continuare?

— Am luat hotărârea că noi — adică FBI-ul — trebuia să examinăm atent perimetrul.

— De ce ați luat această hotărâre?

— Pentru a verifica dacă mai sunt și alte urme ale crimei.

Remarca atrase un colocviu agitat de douăzeci de minute, în timpul căruia Boyce și Sandy Clintick fură văzuți sâsâind unul la altul ca două găște. Ochelarii judecătorului Dutch se abureau mereu. Ceru juriului să ignore utilizarea termenilor „alte“ și „crimă“ de către agentul Whepson, apoi încheie ședința pe ziua aceea.

Comentariile televizate din acea seară cuprinseră analize detaliate făcute de criminologi, gastroenterologi și psihologi în jurul actului de a vomita, în general și al întrebării dacă un asemenea gest, în prezența reprezentanților legii, constituie o dovadă certă de vinovăție.

Reporterii care se ocupaseră de Ken MacMann pe când era guvernator aduseră în discuție cele două sarcini dificile ale lui Beth, care se sfârșiseră cu avorturi spontane. În timpul uncea dintre aceste sarcini, doamna MacMann vărsase cu ocazia unui eveniment de stat. Un clip video al incidentului fu difuzat de nenumărate ori. Altfel, nu era cunoscută ca având un stomac sensibil. Dimpotrivă, s-ar fi putut spune că avea o constituție de fier. Ceea ce dădea caracter de condamnare depoziției agentului Whelpton.

Chris Matthews, de la emisiunea *Pe față*, se răsti la o invitată care afirmase că Beth era „în mod evident vinovată”.

— Și ce ar fi trebuit să facă? Să suspine necontrolat, ca Mary Todd Lincoln, bătând cu pumnii în pieptul soțului ei? Oamenii vomită când sunt foarte supărați. Dumneavoastră nu vi s-a întâmplat să vomitați la supărare?

— Eu nu mi-am omorât niciodată soțul, răspunse invitata.

— Eu vomitam pe vremuri înainte de a intra în emisie. Trebuie să facem o pauză. Urmăriți *Pe față*.

*

* *

Obiceiul lui Boyce, atunci când chestiona un martor adus de partea adversă, era de a se apropia fizic cât mai mult de acesta, până aproape a i se așeza în brațe.

O dată, în timpul unui interogatoriu deosebit de aspru luat proprietarului unui vas de croazieră, care se ciocnise cu unul care căra gaz natural lichefiat, el îl rugase pe proprietar să îi țină paharul de plastic cu cafea, în timp ce îi recita din depoziția plină de inadvertențe, inclusă în transcrierile oficiale. Omul îi aruncase cafeaua în piept, stricându-și imaginea în ochii juraților.

Se opri lângă boxa martorilor, cu mâna dreaptă sprijinită de ea, cu fața la restul sălii și la lumea de dincolo, zâmbind plăcut. Atitudinea lui spunea: „Și acum, prietene, noi doi vom relata oamenilor ăstora ce s-a întâmplat cu adevărat, bine?”

Analiza făcută de Erji zilei anterioare demonstra că agentul Whepson obținuse note mari de la cei patru jurați bărbați albi, de aceea, spectacolul de astăzi le era destinat acestora în mod special. Glasul lui căpătă un accent ușor rural. Astăzi, era băiatu' de treabă cu costum de 1 400 dolari.

— De câți ani spuneți că lucrați în FBI, agent Whepson?

— Douăzeci și trei.

— Foarte frumos. Îmi închipui că ați văzut destule în tot timpul acesta.

Adjunctul procurorului general îi spusese lui Whepson: fii atent cu tipul ăsta.

— Depinde ce înseamnă „destule“.

— Desigur, desigur. Foarte corectă sublinierea. Cum ați ajuns să vă ocupați de cazul acesta?

— Eram de serviciu la biroul din Washington, în dimineața respectivă. Am primit un telefon de la sediul FBI. Ei, la rândul lor, primiseră un telefon de la Serviciile Secrete.

— În care ce se spunea exact?

— Obiecție. Relatare din auzite.

— Onorată instanță, spuse Boyce, încercăm cu toții să ajungem la același rezultat, și anume adevărul.

Din secțiunea rezervată presei se auziră murmure distincte. Judecătorul Dutch arunca fulgere din priviri.

— Ați ajuns la Casa Albă împreună cu alți cinci agenți FBI. Ce vă așteptați să găsiți? O revoluție în plină desfășurare?

— Obiecție.

— Retrag întrebarea. Ați ajuns cu cinci agenți, plus o întreagă echipă de patru criminaliști, specializați în prelevarea probelor. De unde știți că se comisese o crimă?

— Serviciile Secrete au informat FBI-ul că președintele fusese omorât.

— Și ei de unde știau lucrul acesta? De unde știau că fusese omorât?

— Asta va trebui să îi întrebați pe ei.

— Cred că așa vom face. Cred că exact așa vom face. Deci, ați ajuns la Casa Albă știind deja că președintele fusese asasinat de revoluționari înarmați...

— Obiecție.

— Se acceptă.

— Nici măcar nu ați așteptat să ajungeți la așa-zisul loc al faptei și deja excludeați posibilitatea unui accident?

— Mi s-a ordonat să iau cu mine o echipă de criminaliști.

— Aha. Deci n-ați făcut decât să urmați ordinele. Sună cunoscut, nu-i așa?

— Obiectez! Onorată instanță!

— Retrag. În depoziția dumneavoastră, ați vorbit despre experiența câștigată în cadrul FBI-ului. Ați rezolvat răpiri, cazuri de fraudă electronică și șantaj, bombe trimise prin poștă, situații în care au fost implicate crima organizată sau grupări violente. O autobiografie interesantă. Spuneți-ne, câte cazuri de asasinare a unui președinte ați investigat personal?

— Acesta este primul, domnule Baylor.

— Toți trebuie să începem de undeva. Înseamnă însă că nu puteți spune că aveți competențe speciale, care să vă ajute să stabiliți dacă un președinte a fost asasinat sau a murit din alte cauze?

— Obiecție.

— Retrag. Un agent FBI care o acuză pe Prima Doamnă a Statelor Unite că și-a ucis soțul primește, probabil, o decorație...

— Obiecție.

— Treceți mai departe, domnule avocat.

— Da, onorată instanță. Și îmi cer scuze dacă afirmația mea a jignit pe cineva. Agent Whepson, în decursul îndelungatei dumneavoastră cariere, ați interograt de multe ori

femei recent rămase văduve? Femei care, de pildă, tocmai s-au trezit cu soții morți alături, în pat?

— Am discutat cu soțiile victimelor mai multor atentate cu bombă...

— V-am întrebat dacă le-ați interogat, nu dacă ați discutat cu ele.

— Nu am interogat-o pe doamna MacMann.

— Care au fost primele cuvinte pe care i le-ați spus?

După ce v-ați prezentat?

— Am întrebat-o ce s-a întâmplat.

— Nu v-ați exprimat condoleanțele?

— Condoleanțe?

— Exact. Nu i-ați spus: „Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, doamnă“, sau „Știu că este un moment dificil pentru dumneavoastră, doamnă“. Sunt sentimente normale față de cineva îndurerat de pierderea unei rude, dacă nu mă înșel. V-ați exprimat asemenea sentimente?

— Domnule Baylor, președintele Statelor Unite zăcea mort...

— Răspundeți la întrebare, vă rog.

— Nu, m-am gândit că, în situația dată...

— Vă mulțumesc. Doamna MacMann a cerut ca avocatul ei să fie prezent în timp ce, după propria dumneavoastră exprimare, discutați cu ea?

— Nu.

— A cerut ca avocatul să fie prezent în vreuna din cele patru ocazii care au urmat și în care ați discutat cu ea?

— Nu.

— Nu a solicitat nici o clipă prezența unui avocat?

— Nu.

— Nu vi se pare neobișnuit?

— Nu știu, domnule Baylor. După cum spuneți, am o experiență limitată în materie de asasinat prezidențiale.

Sala izbucni în râs. Judecătorul Dutch se încruntă.

— Care a fost momentul în care ați informat-o pe doamna MacMann că are dreptul să aibă un avocat prezent în timpul așa-numitelor dumneavoastră discuții?

— A doua oară. După ce am discutat cu agentul Birnam, din Serviciile Secrete și după ce laboratorul FBI ne-a raportat că amprente de pe scui pătoare îi aparțin.

— Și ce v-a răspuns?

— Cred că mi-a spus că nu are nevoie de avocat.

— Asta e tot ce v-a spus?

— A adăugat că nu are nimic de ascuns.

Boyce se apropie de un aprod, din mâna căruia luă scui pătoarea, care lucea puternic în lumina sălii de tribunal.

— Haideți să vorbim despre această așa-zisă armă a crimei, acest obiect înfricoșător aflat în centrul atenției unei lumi întregi. Ați spus, în declarația dumneavoastră, că, în momentul în care ați intrat în dormitorul președintelui, nu l-ați recunoscut. Cu toate acestea, ați precizat că obiectul era răsturnat. Dacă nu știți ce este, de unde ați știut că stă răsturnat?

— Indiferent ce era, se vedea că stă strâmb.

— Vă felicit, domnul meu, pentru excelenta capacitate de a identifica obiecte nefamiliare tridimensionale, aflate la nouăzeci de grade față de poziția lor normală.

— Obiecție.

— Retrag. Dar ați pătruns în încăpere și ați știut imediat că acest vechi recipient pentru salivă este o armă mortală?

— Obiecție.

Judecătorul Dutch se aplecă în scaunul care scârțâi. Aceasta este sursa aurei care se formează în jurul judecătorilor: au scaune mai mari decât oricine altcineva. Aceasta și faptul că pot condamna oamenii să stea pe altele, electrice. Totul se învâрте în jurul scaunelor.

— Retrag. Haideți să trecem mai departe. Ați afirmat, în depozitia dumneavoastră, că doamna MacMann v-a declarat că a fost trezită, în mijlocul nopții, de un zgomot.

Vați arătat surprins de faptul că nu a cercetat care era sursa acestui zgomot, nu-i așa?

— În mod normal, atunci când sunt treziți în felul acesta, oamenii — mai ales femeile — vor să știe de unde provine zgomotul.

— Mai ales femeile? Vreți să spuneți că ele sunt o specie mai slabă de înger?

— Obiecție.

— Onorată instanță, nu încercam decât să clarific declarația făcută de martor.

Colocviu.

— Cu alte cuvinte, agent Whepson, doamna MacMann ar fi trebuit să aprindă toate luminile, să se dea jos din pat, poate să se înarmeze cu o bâță de baseball și să vadă dacă nu găsește vreun spărgător? La Casa Albă!

— Obiecție.

— Se acceptă.

— Dați-mi voie să reformulez. V-a surprins faptul că doamna MacMann, epuizată după ce jucase rolul de gazdă pentru jumătate din America Latină, a putut să presupună că altcineva va cerceta cauza bufniturii, dat fiind că locuia în casa cel mai bine păzită de pe planetă?

• Agentul Whepson făcu o pauză suficient de lungă pentru ca Boyce să spună:

— Nu contează, lăsați. Să trecem mai departe.

Se pricepea de minune să creeze impresia că viteza de melc a procesului îl plictisește, impresia unui om grăbit să descopere — cum îi spunea el? — adevărul.

— Ați discutat cu doamna Babette Van Anka, actrița, care și-a petrecut noaptea în dormitorul Lincoln, ceva mai departe pe același coridor, așa este?

— Da.

— Și ce v-a spus?

— Că i-a urat noapte bună președintelui pe la douăsprezece și jumătate, apoi s-a dus la culcare.

— S-a dus direct la culcare?

La patru mii de kilometri depărtare, Babette simți cum i se usucă gura.

— Mi-a spus că s-a uitat la televizor. Că s-a culcat cu televizorul aprins.

— Va spus dacă a auzit bufinitura cu pricina peste noapte?

— Mi-a spus că a dormit neîntoarsă, până dimineață.

— Mă bucur să aud că a fost și cineva care a dormit bine la Casa Albă, în noaptea aceea. Doar una sau două întrebări mai am să vă pun, agent Whepson. Ați avut foarte multă răbdare cu mine. Spre deosebire de domnișoara Clintick.

— Obiecție.

— Onorată instanță, zău așa, nu încercam decât să mai înveselesc puțin atmosfera.

— Puteți să mă înveseliți pe mine trecând mai departe, domnule Baylor.

— Agent Whepson, la un moment dat în cariera dumneavoastră ați fost trecut în divizia de contrainformații a FBI-ului, așa este?

— Da.

— Spuneți juraților cu ce se ocupă această divizie, vă rog.

— Divizia de contrainformații urmărește agenții de informații străini care activează pe teritoriul Statelor Unite.

— Spioni? Adică spioni străini?

— Exact.

— Ați avut o funcție de conducere acolo, nu-i așa, la biroul din San Francisco?

— Așa este.

— Și agentul Wiley P. Sinclair v-a fost subaltern?

— Obiecție.

Până și privitorii care nu știau cine este Wiley P. Sinclair puteau să își dea seama că acesta nu era un colocviu oarecare. La un moment dat, Sandy Clintick și Boyce ridicară vocile atât de tare, că se auziră în ciuda aparatului de

bruiaj pe care judecătorul Dutch îl pornea în timpul coloc-viilor, pentru ca nimeni să nu poată trage cu urechea.

— Este un moment-cheie pentru apărare, șopti către telespectatori corespondentul unui canal de televiziune, ca un comentator sportiv înaintea unei lovituri decisive dintr-o partidă de golf. Baylor are mare nevoie să înscrie decisiv.

În cele din urmă, judecătorul opri aparatul de bruiaj. Instrui juriul să nu acorde „mai multă importanță decât era necesar“ celor pe care urmau să le audă.

— Continuăți, domnule Baylor.

— Agentul Sinclair a lucrat sub îndrumarea dumneavoastră.

— Aveam douăzeci și cinci de agenți care lucrau în aceeași divizie.

— Dar vă era direct subordonat?

— Da.

— Și s-a dovedit, în cele din urmă, că vindea secrete guvernului chinez?

— Da.

— Hm. Grozavă divizie de contrainformații ați avut acolo, agent Whepson.

— Obiecție.

— Retrag. V-a surprins faptul că unul dintre agenții dumneavoastră vindea ca la talcioc secrete care țineau de prețioasa noastră siguranță națională?

— A fost o lovitură pentru întregul Birou.

— Și Biroul a fost criticat pentru lipsa de vigilență în acest caz? Înțeleg că agentul Sinclair vizita regulat cazinourile din Las Vegas, conducea o mașină sport italienească și participa la turnee de golf costisitoare.

— S-a discutat despre toate acestea.

— A fost cineva din Birou dat afară în urma acestui dezastru?

— Nu.

— Serios?

— Obiecție. Martorul a răspuns la întrebare.

— Retrag. Prima Doamnă, doamna MacMann, a făcut vreo declarație publică legată de această afacere?

— Eu nu am cunoștință de vreuna.

Boyce luă o bucată de hârtie de pe masa apărării. O înmână unui aprod, care i-o trecu procurorului general adjunct, care, cu o încruntătură adâncă, o admise ca probă.

— Onorată instanță, pot să abuzez de bunăvoința juriului și să citesc cu voce tare doar o frază sau două din acest document?

Judecătorul Dutch înclină din cap.

— Este din *Chicago Tribune*, din 27 februarie, anul trecut. Doamna MacMann se afla la Chicago, unde ținea un discurs, iar acesta este un articol referitor la evenimentul cu pricina, urmat de o conferință de presă. Sau pus și întrebări. Iată ce scrie aici: „Doamna MacMann s-a arătat «conternată» de recentul scandal în care este implicat agentul FBI Wiley Sinclair. «Cred că ar trebui să urmeze câteva demisii din principiu», a declarat ea“. Închei citatul.

Boyce îi întinse bucata de hârtie agentului Whepson.

— Nu ați văzut niciodată comentariile acestea?

— Nu am citit articolul acesta.

— Vă felicit pentru un răspuns cu adevărat avocătesc, agent Whepson.

— Obiecție. Hărțuiește martorul.

— Retrag. Ați avut cunoștință de observații provenite din alte surse?

— Aș spune că se știa că doamna MacMann avea ceva de împărțit cu Biroul pe această temă.

— Și ce părere avea Biroul despre faptul că doamna MacMann avea „ceva de împărțit“ cu el?

— Că are dreptul la propria părere. Era normal să fie îngrijorată. Toți am fost.

— Nu existau resentimente față de ea? Nu s-a întrebat nimeni: „Cine se crede? De ce nu-și vede de treaba ei?“

nu te porți așa cu prima doamnă

— Din câte știu eu, nu.

Boyce recuperează bucata de hârtie.

— Nu mai am întrebări.

Cuvintele lui preferate din întreaga jurisprudență.

Opinia generală, chiar și a celor care rămăseseră convinși de vinovăția lui Beth, era că acuzarea nu se descurcase prea bine în ziua aceea la tribunal.

Boyce avea obiceiul ca, ori de câte ori prindea o zi foarte bună, să țină o ședință „la dispoziția presei“, pe treptele tribunalului.

Ieși în lumina orbitoare a reflectoarelor, în zâmbetele nerăbdătoare ale jurnaliștilor, principalii lui fani și aghio-tanți. Chiar și cei care îl detestau îl iubeau.

— A fost o zi favorabilă adevărului, începu el.

În întreaga Americă și în lume, mâncarea țâșni dintr-o mulțime de guri, televizoarele se aleseră cu un potop de înjurături, șervetele fură trântite pe mese și canalele schimbate cu furie.

Se mulțumi cu o declarație scurtă. Serviciile Secrete — spuse el — puseseră diagnosticul de crimă înainte de a avea dovezi că așa era. Încă dinainte, FBI-ul era pornit împotriva lui Beth, pentru că îndrăznise să îi critice pentru incompetență. Pentru ei, nu era decât „nevasta care își bagă nasul unde nu-i fierbe oala“.

A doua zi, se auzi că președinta Organizației Naționale a Femeilor trimisese o scrisoare „tăioasă“ membrilor comisiei senatoriale de specialitate, cerând deschiderea unei anchete asupra „persecutării politice“ a lui Beth. Mai mulți bravi membri ai comisiei anunțară în fața presei că ideea li se părea deosebit de bună. Directorul FBI-ului, funcționar public devotat, cu o reputație impecabilă, tatăl a trei

copii (fete) și soț fidel, găsi media așteptându-l pe peluza din fața casei, când se întoarse de la serviciu și cerând imperativ să afle (a) de ce nu îl concediasse pe incompetentul agent Whepson pentru afacerea Sinclair, (b) de ce FBI-ul era un cuib de misogini și, dacă tot veni vorba, (c) de ce nu se concediasse singur?

Procurorul general adjunct, Sandy Clintick, îl urmărise pe Boyce la televizor, bătându-se cu pumnii în piept ca masculul conducător dintr-un grup de gorile. Hotărî că era mai bine să iasă, la rândul ei, pe treptele tribunalului, pentru a da lucrurilor imaginea dorită. Inspiră adânc și se avântă, cu capul sus. Declară că era „mulțumită” de modul în care decurgea procesul. Agentul Whepson fusese un martor „bun și credibil”. Mai mult, Biroul Federal de Investigații era mai presus de orice critică. Nu exista nici o *vendetta* împotriva doamnei MacMann. Acuzarea avea să prezinte dovezi convingătoare în continuarea audierilor. Mulțumesc.

În sinea ei, domnișoara Clintick fierbea de furie împotriva FBI-ului, pentru că nu dăduseră cazul altui agent decât Whepson, o dată ce enormitatea faptului devenise evidentă. Realitatea era însă că agentul Whepson fusese de serviciu în dimineata aceea, când se primise telefonul și că, odată investigațiile începute, asta era, cazul era al lui. Dacă i l-ar fi luat, Biroul nu ar fi făcut decât să confirme suspiciunile. Boyce Baylor nu avea rușine, dar avea noroc.

Însă Beth MacMann își omorâse soțul cu scuipătoarea aceea și mințise, iar ea, Sandy Clintick, avea să o înfunde. Nu pentru că purta cuiva ranchiună. Președintele MacMann poate fusese un soț mizerabil și poate o căutase cu lună-narea. Nu pentru asta avea să o înfunde pe Beth MacMann. Avea să o înfunde pentru că, mai mult decât orice altceva, voia să șteargă rânjetul de pe mutra lui Baylor Nerușinatul și să i-l vâre undeva.

Cât despre Beth, nu-l mai suspecta pe Boyce că intenționa să piardă procesul ca pedeapsă fiindcă îi făcuse figura

din *Casablanca* în facultate. Acum o chinuia vinovăția pentru felul în care se purtase atunci. Stând în sala de judecată și urmărindu-l cum îi scotea măruntaiele primului martor al acuzării, simțise cum o copleșesc remușcările. Nu putea să se gândească decât la expresia de pe chipul lui când îi spusese că se mărită cu Ken.

Ea și Boyce luau cina în liniște, într-un separeu de la Hotelul Jefferson, înainte ca el să se întoarcă la lucru, ca să pregătească întrebările pentru agentul Birnam, din Serviciile Secrete.

— Boyce, am...

Nu reuși să spună mai mult, pentru că o podidiră lacrimile.

— Ce s-a întâmplat? Hei, o să fie bine. Ne descurcăm de minune.

— Nu e vorba de asta.

Fornăi într-unul din șervetele călcate și apretate de la Jefferson.

— Ah, Boyce, îmi pare atât de rău.

— Beth, a fost un accident.

Ridică nasul din șervetul în care fornăise.

— Ce-a fost?

Boyce se aplecă în față și șopti:

— N-ai vrut să îl omori.

Apoi se lăsă pe spate.

— Și în plus, nu era tocmai președintele meu favorit.

Îi făcu cu ochiul.

— Ce tot spui acolo? zise Beth, ai cărei ochi se uscaseră brusc.

— Nevasta numărul doi, italianca, arunca mereu cu lucrurile în mine. O dată a azvârlit cu o scrumieră de cristal. De la Steuben. Cred că avea două kile. Dacă m-ar fi nimerit, n-aș mai fi fost acum aici.

— Dar nu l-am omorât pe Ken!

Boyce o privi. Femeia asta se sucea ca la comandă. Mai avusese clienți de felul ăsta. Îi muncea vinovăția, până nu

o mai puteau suporta. Izbucneau, apoi, până să le întinzi o batistă, le trecea și intrau din nou în faza de negare.

— Cum vrei, spuse el, ridicând din umeri.

— Cum vreau?!

— Sunt avocatul tău. Sunt ultimul om de pe pământ în fața căruia trebuie să te explici.

— Încercam să-ți spun... Nu mi-am cerut iertare. Pentru ce am făcut. Atunci.

Boyce îi răspunse încet:

— E ceva ce nu ți-am spus niciodată.

— Spune-mi acum.

— Știi când ai venit la ușa mea, în ziua aceea?

— Da?

— Aveam de gând să îți cer să rupem logodna.

— Poftim?

— Eram îndrăgostit.

Beth îl aținti cu privirea, derutată.

— De... un tip.

Beth rămase mai departe cu privirile ațintite asupra lui. Nu știa ce să spună.

— A trezit în mine ceva ce nici nu știam că există.

— Ești...

— Fusesse în marină. Era atât de puternic.

— Dă-o dracului, Boyce. Încercam să îmi cer iertare.

— Mai târziu, am aflat că mă înșela. Cu o muiere plină de ambiție.

Se sărutară. Pentru prima dată după un sfert de veac. Și totuși, părea straniu de familiar.

— Mamă! zise Boyce, după vreo cinci minute. (Slavă cerului că nu intrase nici un chelner. Ce titluri în ziare!) Măine trebuie să fiu la tribunal.

Beth oftă.

— Și eu.

*b*oyce începu reexaminarea agentului Woodrow Birnam, zis Woody, nu din locul său obișnuit, chiar lângă maritor, ci de la distanță. Stătea în picioare, pe podiumul pe care se afla masa apărării.

— Mă auziți bine, agent Birnam?

— Da, domnule.

Agentul Birnam avea în jur de treizeci și cinci de ani și, așa cum i-o cerea profesia, se găsea într-o formă fizică excelentă.

— Aveți o reputație excepțională în rândul Serviciilor Secrete.

Agentul Birnam știa prea bine că nu trebuie să ia de bun complimentul lui Boyce.

— Văd că sunteți unul dintre cei mai buni țintași.

— Toți avem un nivel ridicat de competență în domeniul armelor de foc. E o condiție.

— Nu fiți modest. Faceți parte din echipa care a bătut scorurile FBI-ului trei ani la rând. Presupun că agentul Whepson nu vă prea are la inimă.

Râsete. Vlonko notă care dintre jurați se alăturase hohotelor.

— Probabil exersați mult, ca să vă mențineți la un asemenea nivel de performanță.

— Obiecție. Calitățile de trăgător ale agentului Birnam sunt irelevante.

— Onorată instanță, vă garantez că direcția în care se îndreaptă întrebările este mai relevantă decât obiecțiile

neîncetate ale procurorului general adjunct. A obiectat de atâtea ori, încât încep să mă tem pentru tensiunea ei arterială.

— Se respinge. Dar ajungeți la subiect, domnule avocat.

— Asta făceam, onorată instanță, asta făceam. Cât de des mergeți la poligonul de trageri, agent Birnam?

— Destul de regulat.

— Vreți să definiți termenul „regulat”, ca să înțeleagă juriul?

— De două ori pe săptămână.

— Bravo. Perseverența este mama învățaturii. Văd că folosiți un revolver Magnum cu șase gloanțe, de calibrul 357, corect?

— Toate aceste arme, și mai ales revolverul Magnum 357, sunt arme puternice, nu este așa?

— Nici mici nu sunt.

— Un Magnum 357 produce o sută șazeci și cinci de decibeli. Am dreptate?

— Port căști.

— Nădăjduiesc. Pentru că sunetul e foarte puternic. Ați purtat căști de fiecare dată când ați tras cu pistolul, agent Birnam?

— Obiecție.

— Onorată instanță, încerc să ajung la subiect, dacă îmi permite domnișoara Clintick.

— E greu de spus, răspunse agentul Birnam.

— Încercați, ca să înțeleagă juriul.

— În majoritatea cazurilor, cu siguranță. Da.

— Vi s-a întâmplat vreodată să vă țiue urechile sau să vă pierdeți auzul?

— Obiecție. Onorată instanță, nu suntem într-un cabinet medical. Agentul Birnam are o condiție fizică excelentă. A trecut toate testele medicale. Toată această hărțuire este inutilă.

Judecătorul Dutch se legănă de două ori în fotoliul său mare.

— Se respinge. Răspundeți la întrebare, agent Birnam.

— Nimic semnificativ.

Boyce scăzu tonul.

— Nu v-ați pierdut *deloc* auzul?

— Poftim?

Pe ton și mai scăzut:

— Nu v-ați pierdut *deloc* auzul?

— Puteți repeta întrebarea?

Boyce ridică glasul pînă aproape de strigăt.

— V-ați pierdut vreodată auzul??

— Nu, niciodată.

— Hm. În toată viața dumneavoastră, câte gloanțe credeți că ați tras dintr-un pistol?

— E greu de spus.

— Încercați. Mii?

— Mai mult.

— Zeci de mii?

— Cel puțin.

— Sute?

— Nu...

— Un milion??

— Nu sunt obligat să răspund. Multe.

— Agent Birnam, nu este așa că expunerea la un singur foc de armă poate provoca probleme grave și de durată auzului?

— Obiecție. Martorul nu este otorinolaringolog.

Clintick era furioasă. Fusese păcălită și o știa. Dinadins, Boyce nu depusese nici o moțiune înainte de proces cu privire la capacitatea auditivă a agentului Birnam. Nici lui Beth nu-i spusese. Nu-i comunicase lui Beth decât o mică parte a strategiei sale pentru simplul motiv că, știind-o pe Beth, nu voia să-și petreacă jumătate din timp certându-se cu ea pe tema felului în care își propusese să câștige procesul.

— Retrag întrebarea, onorată instanță. Agent Birnam, erați de serviciu în noaptea în care a decedat președintele...

— Obiecție.

— Onorată instanță, asta e hărțuire, categoric.

— Se respinge.

— Postul dumneavoastră era în fața ușii închise care duce spre zona rezidențială de la etajul întâi, în capul scării principale. Conform acestei diagrame — Boyce arată către imaginea mărită a planului reședinței — erați plasat la treizeci și cinci, patruzeci de metri de ușa închisă a dormitorului președintelui...

— Obiecție. Nu s-a dovedit în acest proces că ușa de la dormitorul președintelui era închisă.

Colocvii.

— Agent Birnam, lăsând la o parte, pentru moment, întrebarea dacă ușa de la dormitorul președintelui era sau nu închisă, dumneavoastră v-ați fi aflat la treizeci și cinci de metri depărtare, de partea cealaltă a unei uși despre care dumneavoastră înșivă ați spus că era închisă. Și cu toate acestea, susțineți...

— Obiecție.

— Se acceptă.

— Ați afirmat fără echivoc că ați auzit o discuție în contradictoriu, atât de departe, încât ar fi putut foarte bine să se desfășoare pe alt fus orar.

— Obiecție. Onorată instanță.

— Domnule Baylor, vă avertizez.

— Retrag figura de stil, onorată instanță. Îmi cer scuze. Puterea obișnuinței. Agent Birnam, spuneți că ați auzit teatură mare de la aproape patruzeci de metri depărtare. Până în capătul celălalt al reședinței. Și ce ați auzit?

— Pe președinte și pe doamna MacMann. Păreau să se certe.

— Pe chestiuni de politică internă sau externă?

Râsete.

— Obiecție.

Judecătorul puse mâna pe ciocan și îi îndreptă vârful spre Boyce.

— E ultimul avertisment, domnule avocat.

— Rog instanța să mă ierte.

Boyce se îndreptă spre agentul Birnam. Spuse pe un ton plin de sinceritate:

— Sunteți sigur că cei pe care i-ați auzit erau președintele și doamna MacMann?

— Păi, da.

— Câte persoane se aflau în reședință în noaptea aceea?

— Trei, cu doamna Van Anka, musafira.

Boyce făcu o pauză. Dădu din cap și se apropie de boxa juraților, aparent cufundat în gânduri. Peste sala de judecată se așternu tăcerea. Ziariștii își dădeau coate. *Stai că-ncepe*. În capătul celălalt al țării, Babette Van Anka se ghemui sub cearșafurile sale scumpe, franțuzești.

— Haideți să schimbăm domeniul, agent Birnam. Cu un an în urmă, Prima Doamnă a fost citată în presă ca afirmând că în Serviciile Secrete nu sunt destui agenți femei...

*

* *

Știrile de seară răsunau de pocnetul pistoalelor Magnum 357 și urlau iar și iar fragmentul de casetă video în care Boyce îi spunea agentului Birnam: „Agent Birnam, din toate fondurile și eforturile enorme depuse de Serviciile Secrete pentru a-i ține în viață pe președinții americani, cum se face că n-ați putut cheltui zece dolari pe un covor de baie cumsecade, aderent, pentru baia președintelui?“, urmat de obiecțiile împrôscate ale domnișoarei Clintick.

La talk show-ul *Ciocanul tare* din seara aceea, Alan Crudman se îneca în falsă modestie.

— Perri, nu-mi stă în fire să pun la îndoială hotărârile unui avocat de talia lui Boyce Baylor. Dar trebuie să mărturisesc că m-a mirat faptul că astăzi a abandonat pista reprezentată de Babette Van Anka. Și-a pregătit lovitura, și apoi a abandonat. Babette Van Anka este *cheia* apărării lui Beth MacMann. Încercarea de a afirma că agentul acesta era

hotărât să se răzbune pe Prima Doamnă pentru că a criticat Serviciile Secrete fiindcă nu au destui agenți femei — mie mi se pare o lovitură cu slabe șanse de izbândă. Nu mai e un secret că președintele și Van Anka erau... cum vreți să spuneți, intimi, prieteni buni, tovarăși nedespărțiți. Iar ea se afla în clădire în noaptea în care a murit președintele, în dormitorul învecinat, pe același coridor. Nu știu de ce Boyce Baylor nu insistă mai mult asupra acestui fapt.

— Nu ar putea fi pentru că, dacă ar pune prea mult accent pe faptul că președintele și Van Anka erau amanți, aceasta i-ar da lui Beth MacMann un motiv pentru crimă?

— Desigur, dar *tocmai de aceea* un juriu ca acesta — Alan Crudman, apărător al lui J.J. Bronco și al altor notabili vinovați de culoare, pe care îi scăpase imputând motivații rasiste tuturor celor implicați, avea întotdeauna grijă să nu pronunțe sintagma „juriu predominant negru“ atunci când voia să insinueze că juriile predominant negre aveau agențele lor, complet separate și că puteai întotdeauna conta pe ele să achite din motive tribale — va reacționa cu simpatie față de Beth MacMann.

— Chiar și dacă a mințit ca să își acopere fapta?

Crudman ridică din umeri.

— Juriile ca acesta trăiesc în lumea reală. Minciuna față de poliție nu este cel mai rău lucru pe care îl poate comite cineva. Plus că în acest juriu se găsesc femei între două vârste, predispuse să considere că un afemeiat care își înșală soția în dormitorul învecinat își merită soarta, indiferent care este ea. Este un fruct gata de cules. Nu înțeleg *în ruptul capului* de ce Boyce Baylor nu vrea să îl culeagă. De fiecare dată când apare în discuție numele lui Van Anka, el trece mai departe. Parcă *el* ar fi avut o aventură cu ea.

*

* *

Beth își promisese să nu se uite la emisiunile de seară. Dar acum, că sentimentele ei pentru Boyce se reaprinseseră,

ca jarul mœcnit, se surprinse urmărind *Ciocanul tare*, nu pentru comentarii și evaluări, ci pentru a vedea ce poartă în seara aceea concurența. Își elaborase o mică teorie paranoică în conformitate cu care, cu cât ea și Boyce deveneau mai apropiați, cu atât erau mai strâmte puloverele lui Perri.

Tocmai cântărea ținuta acesteia, când îl auzi pe Alan Crudman comentând permisul de liberă trecere pe care Boyce i-l oferea lui Babette Van Anka.

Beth își reproșa propriile îndoieli. Oare o viață întreagă petrecută în politică o făcuse atât de cinică? Sau doar viața alături de Ken MacMann?

Prima infidelitate se consumase cu una dintre domnișoarele ei de onoare. Măcar n-o târâse sus, la etaj, precum Sonny Corleone, lipind-o de lambriuri. Dar descoperirea că soțul se culcase cu o domnișoară de onoare și, pe deasupra, veche prietenă din vremea școlii, putea submina încrederea oricărei proaspete mirese. Se gândise chiar să îl părăscască pe Ken. Și era copleșită de sentimentul vinovăției provocate de felul în care se purtase cu Boyce. Din câte auzise, acesta suportase greu lovitura. Prietenii spuneau că trece printr-o schimbare de personalitate, de la un tip simpatic la unul tăcut și plin de resentimente. Cineva îi spusese:

— Sper că n-o să se transforme într-unul din ăia care trimit bombe prin poștă.

Ken își ceru scuze pentru aventura pe care o avusese cu una dintre cele mai vechi prietene ale ei. Dădu vina pe ceva numit sindrom de stres post-traumatic, nume pe care lumea începuse să îl dea veteranilor din Vietnam care aveau purtări bizare. Promise că n-o să se repete. Și se ținu de cuvânt, aproape două luni întregi. Între timp, păru a-și fi pierdut interesul fizic față de proaspăta soție, detaliu demoralizator când parteneriatul e vechi de numai șase luni. Iar lui Beth îi plăcea sexul. Îi plăcea chiar foarte mult. Începu să fantazeze în legătură cu Boyce. Toate se băteau cap în cap.

Între timp, Ken îi declară că are un plan, și nu doar acela de a se regula cu toate prietenele ei din vremea școlii. Avea să devină președinte, și încă repede, indiferent ce trebuia să facă pentru asta, ca să poată savura experiența cât mai era încă tânăr. Iar ea nu avea să se bucure prea mult de prezența lui.

Prietenele constatară cât de schimbată era. Beth nu mai râdea cine știe ce.

Era trecut de zece și jumătate. Știa că Boyce se culcă devreme. Așteptă până la unsprezece fără douăzeci. Nu se mai putu abține.

Vocea care îi răspunse era nebună de furie, trezită din somn.

— Ce mai e, Beth?!

— Tocmai ascultam... — Doamne, cum avea să sune? — M-am gândit. Cred că trebuie să ne reconsiderăm poziția față de Babette Van Anka.

— Tu îți dai seama câți agenți federali ascultă conversația asta? mârâi Boyce. De ce nu suni la Departamentul de Justiție să le spui cum crezi că ar trebui să decurgă strategia de apărare?

— Îmi pare rău.

— Te repeți.

— Dar e adevărat. Majorității bărbaților le place când le ceri scuze.

— Cere-ți scuze mâine dimineată, când nu ne ascultă spionii. Noapte bună. Noapte bună, băieți. Somn ușor, ne-trebnici incompetenți ce sunteți.

Închise.

Beth simți nevoia să se dea jos din pat, să umble de colo-colo și să fumeze. Se apucase din nou, fapt care ajunsese, nu se știe cum, la urechile presci. Să-i ia naiba. Umblatul de colo-colo noaptea fără o țigară era ca o majoretă la paradă, fără pampon.

Oare încerca să piardă cazul? Era atrăgătoare, această Perri Pettengill. De ce refuza să se lege de Babette Van Anka?

Ce văzuse Ken la ea? Dă-o-ncolo. Și pe soțul ei la fel. Două belele. El donase milioane pentru campaniile lui Ken — în parte, probabil în saci — și asociații aceia ai lui din Orientul Îndepărtat, mișto tipi. Se dovedise că unul din ei, pentru care Max obținuse o invitație la un dineu de stat la Casa Albă, avea legături cu un general birmanez care ținea sub aripa lui afacerile cu mac. Ce prieteni interesanți. Pentru a contracara publicitatea negativă, Ken se decisese să facă din reforma finanțării campaniilor tema centrală a campaniei sale de realegere. Cum spunea un înțelept: câteodată poți să-i fraierești pe câte unii, și ăștia sunt cei asupra cărora trebuie să-ți concentrezi atenția.

*

* *

— De ce nu ne legăm de Babette Van Anka? întrebă retoric Boyce la micul dejun.

Starea lui de spirit era la temperatura cafelei. Sau poate chiar mai înfierbântată.

— Iar te-ai uitat la emisiunea ei.

— N-am putut să dorm.

— Bine, dar uită-te la altceva. La ceva sănătos. Ca luptele. Sau la un *reality show*, ca alea în care un grup de indivizi stau legați laolaltă timp de o săptămână, ca să vadă dacă se mănâncă unul pe altul.

— Ar trebui să lege mai mulți avocați.

— La asta s-ar putea să mă uit și eu. Toată lumea îi urăște pe avocați... până are nevoie de unul.

— Și abia atunci începi să-i urăști cu adevărat.

Boyce zâmbi.

— Două puncte.

— Uite ce e, nu vreau să mă bag.

— Ba asta faci. Nici nu mă mir că ai fost o Primă Doamnă atât de nesuferită.

— N-am fost nesuferită. Am fost o Primă Doamnă de tranziție. Am destelenit terenul pentru cele care vor urma.

— Eu unul aș fi mai prudent cu metaforele despre pă-mânt. Bărbatul tău fertilizează peluza la Arlington.

— Fermecător. De-a dreptul fermecător.

Beth sorbi din cafea.

— N-am dormit.

— Nici eu. Clienta m-a pisat cu telefoanele.

— Nici măcar nu vrei să discuți cu mine?

— Bine, zise Boyce, ștergându-se la gură cu șervetul. De data asta o să discut. Dacă o pun în discuție pe Van Anka, ceea ce aș putea face cu mare ușurință, ar însemna să culeg niște roade facile. Pot s-o fac să arate ca târfa Babilonului în șaiseci de secunde. Și ce rezolv cu asta? Un singur lucru. Îți dau un motiv pentru a-l ucide pe Zeul Războiului. Juriul o să conchidă, pe bună dreptate: bincînțele, era furioasă pe el fiindcă i-o trăgea amicei, la două uși mai încolo. Dar crima e crimă. Putea și ea să aștepte până dimineată și pe urmă să divorțeze. Numai un puțoi manipulativ ca Alan Crudman poate face un lucru atât de evident. Ba nu. Îmi iau vorba înapoi. Nu e prost. E un puțoi, dar e al dracului de deștept. Știe foarte bine că nu asta e cheia aici. O spune în emisiunea lui Perri, pentru că știe că majoritatea celor care îl urmăresc habar n-au ce-i aia o strategie juridică și el poate să zică orice și să pară inteligent pe munca mea. Și mai știi ceva? E posibil s-o spună tocmai ca să te împingă pe tine să crezi că mi-am propus să pierd procesul. Ți-a trecut cumva prin cap? Așa deci, mai ai și alte întrebări?

— Nu mai am întrebări.

— Bine. Mă bucur că am avut această discuție. Acum hai să-i încingem.

Sophie Williams, camerista de la etaj care îi atrăsese atenția lui Beth că era improbabil ca soțul ei să dorească micul dejun în dimineața aceea, sau în oricare altă dimineață care avea să urmeze, constituise subiectul unei serii intense de mișcări depuse înainte de începerea procesului.

La două zile după evenimentul fatal, ea își vânduse povestea ziarului *National Perspicer*. Aceasta umpluse patru pagini interioare. Titlul de pe pagina întâi era: MIE MI SA PĂRUT DESTUL DE MORT! Subtitlul promitea „Detalii captivante ale furtunosului mariaj MacMann!”

Pe care le și dădea. *Perspicer* o plătise cu 250 000 dolari, de vreo șase ori salariul ei anual. Primise în schimb un castrol plin ochi cu îmbucături cărnose. Relatarea lui Sophie era atât de interesantă, că producătorii de film din tot Hollywood-ul și toată Europa se înghesuiseră să cumpere drepturile de ecranizare. Era împănată cu detalii delicioase despre numeroasele nopți petrecute de Babette Van Anka în dormitorul Lincoln. „M-am întrebat uneori ce-ar fi zis domnul Lincoln despre toată hârjoneala și gemetele alea.” Într-o noapte, când Babette și comandantul ei suprem savurau o serată binecuvântată de extazul bățăilor cu capul în tăblia patului, „doamna MacMann ținea un discurs la nu știu ce organizație familială, despre importanța căsătoriei. Mi-a părut rău pentru ea”. Prima Musafiră nu era, după toate aparențele, printre favoriții personalului de la Casa Albă. „Și nici după calitățile ei de cântăreață sau de actriță nu m-am dat în vânt niciodată.”

Așa-numita presă serioasă, care afirma public că disprețuiește *Perspirer* ca pe o foaie de scandal pentru proletarii făcuți peste noapte, găsi povestea atât de antrenantă, încât o reciclă pe respectabilele sale pagini întâi, împreună cu obișnuitele attribute și calificative.

Babette trebui convinsă să nu dea în judecată *Perspirer*, de către Nick Naylor și terțetul ei de avocați. Nu face așa ceva, îi spuseră ei. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile. În schimb, îi ceru lui Max să cumpere drepturile de ecranizare prin intermediul uneia dintre companiile lui marionetă din Hong Kong, pentru a se asigura că filmul nu se va face niciodată. Noua prietenă înimă a lui Sophie, agenta ei, ridicase prețul până la un prag care îi dădea indigestie lui Max. Când acesta trecu de cinci milioane de dolari, Max anunță că nu mai plătește nici un dolar, liră sterlină, franc elvețian, euro sau chiar yen în plus.

— Și oricum, cine-o să vrea să vadă un asemenea film?

Acest comentariu total lipsit de sensibilitate atrase după sine o scenă domestică de încântătoare furie.

Drepturile de ecranizare sfârșiră prin a fi vândute cu 7,4 milioane dolari unei companii franceze și unui regizor englez, care, după cum susținea revista *Variety*, intenționa să îi propună lui Babette să își joace propriul personaj. „Îl văd — declară el — ca pe o combinație între serialul *Viața la Casa Albă* și *Crima din Orient Express*. Acțiunea se petrece la Washington, cu multe staruri care se distrează de minune. Babette ar fi minunată în propriul său rol. Cine altcineva? Întotdeauna mi-am dorit să lucrez cu ea.”

Babette îl amenință pe Max cu cleștele de salată, acuzându-l, între altele, de insuficientă loialitate, pentru că nu lici-tase mai mult decât francezii. Nick Naylor, confruntat cu o nouă catastrofă de relații publice în domeniul mariajului Grab-Van Anka, comentă că, în această situație, Babette ar putea să se gândească să accepte rolul, pentru „a mai calma lucrurile”. Dar bineînțeles că nu înainte de încheierea procesului.

— Și bineînțeles că o să vrem să vedem mai întâi scenariul.

În orice caz, Sophie Williams, acum o femeie bogată, renunță la slujba de la Casa Albă. Uneori visul american urmează, ca și bunul Dumnezeu, căi necunoscute.

Acuzarea ar fi vrut ca Sophie să depună mărturie, mai ales că relatarea pe care o făcuse privind vizitele anterioare ale lui Babette la Casa Albă deschidea cutia cu șerpi tenebroși care era căsnicia MacMann, stabilind un motiv clar pentru care Beth, geloasă, îl lovisese pe președinte cu scuipătoarea în cap.

Boyce se opuse chemării ei ca martor, argumentând că se discreditase vânzându-și povestea unui „tabloid sinistru, avid de senzație“ (pe care, întâmplător, îl apăraseră mai demult într-un caz de calomnie, dar asta nu conta). În acest fel, se trezi că apără o soție nedreptățită, încercând în același timp să elimine dovada nedreptăților comise de soț. Dacă Sophie depunea mărturie, va trebui să răspundă prin a o prezenta ca pe o mercenară intrigantă, care înflorea adevărul pentru a-și crește valoarea pe piață. Dat fiind că Sophie era negresă, nu era cătuși de puțin dornic să îi facă o credibilotomie dinaintea unui juriu din care șapte membri erau afro-americani.

Astfel, în dimineața aceasta, atmosfera din sala de judecată era mai încărcată ca oricând.

— Guvernul Statelor Unite o cheamă pe Sophronia Williams.

*
* *

— De ce, întrebă Beth cu vocea gătuită în mașină, la sfârșitul a ceea ce fusese o zi foarte lungă în sala de tribunal, de ce o tot întrebai pentru ce am avut o reputație atât de proastă printre membrii personalului?

— Încerc să arăt că e o conspirație. Pentru conspirații e nevoie de motive.

— Ai încercat să faci din mine o Leona Helmsley. E vreo strategie de apărare de ultimă modă? Să faci juriul să-l urască pe acuzat?

— Am stabilit că FBI-ul te detesta. După ce termin cu agentul Birnam, o să reiasă că toate Serviciile Secrete te detestau. Cu Sophie, am încercat să sugerez că nici personalul nu te iubea prea tare.

— Să sugerezi? Ai întrebat-o dacă știam zilele de naștere ale celor patru copii ai ei! Tu știi când sunt născuți copiii menajerelor tale? Și ce-a fost întrebarea despre cât au costat cadourile de Crăciun pentru ei? Și cele cincisprezece minute pe care le-ai consumat cu cumnatul care e la pușcărie pentru că a înjunghiat un om? Presupun că ai încercat să sugerezi că m-am purtat rece și fără compasiune fiindcă n-am încercat să-l conving pe președinte să-l grațieze, după ce a băgat cuțitul într-un vânzător de alimentară. Nici n-am știut că are un cumnat la închisoare. Nu s-a lăudat cu asta.

— Cred că astăzi am avansat binișor.

— Știi, Sophie mă simpatiza. Aproape că a declarat asta în interviul pentru *Perspire*. Partea unde zice că i-a părut rău pentru mine fiindcă el i-o trăgea vacii ăleia, în timp ce eu țineam discursul la Promise Keepers despre sanctitatea căsătoriei. Despre asta de ce n-ai întrebat-o?

— Ia te uită, cum de nu m-am gândit?! Apoi am fi putut să ne ocupăm și de motivele pe care le-ai avut ca să-l omori.

Boyce oftă, un oftat profund, avocățesc.

— Hai să-ți explic, pentru ultima oară. Vreau să fac să pară că întreaga Casă Albă a conspirat împotriva ta. Că toată lumea se ducea seara la culcare visând la cum o să-ți facă felul.

— Și dacă mă achită, și pe urmă întreaga țară o să mă urască, pentru că e de presupus că sunt o ticăloasă?

— O să capeți un avans de opt milioane de dolari pentru o carte, de la Tina Brown. Și atunci o să poți să spui întregii lumi cât ești de minunată în realitate. Americanii se dau

în vânt după răsturnările de situație. O să fie un best-seller. Și pe urmă o să poți să-mi plătești și mie onorariul, care o să se ridice la cel puțin opt milioane.

— Alan Crudman ar fi fost mai ieftin.

În seara aceea, Beth fumă o jumătate de pachet de țigări și urmări nu numai *Ciocanul tare*, ci toate talk show-urile. Tema generală era: „Cât de imposibilă este Beth MacMann?“ Corespondentul lui *Vanity Fair* se dovedi a fi plin de umor în emisiunea *Charlie Rose*.

— E o minune, spuse el, că nu relatăm procesul asasinării ei.

Restul invitațiilor izbucniră în râs. Visul lui Beth de a avea, într-o zi, o carieră politică proprie, de a candida pentru Senat sau pentru Cameră în statul ei... putea să-i pună cruce. Era posibil ca Boyce să câștige procesul, dar cu ocazia aceasta îi distrugea și reputația.

Sună telefonul.

— Eu nu cred că ești chiar atât de oribilă.

Era Boyce.

— Mai du-te dracului.

Îi închise.

Boyce sună din nou.

— Așa arată sexul la telefon, după tine?

— Spune-mi că ai o strategie, zise ea. Spune-mi că lucrurile merg așa cum ai prevăzut.

— Fetușo, lucrurile merg atât de bine, că stau aici și dezleg cuvinte încrucișate. Apropo, dă-mi un substantiv feminin de cinci litere, care se termină în â-r-f-ă.

— Bârfă.

— Aha. Ai să-mi împrumuți o gumă?

*b*oyce avea într-adevăr un plan, al cărui centru de greutate era o singură frază din declarația dată de Babette FBI-ului. Avusese grijă să nu înainteze înaintea procesului nici o moțiune legată de ea și să nu includă pe lista martorilor pe nimeni care ar fi putut dezvălui acuzării această delicată bine ascunsă.

Între timp, acuzarea îl chemă la bară pe căpitanul Cary Grayson. Grayson era principalul anatomopatolog al Marinei americane, de la Spitalul Bethesda, aflat la marginea Washington-ului. El fusese cel care îi făcuse autopsia președintelui MacMann și care trăsese concluzia că președintele decedase în urma unui hematom epidural provocat — în limbajul sec și precis al medicinei legale — de o lovitură a craniului, aplicată cu un obiect contondent. Lovitura în frunte rupsese artera meningeală mediană. Sângele se acumulase între craniu și dura, membrana care despărțea craniul de creier, împingând dura spre înăuntru. Aceasta, la rândul său, exercitase presiune asupra cortexului, ucigându-l pe președinte.

Căpitanul Grayson se apropia de șaiszeci de ani și era un marinar suplu, încăruntit și cu ochelari, cu un fel de a fi plăcut și ținută profesională impecabilă, genul de om pe care îți face plăcere să îl găsești la piciorul patului de spital, verificându-ți fișa și împărțind ordine energice asistentelor. Pe deasupra, avea pieptul plin de un șir impresionant de medalii și ordine, între care dreptunghiul viu colorat, în galben și roșu, care stătea mărturie a serviciului în Vietnam

(ajutor de farmacist pe portavionul Independence). Era, desigur, un detaliu irelevant pentru depoziția sa, dar adjunctul procurorului general, care știa bine că din juriu făceau parte și doi veterani ai războiului din Vietnam, reuși să insereze o mențiune vicleană în examinarea directă. O obiecție nu și-ar fi avut rostul. Boyce știa clar că toți jurații, nu doar veteranii, se îndrăgostiseră de el. Și-l doreau la piciorul patului de spital, când avea să vină vremea. Boyce știa din experiență că jurații îi adoră pe medici, cu excepția celor cu cabinete de chirurgie plastică în Beverly Hills și un cod poștal 10021 în Manhattan. Medicii cu decorații militare — două motive de credibilitate sub o singură uniformă — erau niște zei.

Procurorul general adjunct Clintick îl ghidă prin întreaga depoziție, subliniind încă o dată că decesul avusese loc în intervalul de o oră și jumătate care urmasse scandalului auzit. Îi smulse acestuia și comentariul că președintele era într-o formă fizică foarte bună, chiar extraordinară dacă luai în considerare suferințele imense din timpul războiului. Grayson constatase ceva indicii ale unei afecțiuni coronariene, dar nimic foarte grav. Poate peste câțiva ani, în timpul celui de-al doilea mandat — obiecție, se acceptă — poate peste patru sau cinci ani, ar fi avut nevoie de o angioplastie, sau de o proteză, dar acestea erau acum proceduri de rutină. Ar fi trăit până la o vârstă înaintată. O pierdere importantă. O pierdere importantă pentru țară. Boyce ardea să obiecteze, dar în sală se auzea musca, de aceea se abținu.

Apoi, Clintick îi întinse lui Boyce o capcană. Conform listei de martori, fotografiile mărite ale însemnului lui Paul Revere prezent pe fruntea președintelui urmau să fie prezentate de un important dermatolog criminalist, civil. Văzând însă cât de fermecat era juriul de personalitatea căpitănului Grayson, varianta marinărească a lui Marcus Welby, doctor în medicină, Clintick se răzgândi rapid și ceru ca

fotografiile să fie aduse, pentru ca Grayson să poată da explicațiile.

În timpul colocviului care urmă, Boyce protestă, susținând că, oricât ar fi fost de minunat, căpitanul Grayson nu avea pregătirea necesară pentru a discuta semnele lăsate pe epidermă și care aveau, după propria exprimare, „o origine mai misterioasă decât desenele lăsate în munții Anzi de presupuse farfurii zburătoare străvechi”.

Un Boyce fierbând și un procuror general adjunct placid se întoarseră la locurile lor. Un aprod sui pe stativ fotografiile de un metru pe șaptezeci de centimetri. Era pentru prima dată când acestea erau prezentate în public.

Sala scoase un icnet. Boyce se crispă. Nu era nimic mai rău pentru client decât icnetul unei întregi săli căreia i se taie respirația la vederea probelor care îi atestă presupusele activități.

Fotografia ilustra la scară un dreptunghi de cinci centimetri pe doi din fruntea prezidențială.

R E V E R

Literele erau atât de clare, că ar fi putut fi folosite pentru un examen oftalmologic. *The New Yorker* comentă: „Până și Stevie Wonder le-ar fi putut citi”.

Când văzuse pentru prima dată imaginile deprimante, Boyce contemplant pentru scurtă vreme o explicație de tipul *Exorcistului*: că în conspirația împotriva lui Beth era băgat până și Satana, care întipărise în mod diabolic emblema lui Paul Revere pe fruntea președintelui.

Inspiră adânc. Erau zile când trebuia să muncești pentru cei o mie de dolari pe oră.

Reprezentanții presei schimbau zîmbete superioare. Să poștească Baylor Nerușinatul să o mai explice și pe asta!

Procurorul general adjunct Clintick, care făcea eforturi mari să își stăpânească veselia, îl ghidă cu blândețe pe căpitanul Grayson pe parcursul descrierii acestei probe, de

natură criminalistică, devastatoare. Își făcuse temele sânguincios. Astfel de semne apăreau vreodată natural pe chipul oamenilor? Nu în fehlul acesta, răspunse căpitanul Grayson. În vasta sa carieră medicală, căpitanul văzuse sau auzise vreodată ca șase litere majuscule să apară în mod natural pe vreun corp omenesc? Nu, acum nu își amintea să fi auzit de așa ceva. Și care ar fi șansele ca șase litere romane inversate, care formau numele argintarului din perioada Războiului Civil, să apară în mod natural pe un corp omenesc? - Obiecție. Martorului i se cerea să intre în speculațiile statistice cele mai extravagante.

Colocviu.

Se respinge.

Martorul poate răspunde.

— Aproximativ de una la cincizeci și șapte de miliarde.

Murmurmur.

Obiecție.

Dimineata se prelungea.

Terminând cu căpitanul Grayson, Sandy Clintick îi aruncă lui Boyce un surâs de superioritate triumfătoare.

Boyce se ridică, se apropie de boxa martorilor și puse degajat brațul pe marginea ei, ca și cum ar fi întreținut o conversație cu un prieten.

— Onorată instanță, spuse el atât de relaxat, încât parcă îi comunica judecătorului că sunase soția, care îl ruga să ia hainele de la curățătorie în drum spre casă, apărarea doarește să se precizeze categoric că semnul acesta provine de la scui pătoare.

Sandy Clintick îngheță. Ea și zeci de avocați din Departamentul de Justiție studiaseră fiecare caz al lui Boyce Baylor în parte. În mai bine de două decenii de activitate avocătească agresivă, făcuse acest lucru de exact două ori. Până și judecătorul Dutch, în mod normal la fel de impasibil ca târgoveții din secolul al XVII-lea din colecția lui, ridică o sprânceană.

— Numai un prost sau un nemernic, continuă Boyce, ar putea sta aici și irosi timpul juriului încercând să susțină că literele s-ar fi putut forma natural — sau printr-un miracol — pe fruntea președintelui MacMann.

Ținea un discurs, dar procurorul general adjunct nu îndrăznea să obiecteze când vorbea atât de frumos și de rezonabil.

— Întrebarea este CUM au ajuns ele acolo.

— Obiecție.

— Treceți la întrebare, domnule avocat.

Mai întâi, avea să demonstreze juraților că și el era de părere că Grayson era cea mai mare minune a lumii medicale de la Galen încoace.

Îl întreabă blând câte autopsii făcuse. Vai, vai, o mulțime, într-adevăr. Respinse apoi ideea că Grayson ar fi putut să nu aibă pregătirea necesară pentru a-și da cu părerea asupra semnelor, numai pentru că nu era dermatolog criminalist. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era el cel mai bun anatomopatolog al Marinei? Și la Spitalul Bethesda — apărătorii sănătății prezidențiale?

Căpitanul Grayson nu putu decât să răspundă cât mai modest că da, recomandările sale păreau să fie în ordine.

Absolut, absolut.

Sandy Clintick medită: „Se distrează de minune acolo. Mai are puțin și-i face și masaj la spate lui Grayson. Ce dracu' pune la cale?”

— Domnule căpitan, pe parcursul autopsiei presupun că ați examinat fiecare centimetru pătrat din trupul președintelui?

— Da.

— Fiecare părticică?

— Obiecție. Martorul a răspuns deja la întrebare.

— Ați prelevat probe de țesut?

— Da.

— Ați prelevat probe de țesut și de pe tălpile cadavrului?

— Nu.

Chipul lui Boyce împrumută o expresie de uimire respectuoasă.

— Aș fi zis că face parte din procedurile de rutină.

— Obiecție.

— Reformulez. De ce nu ați prelevat probe de țesut de pe tălpile cadavrului?

— Nu aveam nici un motiv. M-am uitat la tălpile picioarelor.

— Și, când v-ați uitat, ați observat urme de săpun?

— Nu am observat urme de săpun.

— Dar, în lipsa probelor de țesut, puteți afirma cu certitudine de sută la sută că urmele de săpun nu au existat?

Căpitanul Grayson făcu o pauză.

— Nu, nu aș putea afirma cu certitudine.

Boyce nu insistă. Deshumarea unui președinte mort și îngropat în cimitirul Arlington este o chestiune gravă și riscantă, dacă nu ești absolut convins că are tălpile alunecoase de la săpunul rămas după ultimul duș.

Pentru orice eventualitate însă, procurorul general adjunct Clintick era gata. Pregătise un cercetător de la Procter & Gamble, fabricantul gelului de duș preferat al președintelui, precum și un fizician de la Laboratoarele de Propulsie cu Reacție. Cercetătorul de la P&G avea să declare că săpunul președintelui fusese proiectat în mod special pentru a lăsa reziduuri minimale — rezultatul unui proces costisitor cu un individ care dăduse compania în judecată pentru o sută de milioane de dolari, după ce alunecase în baie. Fizicianul avea să demonstreze improbabilitatea — 1 la 2,6 trilioane — ca o alunecare să aibă drept rezultat imprimarea literelor Э Я Э V Э Я pe frunte, dat fiind poziția obișnuită a scuipătorii în dormitorul președintelui. Sandy Clintick nu ardea de nerăbdare să opacizeze privirile juraților cu vectori, forțe gravitaționale, rădăcini pătrate și formule cu opt variabile, dar, dacă trebuia, era pregătită.

— Domnule căpitan, întrebă Boyce, ce efect are moartea asupra corpului omenesc?

— Când se instalează rigor mortis, toate organele și țesuturile se întăresc.

— Putem deci să spunem că pielea devine mai sensibilă la impresiuni după moarte? Cu alte cuvinte, dacă vine în contact cu un obiect în cele câteva ore după moarte, pielea păstrează urmele?

— Obiecție. Căpitanul Grayson nu este aici în calitate de expert dermatolog.

Te-am prins. Ai căzut drept în capcană.

— Onorată instanță, protestă Boyce pe un ton de raționalitate jignită, acuizarea a fost aceea care l-a prezentat pe domnul căpitan ca martor specialist în aceste probleme. Îl respect și îl stimez pentru recomandările cu care vine și îl accept ca pregătit pentru a depune mărturie asupra acestui aspect fundamental al medicinei legale.

Câtiva dintre jurați înclină din cap. Astfel de momente făceau să îi bată mai tare inima lui Vlonko.

— Se respinge. Puteți răspunde la întrebare, domnule căpitan Grayson.

— Pe măsură ce se instalează rigor mortis, pielea capătă o paloare care corespunde lipsei de oxigen. Cu privire la întrebarea domnului Baylor, se constată o pierdere generală în nivelul de turgescență și de elasticitate. În consecință, da, teoretic, orice adâncitură sau impresiune are șanse mai mari de a se păstra după moarte, decât înainte.

Evrika.

— Deci, domnule căpitan, dacă după moartea președintelui, scui pătoarea i-ar fi fost aplicată apăsător pe frunte...

— Obiecție!

— Onorată instanță, nu fac decât să îl întreb pe martor, care este medic, dacă un anume set de împrejurări poate duce la un anume rezultat.

Aruncă o privire oțelită mesei acuzării.

— Și aş vrea să amintesc acuzării că mi-am rezervat dreptul de a rechema martorul anterior.

Urmă un colocviu prelungit, şuierat. Cât tânjea publicul să audă ce se vorbea!

În cele din urmă, judecătorul Dutch spuse:

— Juriul va ţine seama de faptul că martorul nu are capacitatea de a decide ce s-ar fi putut întâmpla şi ce nu.

— Doamnule căpitan Grayson, continuă Boyce, dacă, după moartea preşedintelui, scui pătoarea i-ar fi fost aplicată şi apăsată în zona unei lovituri, este posibil, în opinia dumneavoastră de medic, ca ea să fi lăsat urma însemnului domnului Revere? Ca atunci când aplici o ştanţă pe lutul moale?

— Da, spuse căpitanul Grayson, aşa s-ar putea explica. Teoretic.

Boyce zâmbi.

— Vă mulţumesc, domnule căpitan. Pentru moment, nu mai am întrebări.

Reexaminarea căpitanului Grayson de către Boyce stârni un adevărat uragan în presă. De pe prima pagină a lui *New York Post*, titlurile țipau:

NERUȘINATUL CĂTRE GUVERN:
VOI SUNTEȚI VINOVAȚII!

Oamenii de spirit ai pixelilor afirmău că Boyce „declărase război” guvernului Statelor Unite. Mark Fuhrman, detectivul din cazul O.J. Simpson, fu reperat de elicoptere, la vânătoare de elani în Montana și transbordat până într-un studio de televiziune din Bozeman, de unde putu comenta asemănările dintre acuzația că plantase mânășa însângărată în curtea casei lui Simpson și afirmația lui Boyce că trepădușii guvernului decoraseră cadavrul președintelui, în timp ce tocmai se răcea.

În realitate, Boyce se inspirase pentru această lovitură surpriză nu din cazul Simpson, ci din asasinarea lui JFK. Adepții înrăiți ai teoriei conspirației susținuseră la vremea respectivă că trupul lui Kennedy suferise modificări în ambulanță, pe drumul de la baza aeriană Andrews până la spitalul marinei din Bethesda, pentru a părea împușcat din spate. (Când orice prost știa că președintele Kennedy fusese împușcat din față, din spate și din lateral, de plutoane de execuție coordonate prin triangulație de către CIA, FBI și Mafia.) Boyce păstră pentru sine sursa de inspirație.

Comentatorii din talk show-uri țâțâiră din buze, declarând că procurorul general adjunct Clintick ar fi trebuit

să anticipeze lovitura. Greta Van Botox, gazda emisiunii *Obiecție!*, afirmă:

— Când intri în ring cu Baylor Nerușinatul, e bine să fii pregătit pentru o bătaie cu noroi.

Alan Crudman, de-acum invitat permanent al *Ciocanului tare*, încercă să minimalizeze pierderile suferite de guvern. În sinea lui, recunoștea însă că Boyce Baylor luase o probă devastatoare și o răsucise în așa fel, încât să o întoarcă în avantajul lui.

*

* *

Procurorul general adjunct Clintick convocă o conferință de presă, ce nu făcea parte din procedura obișnuită, pentru a-l denunța pe Boyce.

— În toți anii de când lucrez ca procuror, spuse ea, cu aburul tâșnindu-i pe urechi, nu am văzut o tactică mai dezgustătoare ca aceasta, din punct de vedere moral și etic. Astăzi, domnul Baylor și-a meritat cu adevărat porecla.

Cu aceasta, se întoarse pe călcâie și intră în clădirea tribunalului, coborî în garaj și urcă în mașină, îndreptându-se către biroul său de la Departamentul de Justiție, pentru a ordona celor 120 de avocați și detectivi să identifice, până a doua zi dimineață, exact ce făcuse fiecare agent FBI și din Serviciile Secrete, fiecare membru al personalului de îngrijire și medical, fiecare din cei care se apropiaseră de cadavru, minut de minut, secundă de secundă, în dimineața în care murise președintele.

Știa că uluitoarea insinuaie a lui Boyce nu avea nici o valoare și tocmai aceasta o speria. Era atât de stupefiantă, de incredibilă, încât o treime din juriu avea să o creadă. Oamenii cred lucruri incredibile pentru că este flatant să te consideri destul de îndrăzneț, din punct de vedere intelectual, ca să accepți ceva ce altora li se pare inadmisibil. De aceea oamenii cred în farfurii zburătoare, în conspirații

și asasinate, în unele religii și în posibilitatea ca Boston Red Sox să câștige într-o zi Campionatul Mondial.

Ultimele câteva săptămâni fuseseră amănunțite. Acuzarea chemă la bară un specialist în chirurgie plastică, de impecabilă reputație, care declară categoric că teoria lui Boyce era, din punct de vedere medical, o imposibilitate.

Reexaminând, Boyce îl jupui de viu pe chirurg. Acesta lucrase pentru guvern, transformând fețele mafioșilor trădători și ale spionilor străini care aveau nevoie de identități noi. Când Boyce termină de enumerat crimele pacienților săi, prin comparație cu doctorul, chirurgii din Beverly Hills erau niște sfinți.

Procurorul general adjunct aduse în boxa martorilor și alți experți în chirurgie plastică, dermatologi, alergologi și generaliști, care să contrazică afirmația căpitanului Grayson. Boyce îi distruse, unul câte unul. Le făcu depozițiile să sune atât de confuz și de ambiguu, încât cine nu avea un doctorat în dermatologie criminalistică nu înțelegea un cuvânt. Prima regulă aplicată de Boyce în deconstrucția probelor științifice suna astfel: trebuie făcute să sune plicticoase și enervante. Vlonko îi raporta că patru dintre jurați deja scrâșneau din dinți de fiecare dată când Clintick se ridica să interogheze un alt doctor de piele. Făceau progrese.

Era un joc de șah. Sandy greșise grav lăsându-l pe Grayson să depună mărturie cu privire la semnul de pe fruntea președintelui, iar Boyce, sesizând avantajul, făcea presiuni, obligând-o să se retragă în apărare. Între timp, presa se frământa încercând să ghicească pe cine va acuza Boyce că întipărise pe fruntea președintelui numele lui Paul Revere.

Beth avea alte motive să se frământa.

*

* *

— Cum a fost week-end-ul cu Perri? Întrebă ea.

— Hm?

Boyce era adâncit în gânduri. Astăzi avea să fie o zi importantă pentru proces. Babette Van Anka era chemată să depună mărturie. Nerăbdarea era mare.

Ce tot spunea Beth?

— Bine. Bine, răspunse el.

— Cum e?

— Două mâini, două picioare. Mamifer.

— Pare relativ inteligentă. Pentru cineva care-și expune țâțele ca în galantar.

Boyce savura în tăcere gelozia lui Beth. În plus, își petrecuse week-end-ul cu Perri la New York, parând întrebări ciudat de asemănătoare, referitoare la Beth. În mijlocul unei delicioase porții de felație de bun-venit-acasă, Perri ridicase ochii între două mișcări și întrebase:

— Cum e, în realitate? Pare cumsecade, pentru o criminală cu sânge rece.

Îi luase o jumătate de oră ca să revină acolo de unde plecase.

— Vorbește foarte frumos despre tine, îi spuse el lui Beth. Te-a făcut „cumsecade“.

— Tu de ce nu vorbești niciodată despre ea?

— Ce vrei să știi despre ea?

— Ești îndrăgostit de ea?

— Obiecție. Influențarea martorului.

— Reformulez. Cum v-ați descrie sentimentele față de domnișoara Pettengill?

— De amicitie, bineînțeles.

— De dragoste?

— Asta depinde de definiția pe care o dați termenului de dragoste.

— Martorul este rugat să răspundă la întrebare.

Genunchii li se atingeau.

Coloana de mașini opri în fața tribunalului.

— Ședința se suspendă.

— Îmi rezerv dreptul de a rechema martorul ulterior.

*

* *

Nick Naylor refuză intrarea prin subsol. Dacă Beth MacMann intra pe ușa din față, așa avea să facă și Babette.

Pe Babette, ideea nu o încânta prea tare. Felul în care își închipuia ea o intrare era de a trage la bordură, într-o limuzină mai lungă decât cele mai multe portavioane, de a coborî pe un covor roșu, escortată de douăsprezece imensități steroide, cu căști în urechi, apoi de a se opri la mijlocul drumului, pentru a auzi din partea reporterului de la *Entertainment Tonight* că arăta „incredibil!“ și a fi întrebată dacă era „emoționată“ sau „foarte emoționată“ la lansarea ultimului ei film.

Trecerea printre șirurile de ziași înghesuiți, care lătrau la ea întrebări — „Babette! Babette! De câte ori ai făcut-o cu Ken în noaptea aia?“ — nu era intrarea ei preferată. Nick aranjase să aibă bodyguarzi care să semene cât de cât cu specia umană. De asemenea, aranjase pe tăcute să aibă vreo douăzeci de „suporteri“ (plătiți) în apropiere, agitănd pancarte pe care erau exprimate sentimente optimiste, precum: TE IUBIM, BABETTE! și DĂ-I GATA, FETIȚO! Unele dintre pancarte erau de încurajare specială, pentru activitatea sa pacifistă în Orientul Mijlociu. Ba chiar era una pe care scria: LUPTĂTORI SINUCIGAȘI PENTRU BABETTE! Totul, pentru a o întâmpina cu prietenie și a-i da încredere în sine. Când avea să ia loc în boxă, o va face încălzită de dogoarea reflectată a iubirii fanilor.

Pentru o femeie care cheltuia în fiecare an suficient cât să îmbrace întreaga populație a Liechtenstein-ului, înfățișarea ei era astăzi categoric minimalistă. Purta — ce altceva? — un costum cu pantalon negru, uniforma femeii moderne serioase. Bustul ei generos — aproape unic la Hollywood, dat fiind că era natural — nu ieșea în relief. Părea aproape fără sâni.

Ochelarii erau însă cei care stârniră cele mai multe comentarii printre ziariști. Aveau rame în semilună, genul care se poartă la audierile guvernamentale, pentru ca posesorul să poată ridica ochii din documentele incriminatoare și să spună: „Cu respectul cuvenit, domnule senator, eu trag o concluzie total diferită de aici“. Accesoriizarea intelectualistă. Ochelarii lui Babette spuneau: „Mi-am distrus ochii cu notele de subsol ale revistei *Foreign Affairs*“.

Boyce îi studia pe jurați. Mulți dintre ei stăteau cu ochii măriți de prezența unei adevărate celebrități hollywoodiene în mijlocul lor. Dacă lucrurile decurgeau în mod firesc, curând aveau să înțeleagă că vedeta de la Hollywood se afla aici ca să îi impresioneze tocmai pe ei. Atunci se vor relaxa, aproape până la înfumurare. Era unica lor șansă în viață de a domina o celebritate.

— Ce profesie aveți, doamnă Van Anka? începu procurorul general adjunct.

— Sunt activist pe probleme internaționale.

Correspondentul lui *Vanity Fair* își înfundase în gură o batistă făcută ghem.

Boyce o înghionti pe Beth pe sub masă.

— Și ce altceva mai faceți, doamnă Van Anka? întrebă procurorul general adjunct.

— În plus, sunt actriță, cântăreață și artist de înregistrări. În acest moment al vieții mele, mă consider însă un avocat în slujba păcii în Orientul Mijlociu. Și a mediului înconjurător.

Un sunet tuberculos colectiv se auzi dinspre secțiunea unde stătea presa. Ochii se dădeau peste cap ca figurinele de la mașinile de joc. Judecătorul Dutch le aruncă o privire severă.

— Ați fost oaspete al Casei Albe în noaptea de 28 spre 29 septembrie a anului trecut?

— Da.

Avocații lui Babette, Morris, Howard și Ben, îi băgaseră în cap necesitatea absolută de a răspunde cât mai scurt

cu puțință. Îi îngrijora predilecția clienței lor pentru declarații lungi — sau mai degrabă interminabile. A fi taciturn este la fel de rar la Hollywood ca și a-ți crește balnă.

— Ați mai rămas și altă dată peste noapte la Casa Albă?

— Da.

Două răspunsuri monosilabice la rând. Observatorii erau surprinși. Oare Morris, Howard și Ben îi instalaseră o zgardă care transmitea șocuri electrice?

— De câte ori?

— Prima Familie și cu mine suntem prieteni. Am stat în numeroase ocazii acolo.

Beth mângăli pe caiet, pe care i-l pasă lui Boyce: „Prietenă cu Prima Familie?”

— De câte ori, doamnă Van Anka?

— N-aș putea spune.

— Nu puteți sau nu vreți?

— Obiecție.

— Se aprobă.

— Doamnă Van Anka, aceasta este lista oficială a oaspeților care și-au petrecut noaptea la Casa Albă, ținută de majordomul reședinței. Din ea reiese că ați stat la Casa Albă de cincizeci și șase de ori, în total.

— Dacă așa reiese... Mă onorează.

— Ați defini cincizeci și șase de ori ca fiind mult?

— Depinde cum definiți „mult”.

— În câte ocazii a rămas și soțul dumneavoastră ca oaspete peste noapte?

Boyce se ridică, Galahad în apărarea sanctității mariajului Grab-Van Anka, pentru a-și exprima indignarea.

— Onorată instanță, lăsând pentru moment la o parte tonul batjocoritor, de hărțuială, al acuzării, întrebarea aceasta nu are absolut nici o relevanță.

— Se respinge.

Muscând-o pe Babette când dintr-o parte, când din alta, procurorul general adjunct stabili că domnul Grab „nu o

putuse însoți“ pe Babette la Casa Albă decât de patru ori. Patru ocazii din cincizeci și șase.

— Care va să zică, soțul dumneavoastră v-a însoțit doar în șapte la sută din timpul petrecut acolo?

— Dacă așa rezultă... Domnul Grab e un om ocupat. E adesea plecat cu afaceri.

— Ce fel de afaceri face?

— Afaceri ca toate afacerile.

— Explicați juriului, vă rog.

— Finantează chestii. Pune lucrurile în mișcare. Lucruri minunate, în beneficiul umanității.

— Ce fel de lucruri?

— Obiecție. Onorată instanță, ce relevanță poate să aibă faptul că soțul doamnei Van Anka este un respectat om de finanțe și filantrop internațional, care a donat sume considerabile de bani minorităților și altor organizații de caritate?

— Onorată instanță, obiectez la obiecția apărării.

— Apropiati-vă, zise judecătorul Dutch, aruncând scânteii din priviri.

Colocvii.

— Doamnă Van Anka, continuă procurorul general adjuncț în fine, vă este cunoscut citatul apărut într-un ziar din Los Angeles despre dumneavoastră: „Babette Van Anka, face gură, pițipoanca“?

— Obiecție. Onorată instanță, această sacră sală de judecată nu este un loc pentru scandaluri și mahala.

— Se respinge.

Boyce murmură șoptit:

— Bine, atunci e.

— Cred că în ziua aceea n-am citit ziarele, răspunse Babette. Sunt o persoană ocupată, să știți.

— Și până acum nu ați mai auzit citatul acesta?

— L-am auzit.

— Și la ce face referire?

— Sper că nu la felul în care cânt sau joc.

Râsete.

Nick Naylor jubilă: Bravo! Replica îi aparținea.

Procurorul general adjunct zâmbi: *OK, păpușă, vrei să ne distrăm? Hai să ne distrăm.*

— Aveați obiceiul, doamnă Van Anka, înainte de a petrece o noapte la Casa Albă, să cumpărați lenjerie erotică sau obiecte erotice de la un magazin din Los Angeles pe nume VV?

Babette păli. Boyce sări în picioare.

— Onorată instanță, este o revoltătoare încălcare a vieții private și un afront adus femeilor de pretut...

Judecătorul Dutch le făcu semn să se apropie pentru colocviul cu numărul 127.

Menționarea numelui de VV transmisese o vibrație vie sălii. VV era un boutique înființat de o femeie care, înainte să facă închisoare, deținuse unul dintre serviciile de escortă cele mai elitiste din Los Angeles. După trei ani și jumătate de muncă la spălătoria închisorii, ea deschisese VV cu sprijinul acelor dintre foștii clienți pe care nu îi identificase public pe parcursul procesului. Magazinul era specializat în lenjerie exotică și scumpă, precum și în „ex-cesorii” romantice, după cum erau numite în catalog. Dacă revista *Hustler* ar fi preluat Tiffany, rezultatul ar fi putut fi VV. Unul dintre obiectele cele mai vândute erau chiloții fără bandă mediană, bordați cu blană de murgă (2 500 dolari). Un corset victorian cu întărituri din os de balenă se vindea cu 800 dolari. Urma setul de patru bile de argint curat, legate printr-o sfoară cu un mâner la capăt (3 200 dolari).

Toți comentatorii de televiziune așteptau ca cineva să explice ce însemna VV. Judecătorul Dutch scoase un geamăt interior.

Întreaga lume aștepta. În Denver, un pilot întârzie decolarea avionului, pentru a nu pierde explicația, în transmisie radio directă, a ceea ce însemna VV. Mai mult, pasagerii se arătară de acord cu întârzierea și săriră în capul supraveghetorului, care urcase la bord pentru a-i ordona pilotului să decoleze.

La masa apărării, Beth se gândea la vremea când, într-o încercare de a stimula interesul scăzut al soțului pentru ea, comandase câteva obiecte de lenjerie din mătase mai îndrăznețe, dintr-un catalog. Le îmbrăcase pe toate într-o seară, simțindu-se ridicol în timp ce se uita la imaginea cu portjartier, ciorapi și bustieră reflectată în oglindă. Beth MacMann cu bustieră! Aprinsese lumânări înmiresmate, se dăduse cu parfum peste tot, pusese muzică romantică, se întinsese pe pat și îl așteptase să intre pe ușă. Și așteptase. Când, în fine, își făcuse apariția, era trecut de trei dimineata și se vedea clar că își făcuse plinul la subiectul sex pentru o noapte.

Judecătorul Dutch își dresе glasul.

— Continuați, domnișoară Clintick.

De-acum, Babette era o epavă tremurândă. Ochelarii de intelectual îi tot alunecau în jos pe nas.

— Doamnă Van Anka, vă cumpărați lenjerie și obiecte erotice de la un magazin din Los Angeles pe nume VV?

— Se prea poate. Fac cumpărături într-o mulțime de magazine din Los Angeles.

Procurorul general adjunct ceru să se înregistreze ca probă paisprezece chitanțe pentru cărți de credit pe numele lui Babette, emise de „VV Enterprises, Ltd.“ Una după alta, ele fură proiectate pe ecranul instalat în sala de judecată. Suma totală se ridică la 23 725 dolari. Nu mai încăpea îndoiială, faptul acesta avea să impresioneze un juriu ai cărui membri întrețineau familii a câte patru persoane din 30 000 dolari pe an.

— Sunt ale dumneavoastră, doamnă Van Anka?

Babette le studie prin ochelari, ca și cum ar fi fost proaspăt descoperitele manuscrise de la Marea Moartă.

— Așa s-ar spune.

— Îngăduiți-mi să vă atrag atenția asupra ultimei chitanțe. Că dată este pe ea?

— Nu văd.

— În dreapta, sus. Vreți să citiți data cu glas tare, pentru juriu?

— Douăzeci și șase septembrie.

— Obiectul cumpărat, vă rog să citiți denumirea.

— Nu văd. Aștia sunt ochelari de citit.

— Foarte bine, atunci, cu îngăduința juriului, voi citi eu: „Mănușă de masaj din blană de nură”.

O mie două sute de dolari.

— Doamnă Van Anka, la ce face referire numele magazinului de unde ați cumpărat aceste obiecte?

— Nu am de unde să știu.

— Să însemne oare...

— Obiecție. Speculații. Speculații care țin de o curiozitate bolnăvicioasă...

— Se acceptă.

Lumea trebui să mai aștepte până seara, când un comentator invitat mai slobod la gură dădu drumul adevărului pe care, de-acum, îl știau cu toții. VV venea de la Vulva Vibra-toare, termenul victorian pentru... nu mai contează.

Pe ecranul din sala de judecată se proiectară mai multe imagini. Fiecare acoperea o treime din ecran, pe verticală. Prima era intitulată: „Cumpărături efectuate de Van Anka de la VV Boutique, după dată”.

A doua era intitulată: „Nopti petrecute de B. Van Anka la Casa Albă, după dată”.

Cea de a treia, care umplea ultima treime din ecran, purta titlul: „Nopti în care Prima Doamnă E. MacMann a fost absentă de la Casa Albă, după dată”.

Data fiecăreia dintre cele paisprezece achiziții făcute de Babette la VV preceda cu o zi sau două vizitele la Casa Albă. Datele celor paisprezece — din cincizeci și șase — sederi la Casa Albă coincideau exact cu datele când Beth fusese absentă.

*

* *

— E mare păcat, spuse Boyce revenind în camera de hotel, întinzându-i lui Beth o votcă zdravănă.

— Ce?

— Că, pe vremea când ne-am cunoscut, eram niște studenți pârliti. Mi-ar fi plăcut să te văd cu chiloței bordați cu nurcă. În timpul discuțiilor, judecătorul Dutch a făcut-o cu ou și cu oțet pe Clintick pentru că s-a apucat să povestească despre bilele de argint.

— Părea pornită.

— E cazul cel mai important din viața ei. Deși cred că, în momentul ăsta, obiectivul ei principal e să-mi ia mie gâtul, nu ție. Dacă nu ți se pare că mă laud prea tare.

— Nici n-aș vrea să mă apere un avocat modest.

— Știu că te-am mai întrebat de o mie de ori, dar ești absolut sigură că s-a culcat cu Babette în noaptea aia?

— Boyce, tipul era cocoșat de atâtea strădanii sexuale. I-am simțit parfumul pe pielea lui. Și, când am aprins lumina, a făcut chestia aia ca de raton cu ochii.

— Și numărul trei a făcut chestia asta o dată, când s-a întors acasă. Atunci am înțeles.

— E încântător felul în care le-ai atribuit identități nume-
rice fostelor tale neveste. M-am îndrăgostit de doi bărbați
în viața mea, un adept al adulterului în serie și un adept
al divorțului în serie. Când m-am pricopsit cu așa o karma?

— Când m-ai părăsit pe mine. Karina se întoarce ca bu-
merangul. Și nici nu e karma, e pedeapsa divină, mânia unui
zeu stârnit de faptul că ți-ai bătut joc de viața mea.

— Ce-mi place când cei din generația noastră își plâng
de milă.

— Nu m-a pasionat niciodată ura de sine. Generația
noastră a realizat o mulțime de lucruri.

— Spune-mi unul.

— Muzica disco, obligațiunile minore, implanturile cu
silicon, filmele color, întregul concept al stresului ca justifi-
care filozofică a lenei. Aceste realizări vor domina împlinirile

minore precum înfrângerea lui Hitler, spargerea barierei sunetului și inventarea vaccinului antipolio. Istoricii viitorului ne vor numi Generația cea Mare.

— Cred că de-aia m-am îndrăgostit de Ken. Era un bărbat adevărat.

— Și ce nu era „adevărat“ la mine?

— Nu asta am vrut să spun.

— E din cauza tatălui tău. A fost decorat în al doilea război mondial. După care a apărut un alt piept plin de decorații și buum! te-ai înrolat ca să mergi la paradă alături de el.

— Poate. Nu mi-a venit să dau o sută de mii de dolari pe ședințele de psihanaliză, ca să aflu. Prefer să-mi cheltui banii pe avocați.

— Da, dar e bine de știut că și eroii se pot dovedi la fel de netrebnici ca noi, ne-eroii. Dar întrebarea cea mai importantă rămâne fără răspuns.

— Care?

— Cum ai arăta în chilotei bordați cu blană de nură.

*

* *

După o a doua zi în care o făcuse pe Babette Van Anka să arate precum Târfa Mileniului, procurorul general adjunct Clintick azvârli trupul moale, zvâcnind spasmodic lui Boyce, pentru reexaminare. Ridicându-se să porceadă, Boyce se simți ca toți caii și toți oamenii regelui. Humpty-Dumpty era sfărâmat în bucăți.

Babette îi întoarse stins zâmbetul în timp ce se apropia. Știa de-acum că era, nu se știe de ce, de partea ei, spre deosebire de scârba de procuror. Omul acesta, Baylor, spusese „obiecție“ de atâtea ori, că trebuie să fi făcut întindere la limbă. Morris, Howard și Ben îi explicaseră de ce se purta atât de frumos: pentru că voia să elimine motivul pentru care soția l-ar fi putut uide pe Ken. Dar o avertizaseră: ai grijă cu el. *Răspunsuri scurte.*

Boyce o ajută cu câteva întrebări preliminare, pentru a întări în mintea juraților ideea că, la fel ca și ei, Babette crescuse în sărăcie și că, în felul ei, poate prea pătimas, demonstrase că visul american funcționa. Reuși să aducă vorba despre filmul *Mi se spune generalul Powell!*, pentru ca Babette să poată povesti cât de incitant fusese lucrul cu actorul Denzel Washington la filmul biografic despre Colin Powell. O încurajă să relateze, printre lacrimi, rolul din *Zborul 208 are întârziere*, în care jucase o femeie înrolată în trupele de desant israeliene, care salvează singură un jumbo jet plin cu copii hasidici din mâinile unor teroriști palestinieni fanatici. Experiența aceasta fusese, după cum mărturisise ea juriului, epifania care o încurajase să devină o forță a păcii în Orientul Mijlociu.

— Erați foarte apropiată de președintele MacMann, nu-i așa? o întrebă Boyce, schimbând brusc subiectul.

Babette păru surprinsă de întrebare.

Boyce continuă:

— Vreau să spun, vă cerea adesea părerea în legătură cu Orientul Mijlociu, nu-i așa?

Babette se însenină.

— A, nici nu vă puteți închipui.

— Să înțeleg că răspunsul este da?

— Da. Da. Tot timpul mă suna.

În boxa presei, ochii se dădeau peste cap.

— Și vă suna în mod special în legătură cu procesul de pace din Orientul Mijlociu?

Boyce învățase de la idolul său, Edward Bennett Williams, că o reexaminare ideală presupune un șir neîntrerupt de da-uri. Arată că deții controlul absolut asupra martorului.

— De multe ori. De multe, multe ori.

— Și se bizuia total pe opiniile dumneavoastră?

— Da.

— Obiecție.

— Onorată instanță, înțeleg că procurorul general adjunct s-a supărat pentru că examinăm martorul fără a recurge la defăimarea caracterului, zvonuri și bârfe, dar...

— Apropiati-vă!

Boyce îndură în tăcere colocviul. Merita. Mai târziu, Vlonko avea să-i raporteze că jurații cu numerele patru, cinci, șapte și treisprezece zâmbiseră asistând la izbucnirea lui.

— Doamnă Van Anka, își continuă el întrebările, persoanele aflate în situația dumneavoastră, cu alte cuvinte artiștii, spiritele creatoare cu o pronunțată conștiință socială, nu sunt uneori ridiculizate și făcute să sufere pentru că îndrăznesc să se ridice împotriva nedreptăților, în numele celor oprimați...

— Obiecție!

— Am să reformulez. Doamnă Van Anka, ați fost vreodată supusă atacurilor pentru activismul dumneavoastră?

— În mod constant.

Boyce clătină trist din cap, ca și cum ceea ce auzea ar fi fost mult prea dureros.

— Trebuie să fie greu.

— Obiecție.

— Retrag. Este greu?

— Foarte greu. Oamenii spun tot timpul lucruri oribile.

— Doamnă Van Anka, din câte știți dumneavoastră, forțe din Orientul Mijlociu, care aflaseră că președintele asculta de sfatul dumneavoastră, au încercat să vă împiedice să îl mai oferiți?

— Obiectez. Obiectez categoric. Onorată instanță!

— Dați-mi voie să reformulez. Au existat forțe din Orientul Mijlociu care au încercat să vă împiedice să îl consiliați pe președintele Statelor Unite în probleme de politică externă?

— Am... avut impresia asta... da?

Boyce clătină din cap.

— Și aceste forțe au încercat să facă lucrul acesta răspândind zvonul că dumneavoastră și președintele ați fi fost amănți?

Babette înclină din cap. Bărbia îi tremura. Ochii îi stăteau plecați. Apoi, ca la un semn, izbucni în lacrimi.

— Da! suspină ea.

Boyce clătină din cap, mâhnit de atâta nedreptate.

— Va îndurerat faptul acesta, doamnă Van Anka?

— Nici nu vă închipuiți.

— Cum v-ați simțit, ca femeie, văzând că oamenii pot să spună lucruri atât de murdare, de urâte...

— Obiecție. Onorată instanță, apărarea conduce o reexaminare sau o ședință de terapie în grup?

— Treceți la întrebare, domnule avocat.

— Cum v-ați simțit, ca femeie?

— Am simțit, se smiorcăi Babette, că, în ciuda progresului făcut de reprezentantele sexului nostru, încă mai avem un drum lung de parcurs.

— Doamnă Van Anka, acum doi ani, în februarie, ați transmis personal un mesaj confidențial din partea președintelui MacMann primului-ministru al Israelului?

Babette făcu ochii mari. Cu trecerea anilor, brodase pe marginea unui incident neînsemnat, ajungând la o tapiserie de proporții istorice, care ar fi făcut-o pe cea de la Bayeux să roșească. Zeci de oameni aflaseră de la ea că președintele o rugase să transmită primului-ministru israelian un mesaj „ultrasecret”. În realitate, mesajul sunase așa: „Spune-i mâncătorului ăluia de gogoși că secretara lui are cele mai mișto balcoane din toată Semiluna Fertilă”. Relatând povestea, Babette o făcuse să sune ca și când președintele i-ar fi încredințat un apel la nefolosirea armelor atomice împotriva Siriei.

— Da, spuse ea dând din cap, așa e. Dar nu pot...

— Bineînțeles că n-o să vă cerem să divulgați conținutul unui mesaj extrem de confidențial, de care depinde securitatea națională.

— Obiecție!

— Retrag. Acum, doamnă Van Anka, haideți să revenim la subiectul pe care acuzarea îl găsește personal atât de dezgustător...

OK, Babs, te descurci perfect. Acum o să ne jucăm de-a legatul punctelor între ele. Investigatorii săi găsiseră primul punct într-un interviu acordat de Babette unei reviste pentru femei, cu ani în urmă, imediat după ce se căsătorise cu Max.

— Mă refer la chestiunea obiectelor personale, de lenjerie și nu numai, de la magazinul din Los Angeles. Nu ați acordat un interviu uneia dintre revistele pentru femei, declarând — Boyce aruncă o privire dezaprobatoare acuzării — de bună voie, nesilită de nimeni și, aș putea adăuga, chiar cu mândrie, că, împreună cu domnul Grab, vă bucurați de o relație intimă pe care am putea-o numi împlinită și afectuoasă?

Babette nu era sigură încotro se îndreaptă discuția, dar în clipa aceea l-ar fi urmat pe omul acesta până pe o rampă de ieșire de pe autostrada 405.

— Da. Max și cu mine avem o relație minunată.

Sunetul unor hohote gătuite se auzi dinspre ziariști.

— Vă mulțumesc pentru sinceritate. Și ați declarat acestei reviste că dumneavoastră și soțul dumneavoastră considerați că modalitatea de a întreține această relație intimă sănătoasă este — Boyce surâse binevoitor — de a face ca lucrurile în dormitor să rămână interesante?

— Da, roși Babette.

— Obiecție.

— Se respinge.

Alături de miliardul de telespectatori care îi urmăreau, judecătorul Dutch murea să afle încotro se îndreptau lucrurile.

— Și i-ați spus reporterului, fără să vă jenați — ba chiar cu plăcere evidentă — că soțului dumneavoastră îi face plăcere atunci când purtați o lenjerie sexy?

— I-am spus.

— Doamnă Van Anka, dat fiind programul dumneavoastră încărcat, sunteți o mare parte a timpului despărțită de soțul dumneavoastră, nu este așa?

— Așa o fi? Păi... da.

— Și faptul că purtați aceste articole de lenjerie intimă vă face să vă simțiți mai aproape de soțul dumneavoastră absent?

— Oh, da.

— Obiecție.

— Retrag. Îmbrăcați aceste obiecte numai atunci când sunteți cu soțul dumneavoastră, sau uneori și când sunteți departe de el?

— Le iau cu mine în călătorii. Ca să-mi amintească de el. Când le simt pe piele, mi se pare că sunt... ce mai...

— Vă mulțumesc. Știu că toate aceste detalii sunt extrem de intime. Când vă aflați departe de soțul dumneavoastră, vi se întâmplă vreodată să vă îmbrăcați cu aceste articole și să îl sunați la telefon?

Hai, Babs, leagă punctele între ele. Babette zâmbi, cu ochii în poală și își dădu la o parte o șuviță de păr.

— Uneori mă îmbrac cu ele doar ca să mă pot preface că suntem împreună.

Boyce formulă cu grijă următoarea întrebare, știind că nu se înregistrase nici un apel pentru Max din dormitorul Lincoln în noaptea de 28 spre 29 septembrie.

— Intenționați să îi dați un astfel de telefon soțului dumneavoastră în noaptea aceea, de la Casa Albă?

Doar câteva puncte și poți să te duci înapoi, să salvezi Orientul Mijlociu și elanii.

— Da. M-am... de aceea m-am retras mai devreme.

— Dar ați adormit înainte de a putea să sunați?

— Da.

— V-ați retras la ora douăsprezece și jumătate. Aceasta înseamnă că, pe coasta de est, era abia nouă și jumătate seara.

— Exact. Max nu se întoarce acasă decât mai târziu, de aceea intenționez să mai aștept până să-l sun.

— Ați declarat agenților FBI că v-ați dus la culcare cu televizorul aprins.

— Da. Am dat drunu' la televizor. De cele mai multe ori adorm.

Acum ține-te foarte, foarte aproape de mine.

— Aveți vreo emisiune pe care o urmăriți seara târziu?

În interviurile acordate presei, Babette vorbea la nesfârșit despre pasiunea ei pentru televiziunea publică, unde găseai întotdeauna ceva „care îți dădea subiecte de meditație“. (De pildă, amănăturile pentru servicii publice ale companiei Saab.) Boyce citise ficcare dintre aceste interviuri în parte.

— Încerc să urmăresc — spuse Babette, uitându-se implorator la el — emisiuni substanțiale.

Voise să spună „pline de substanță“, dar măcar încerca.

— Televiziunea publică?

— Obiecție. Onorată instanță!

— Reformulez. Ce canale?

— Televiziunea publică. Talk show-uri. Documentare...

Cu spatele la juriu, Boyce o privi drept în ochi și rosti foarte atent:

— În noaptea aceea, în timp ce stăteați în pat, ați dat drumul la televizor pe canalul de televiziune public?

— Am... da. Sunt sigură că... da.

— Și ați declarat FBI-ului că ați adormit.

— Da. Eram obosită. Ce seară! Atâția demnitari latini! Te epuizează. Sunt foarte vorbăreți.

— Deci ați adormit cu televizorul aprins?

— Da.

— Ați adormit cu televizorul aprins pe canalul public de televiziune. Aceasta se întâmpla cândva după ora douăsprezece și jumătate?

— Da.

— Onorată instanță, cu permisiunea dumneavoastră, am dori să înregistrăm ca probă ghidul TV pentru seara și noaptea de 28 spre 29 septembrie.

Un exemplar al ghidului TV din săptămâna aceea fu înregistrat după un colocviu prelungit, inițiat de un procuror general adjunct vizibil nemulțumit.

Boyce îi înmână lui Babette ghidul și o rugă să citească titlurile emisiunilor din noaptea de 28/29 septembrie, prezentate de WETA, canalul public local de televiziune.

Babette își puse ochelarii de intelectual și citi:

— De la ora unu la trei, *Cui i-e frică de Virginia Woolf?*

Ridică ochii spre Boyce.

Nu, nu. Nu-mi zâmbi.

Babette se stăpâni.

Un murmur cuprinse sala.

— Sunteți amabilă să spuneți juriului ce este *Cui i-e frică de Virginia Woolf?*, o rugă Boyce.

— E un film. Un film mare. Un film american mare.

— Vreți să spuneți juriului despre ce este vorba în el, pe scurt?

— E vorba despre două cupluri cu căsnicii nefericite. Adică nefericite rău de tot.

— Și ce se întâmplă în film?

— A, toți sunt foarte supărați. Țipă. Trântesc lucruri. Zbiară.

— Țipă, zbiară, aruncă lucruri?

— Asta pentru început.

— Televizorul din dormitorul Lincoln se află la cinci metri distanță de pat. Aveați sonorul dat tare, ca să auziți?

— Foarte tare.

— Așadar, un film în care oamenii se ceartă zgomotos era la televizor în dormitorul Lincoln, nu departe de locul unde se găsea agentul Birnam din Serviciile Secrete, între orele unu și trei noaptea?

— Da.

— Vă mulțumesc, doamnă Van Anka. Pentru moment, nu mai am întrebări, onorată instanță.

•
2 se spunea „Cronologia Mileniului“.

În mod normal, în procesele penale, cronologiile — ordonări temporale ale evenimentelor — sunt împărțite pe minute. Cea la care trudeau acum era pe sutimi de secundă, ceea ce provocă din partea presei comentariul malițios cum că probabil descoperiseră cutia neagră din cabina de comandă a Casei Albe.

Conform cronologiei lui Boyce, un agent FBI, Whepson, incompetent și răzbunător și un agent al Serviciilor Secrete, Birnam, resentimentar și handicapat auditiv rămăseseră singuri cu cadavrul în răcire al președintelui timp de treizeci și șapte de secunde, ceea ce le dăduse timpul necesar pentru a-i imprima pe frunte însemnul lui Revere.

Procurorul general adjunct Clintick se bătu ca o fiară pentru a obține eliminarea cronologiei. Ca urmare a uimitoarei reexaminări a lui Babette Van Anka, presiunea exercitată asupra ei era în creștere.

Președintele Harold Farkley primea tot mai multe întrebări referitoare la caz, întrebări puse cu mai puțină curtoazie decât în mod obișnuit. Într-o zi, după ce tocmai anunțase o inițiativă tehnică istorică, menită să împiedice apele fluviului Missouri să se reverse, inundând grâнарul Americii și după ce deplânsese etichetările rasiale — fostul secretar de stat Colin Powell fusese din nou tras pe dreapta de un polițist din Virginia și întins pe burtă pe capota mașinii — fu acostat într-o manieră inoportună de corpul de presă mobil al Casei Albe, care dorea să știe dacă jucase un rol

„activ“ în punerea sub acuzare a aceleia care fusese pentru el simbolul destinului și al răzbunării, doamna MacMann. Nu, nici unul, răspunse el categoric. Secretarul de presă îi spuse că Bob Woodward, Reporterul de Investigații al Mileniului Precedent, „facea cercetări“. Lui Harold Farkley i se uscă brusc gura.

După ce trăise o viață întregă în umbra propriei mediocrități, era hotărât să învingă blestemul și să obțină nominalizarea pentru alegerile următoare. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un articol pe prima pagină a ziarului *Washington Post* („primul dintr-o serie de articole“), cu titlul:

ÎNTR-O ÎNCERCARE DE A ÎNCHEIA SOCOTELI MAI VECHI,
FARKLEY A ÎNCURAJAT DEPARTAMENTUL DE JUSTIȚIE
SĂ O PUNĂ PE PRIMA DOAMNĂ SUB ACUZARE

Își instrui secretarul de presă să dea de înțeles — și nu pe tăcute — că fusese „sceptic“ în ce privește probele împotriva lui Beth „încă de la început“.

La vremea cuvenită, apărură și articolele care reflectau noua sa orientare. Sursele nu erau numite ca atare, dar era în ele destul ADN ca să îl alarmeze pe procurorul general. Care, la rândul său, își instrui secretarul de presă să dea de înțeles — sus și tare — că și el avusese „rezerve“ privind probele „din prima zi“, dar că procurorul general adjunct Clintick „ardea de nerăbdare“ să înceapă procesul.

Ia vremea cuvenită, apărură și aceste articole, provocându-i urticarie lui Sandy Clintick. Celui pe care vor să-l distrugă, zeii îi dau mai întâi mâncărimi.

*

* *

Invidia provocată de modul măiestrit în care Boyce manipulasе cazul îl transformă pe Alan Crudman într-o ghicitoare comunală a intențiilor acuzării, la *Ciocanul tare*. Era un pas înapoi în cariera unui om care se lăudase odată că ar fi putut obține achitarea lui Adolf Hitler.

La mijlocul emisiunii din seara precedentă, se lăsase dus de valul dorinței de a demonstra că agenții Whepson și Birnam nu și-ar fi putut pune mânușile de cauciuc, înșfăca scui pătoarea, imprima însemnele pe fruntea președintelui, scoate mânușile și pune scui pătoarea la locul ei, între orele 7:33:00 și 7:33:37, pe 29 septembrie, în timp ce Beth era la baie, vârsându-și mâțele. Crudman sărise din fotoliu pentru a interpreta scenariul, cu microfonul agățat de rever, smulgându-l din priză și răsturnând un pahar cu apă.

Atitudinea lui Perri față de Boyce deveni antagonică pe față. El încetase să mai vină acasă în week-end-uri, iar ea nu reușea să smulgă de la membrii echipei nimic din ce se petrecea în culise. Când vorbeau, nu putea scoate nimic de la el. Nu mai răspundea la gângurelile ei încurajatoare. Conversația lui se rezuma la: „Îhî, îhî. Uite ce e, trebuie să închid“. Era puțin cam... prea mult. Nu Perri fusese aceea care îi redase echilibrul emoțional după un al patrulea divorț dezastruos de alpinista din înalta societate — mai mult, într-un moment în care ar fi trebuit să se concentreze asupra propriei cariere?

Față de producători, se prefăcea că Boyce continuă să îi furnizeze fragmente suculente de informații. Între timp, dezbătând cazul la televiziune seară de seară, pentru audiențe din ce în ce mai largi, Perri devenise obsedată de ceea ce, pentru ea, era principala întrebare legată de Procesul Mileniului: oare Boyce se culcase cu Beth?

*

* *

Partea delicată a tentativei de a-l convinge pe judecătorul Dutch să îi accepte cronologia stătea în faptul că singura persoană care putea garanta că agenții Whepson și Birnam rămăseseră singuri cu cadavrul era... clienta sa, pe care, desigur, nici nu se gândea să o lase să intre în boxă. Una dintre victoriile sistemului juridic american este aceea

că vinovații — pardon, acuzații — nu sunt obligați să se apere. Ei pot sta liniștiți, în timp ce avocații îi împroască pe reclamanți, făcând din ei niște răufăcători.

*

* *

— Avem acum legătura, spuse Peter Jennings, prezentatorul știrilor de seară, cu corespondentul nostru pe teme juridice. Jeff, cum s-a defășurat ziua de astăzi?

— Peter, a fost o nouă zi foarte proastă pentru acuzare. Boyce Baylor, avocatul doamnei MacMann, a introdus o cronologie a dimineții în care a murit președintele care este atât de minuțioasă, de detaliată, încât nu poți să nu te întrebi dacă juriul acesta, sau oricare altul, va putea să o urmărească. Ea descrie mișcările a optsprezece oameni care au intrat și au ieșit din dormitorul prezidențial într-o perioadă de două ore. În centrul argumentației lui Boyce Baylor stă un interval critic de treizeci și șapte de secunde, în care, după cum afirmă el, agentul FBI Jerold Whepson și agentul Serviciilor Secrete Woody Birnam au rămas singuri cu cadavrul președintelui. Teoria sa este că, acționând dintr-o antipatie de natură personală față de doamna MacMann, ei au ștanțat însemnul lui Paul Revere, aflat pe scui pătoarea de argint, pe fruntea președintelui, pentru ca aceasta să pară a fi arma crimei. De asemenea, apărarea susține că președintele a decedat peste noapte, în urma unei căzături care s-a dovedit a-i fi fatală. În ultimele trei zile, Baylor i-a pistonat fără cruțare pe Whepson și Birnam. În cele din urmă, cei doi nu au negat categoric că ar fi rămas singuri cu cadavrul, în vreme ce doamna MacMann era în baie. Trebuie să recunoșc că, indiferent de ce s-ar putea crede despre teoria conform căreia totul este o conspirație a guvernului, reexaminările au fost extrem de eficiente, în special cele care au urmat devastatoarei reexaminări a lui Babette Van Anka. În cele din urmă, juriul s-ar putea să concludă nu că doamna

MacMann este *nevinovată*, ci că vinovăția ei nu este mai presus de orice îndoială. Peter?

*

* *

— Mă întrebam dacă o să se întâmple și asta, spuse Boyce. Beth își odihnea capul pe pieptul lui.

— Știai că o să se întâmple.

Erau în pat, într-un morman de așternuturi șifonate. Afară, dincolo de două rânduri de uși, stăteau agenții Serviciilor Secrete, fumegând în tăcere. Era vineri seara, a doua zi nu era ședință, iar la sediul de campanie al lui Boyce era liniște.

— De unde i-ai luat? întrebă el, pipăind pe sub cearșa-furi, după obiectul mățâsos-îmblănit, pe care apoi îl ridică, pentru a-l cerceta.

— Nu-i așa că-s hidoși? Am sunat o prietenă din L.A. și am trimis-o să-i cumpere. Nu te teme. E discretă. Nu e genul de lucru despre care vreau să se afle că mi-a apărut pe cartea de credit. Dar întrebarea și-a găsit, în fine, răspunsul.

— Nu tocmai. Știm cum arăți acum în chilotei fără bandă și cu blană de nură. Dar tot nu știm cum ai fi arătat în ei pe vremea studenției.

— Chiar mai ridicol decât arăt acum.

— Nu-mi vine să cred că i-ai purtat azi la tribunal. Dacă pățeai ceva și trebuia să te ducă la spital și te puneau pe masă îmbrăcată în ăștia? Ce titlu de ziar!

Beth se cuibări alături de el.

— Ai fost tare bun.

— Nici tu n-ai fost rea.

— În sala de judecată. Nu te umfla în pene.

— Ah. Și acum cum am fost?

— Mm, potrivit.

— Nota de plată tocmai a crescut cu un milion de dolari.

— Ai fost miraculos. Ca un zeu.

— Zece la sută reducere.

— Ca pe vremuri.

Era straniu să faci dragoste cu un partener cândva cunoscut, după un sfert de veac. Boyce învârtea metafore în mintea-i satisfăcută. Era ca atunci când beai un vin care stătuse vreme îndelungată într-o pivniță, la învechit? Sau mai degrabă ca atunci când intrai într-o grădină în care vița de vie se maturizase, devenind...

— Presa zice că s-a terminat, spuse Beth.

— Presa nu e juriul. Dar l-ai auzit pe Vlonko. Nu cred că l-am mai văzut niciodată așa de fericit.

— Vlonko, repetă Beth. Cititorul de gânduri.

— Zice că jurații șase, șapte, zece și treisprezece dădeau din cap aprobator în timp ce-l reexaminam pe Birnam.

— Treisprezece e...

— Neurochirurgul pediatru homosexual, de origine germană. Mai cu capul pe umeri de-atât nu se poate. Iar el aproba.

Boyce oftă fericit:

— Nu vreau să sperii norocul — zeii veghează douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână — dar cred că e posibil să fim pe drumul cel bun. Cred că or să te achite. Nu se știe niciodată, dar cred că o să fie bine.

Beth întinse mâna după țigări și aprinse una.

— După toată trășenia asta, vreau să-mi capăt viața înapoi. Nu pe cea dinainte. Viața mea.

— Ești tânără.

— Pe naiba.

— Sexi.

— Pe naiba.

— Deșteaptă.

— Cât am fost de deșteaptă, de m-am băgat în așa ceva?

— Ai fost destul de deșteaptă ca să-ți angajezi un avocat bun.

Beth se ridică într-un cot, răsucindu-se spre el. Ochii îi sclipeau de nerăbdare.

— Boyce, vreau să depun mărturie.

— Hm?

— Vreau să mă chemi ca martor.

— Ce fumezi, tutun sau marijuana? Ai luat-o razna?

— Nu, vreau să depun mărturie.

— Nici măcar nu discut.

— De ce?

— Pentru că ideea e atât de nebunească, încât iese din categoria rezonabilului. Cazul ăsta nu e tocmai simplu. Sunt sigur că ai observat. Doar pentru că suntem în frunte, nu începe să nutrești idei ciudate.

— Ai fost strălucit. Și eu sunt prima care recunoaște asta. Știu că ai pus tot sufletul în acțiunea asta. Dar lumea crede în continuare că sunt vinovată. Ai auzit ce spuneau astăseară la televizor.

— Cui îi pasă ce crede lumea? Angajează-ți un specialist în relații publice. Țăla, cum îl cheamă, Naylor, cel care se ocupă de Babette. El l-ar face și pe Saddam Hussein să arate ca Moș Crăciun.

— Mulțumesc. Câtă sensibilitate.

Schimbă subiectul, repede!

— Vreau apă. Camerele astea de hotel... Am o gură ca deșertul Mojave.

Boyce plecă în căutarea apei. Era stupefiat. „Uimitor. Douăzeci și cinci de ani în politică te transformă într-un... politician. Abia a scăpat de acuzația de crimă și deja își planifică revenirea.” Ce era în capul ei? Ca și în urmă cu douăzeci și cinci de ani, când se măritase cu Zeul Războiului, nimic. Minibarul. Acolo trebuia să fie apa. Apă rece și scumpă, din cine știe ce izvor finlandez sau galez, atât de pură, că puteai să-ți clătești lentilele de contact în ea.

Boyce se sui la loc în pat, cu o sticlă de un sfert de litru de apă, care costa nouă dolari. Se ghemui lângă ea. Trupul ei era mai puțin flexibil și comunicativ decât acum două minute.

— Din reexaminările pe care le-ai aplicat personalului, spuse ea întoarsă cu spatele, reiese că sunt o scorpie. Lady Bethmac.

— Și ce, dacă în felul ăsta scapi de acuzația de crimă? Se întoarse cu fața la el.

— Și la ce-mi folosește dacă scap, dar toată lumea crede că l-am omorât? Și că sunt o Joan Crawford a Primelor Doamne?

— La ce-ți folosește dacă scapi?? În afară de faptul că n-o să-ți petreci restul vieții într-o închisoare federală? Sau că eviți o condamnare la moarte? Grea întrebare. Va trebui să mă mai gândesc.

— Am nevoie de o viață după toate astea.

— Of, greu te mai mulțumește omul.

— Dacă depun mărturie, pot să le demonstrez nu numai că n-am făcut-o, ci și că nu sunt Prima Scorpie.

— Ascultă-mă bine: juriul e pe cale să te achite de o acuzație de crimă. Crede-mă că ăsta e obiectivul principal aici. Singurul obiectiv. Achitarea înseamnă că n-ai făcut-o.

— Ba nu. Înseamnă doar că am scăpat basma curată. O să fiu un O.J. Simpson al Primelor Doamne. Și ce-ar trebui să fac după aia, să bat terenurile de golf, căutându-i pe adevărații asasini?

— Mai bine decât să muncești la spălătoria închisorii, pentru următorii patruzeci de ani. Ca să nu mai vorbesc despre injecția letală.

— Și dacă vreau să îmi continuu cariera publică? Dacă vreau să candidez pentru o funcție? Pentru senat.

Boyce rămase cu ochii ațintiți în întuneric, un gest dramatic lipsit de sens.

— Beth, știu că a fost foarte stresant pentru tine.

— Vrei să nu-mi mai vorbești ca unui bolnav psihic?

— Nu-ți mai vorbesc, dacă nici tu nu te mai porți în consecință. Să știi că F. Scott Fitzgerald s-a înșelat când a spus că viețile americanilor nu cunosc un act secund. Uită-te

la Charles Manson, are propria lui pagină de Internet. După aia, poți să faci ce vrei. Dumnezeuule mare, doar marca de pe produse și o să fie destul ca să... să-mi poți achita nota de plată.

— N-am câtuși de puțin intenția, spuse Beth rece, să îmi pun numele pe produse. E o carieră pentru membrii obezi ai casei regale britanice și pentru funcționarele debutante la Casa Albă, cu pofte sexuale nestăpânite.

— Și cum intenționezi să-mi plătești? Presupun că putem ajunge la o înțelegere.

Boyce îi ciuguli lobul urechii.

— O plată în natură.

— Încetează. Conform unui studiu elaborat de Baroul American, trei sferturi dintre oamenii obișnuți consideră că un acuzat care nu depune mărturie e vinovat sau are ceva de ascuns.

— O dată în viață, sunt de acord cu trei sferturi dintre oamenii obișnuți. Știi de câte ori am îngăduit unui client să facă asta într-un dosar penal? De două ori. O dată era un șef inafiot în vârstă de șaptezeci și opt de ani, cu un emfizem în stare avansată. Pe el l-am adus în boxă pentru ca juriul să-l poată auzi cum respiră. Le-a fost așa de milă de el, că l-au lăsat să se ducă să moară acasă. Al doilea era un cardinal catolic, acuzat de relații ilicite cu un băiat de cor. Trecuseră deja douăzeci de ani și băiatul era acum dependent de heroină, de cocaină și de alcool, asta pe lângă alte trei boli neplăcute. De aceea, se hotărâse să obțină prin șantaj niște bani de la fostul monsenior, acum una dintre personalitățile de vază ale bisericii americane. În cazul acesta, întâmplător, cardinalul era nevinovat. O raritate, știu, un client cu adevărat inocent. Ar fi trebuit să-l împăiez. În fine, l-am adus în boxă pentru că n-ai prea des ocazia să vezi un client nevinovat, care poartă sutană roșie și, la gât, o cruce cât un șurub de camion.

— Și?

— L-au găsit vinovat. Iar tu vrei să depui mărturie.

Beth stinse țigara.

— În toți anii ăștia pe care i-am petrecut alături de Ken, toți anii ăștia oribili, am înghițit orice, am întors și celălalt obraz, am întors privirea și am muncit de mi-au sărit capacele. Am patruzeci de ani și ceva, nici un ban, nici un mijloc de supraviețuire evident, în afară de numele pe care pot să mi-l pun pe obiecte de artă, bune de omorât bărbați. Sunt văduvă... nu mă întrerupe, te rog... și toată lumea crede că sunt asasina care i-a făcut de petrecanie eroului de război cu o scuipătoare. Nu e corect. Și n-am să înghit. Nu voi ieși din sala aia de tribunal pentru a începe o viață în care lumea să mă arate cu degetul prin aeroporturi ca pe o ciudățenie istorică, temându-mă să dau drumul la televizor ca să nu-l văd pe Jay Leno sau pe Letterman imitându-mă în cine știe ce monolog, doar pentru că în ziua respectivă nu s-a întâmplat nimic important. Ca să fiu cinstită, spălatul rufelor într-o închisoare pentru următorii patruzeci de ani — sau legătura la perfuzia morții — nu mi se mai par chiar atât de oribile, prin comparație. Dacă aș fi vrut să scap cu ajutorul chichitelor avocățești, l-aș fi angajat pe Alan Crudman, pe Plato Cacheris sau pe vreun alt șinecher. Dar te-am angajat pe tine, pentru că trebuie să câștig. Nu să nu pierd. Să câștig. Tu mi-ai spus în prima zi că trebuie să intru acolo ca și cum aș aștepta scuze. Ei bine, așa îmi propun să ies, ca și cum aș fi acceptat scuzele lor și acum le aștept de la restul lumii.

Boyce rămase pe gânduri.

— Cred că trebuie să pregătim o declarație în care să anunți că intenționezi să îți dedici tot restul vieții căutării adevăraților asasini.

Beth îl plesni cu perna. Tare.

— Încep să înțeleg cum ți-ai căpătat porecla, zise el.

— *p* oate vrei să arunci o privire, îi spuse secretara lui Boyce câteva zile mai târziu, înmânându-i secțiunea de „Sul“ din *Washington Post*, îndoită la articolul lui Lloyd Grove, intitulat *Surse de încredere*.

„A arunca o privire“ era numele de cod pentru: „Ai aici ceva ce n-o să-ți placă deloc“.

Relația dintre Prima Acuzată **Beth MacMann** și superavocatul **Boyce Baylor**, zis **Nerușinatul**, s-ar putea să fi evoluat dincolo de etapa normală avocat-client. Cei doi au format un cuplu în anii șaptezeci, când erau amândoi studenți la Drept, înainte ca Lady Bethmac să-i dea fără prea multă ceremonie papucii, preferându-l pe viitorul președinte. Este însă posibil ca lumina de veghe să fi fost lăsată aprinsă. Sau poate își pregătesc acțiunile pentru a doua zi, în apartamentul de 7 500 dolari pe noapte al Nerușinatului, de la Hotelul Jefferson.

Porcul de Grove. Beth nu-i „dăduse fără prea multă ceremonie papucii“. Iar cei 7 500 dolari erau pentru trei apartamente, nu unul.

Gândurile i se întoarseră la problema principală.

Escorta de agenți secreți. Desigur. Erau singurii care știau și care acum îi disprețuiau pe amândoi. Și cine i-ar fi putut condamna? Îi acuzase de participarea la o conspirație monstruoasă. Dar unde le era profesionalismul tăcut? Unde mai era „secretul“ din Serviciile Secrete?

— Niște dobitoci, mormăi el.

Ironie era faptul că, indiferent ce „lumină de veghe“ lăsase Beth în inima lui, aceasta se sînsese o dată cu discuția despre mărturia ei. Probabil n-ar fi trebuit să glumească pe

seama faptului că, exact pe la ora aceea, fostul ei soț „se sinucisese cu scuipătoarea”. Beth se dăduse jos din pat, se îmbrăcase și ieșise ca o furtună din cameră, întorcându-se la Cleveland Park Elba. Adio, regăsire. Fusese frumos atât cât fusese, toate cele trei ceasuri. Era o probă nouă și interesantă, să nu vorbești cu clientul în plin proces pentru crimă.

Obosit, Boyce reveni la televizor. Dezastru imediat. Dădu peste una din emisiunile de dimineață. Cei doi prezentatori erau în mijlocul unei sesiuni de bancuri și apropouri, glumind în felul acela în care arta imită, vezi doamne, viața, pe seama posibilității ca Beth să beneficieze de o reducere de tarif. Ha, ha, ha.

Boyce schimbă canalele. Grozav. Pe ecranul din spatele următorilor doi prezentatori era o fotografie cu Beth și Boyce din facultate, care purta titlul: LOVE STORY și legenda: „Dragostea înseamnă să nu spui niciodată că ești vinovat”.

Începu să formeze numărul lui Beth pe telefonul mobil, apoi se gândi că, în împrejurările date, era mai bine să folosească un fix. N-aveai de unde să știi cine ascultă.

— Cred că astăzi am putea să folosim intrarea prin garaj a tribunalului, începu el.

Beth era în șoc, sau cel puțin atât de aproape de starea de șoc cât își îngăduie să fie cineva cu o personalitate de tip A.

— Cum s-a întâmplat? bâigui ea. Cine?

— Întrecăbă-ți așa-zisii agenți secreți.

— I-am întrebat. Au negat.

— Bineînțeles că au negat.

— Eu îi cred. Și nici nu i-aș condamna dacă ar fi făcut-o.

Dar sunt profesioniști. Nu-și dau drumul la gură de față cu presa. Nici măcar în legătură cu persoane care au inventat tot soiul de povești despre dovezile false pe care le-au plantat ca să incrimineze Prime Doamne.

— Pentru urechile acelor care ascultă această conversație, fosta Primă Doamnă este evident stresată, și nu în deplinătatea facultăților mintale.

— Trebuie să fi fost unul din oamenii tăi.

Boyce se gândi.

— Receptorul de serviciu de azi-noapte. Când ai plecat ca o vijelie de-aici, în miez de noapte. El trebuie să le fi vândut pontul.

— Dă-mi și mie un pic de credit. N-am trecut prin holul principal. Am luat liftul până la subsol, în garaj. Cred că ar trebui să mă obișnuiesc cu garajele, dat fiind că urmează să-mi petrec restul zilelor în ele.

— O să rezolvăm problema asta mai târziu. Între timp, dacă te întreabă cineva — și o să te întrebe —, am lucrat până târziu. E perfect plauzibil.

— Vineri seară?

— Edward Bennett Williams lucra vineri seara, când avea un proces.

— Boyce, spuse ea, în legătură cu ce-am discutat. M-am mai gândit.

Măcar îi veniseră mințile la cap cu privire la depoziție. Slavă cerului!

— Trebuie să depun mărturie.

— Beth, nu e cel mai bun moment pentru o asemenea discuție.

— Și când e un moment bun? După-amiază?

— Uite ce e, *Vanity Fair* o să mă sune din clipă în clipă, să pozăm goi în pat, pentru coperta de luna viitoare. Înainte de a discuta despre depoziția ta, avem aici de luat măsuri serioase pentru limitarea dezastrului.

— Dacă nu găsești o modalitate de a accepta decizia asta, nu mă supăr.

— Adică?

— Adică pot oricând să aduc pe cineva în echipă, care să fie dispus să mă bage în boxă.

— Echipă?? Echipa ta se compune din mine!

— Boyce, asta e un subiect pe care n-am de gând să-l negociez.

Timp. Avea nevoie de timp. Timp pentru... ce? Ca să-i pună niște calmante pisate în mâncare. Asta era. Trebuia s-o țină sub anestezice pe toată durata procesului. Și, dacă îi cădea capul pe masa din sala de judecată, avea să spună: Vedeți cât de stresată e biata femeie?!

— Bine, discutăm azi, după ședință. Au, uite cât s-a făcut ceasul! O să întârziem. Spune-le agenților din Serviciile ne-Secrete să te aducă pe la intrarea din garaj. Ne vedem înăuntru.

— O să intru pe intrarea principală, cum am făcut în fiecare zi până acum.

— Să nu spui nimănui că vrei să depui mărturie. Beth? Închisese.

*

* *

Confruntată cu această nouă imagine a iadului — după expresia lui Dorothy Parker — Perri avea o singură soluție: cu toată viteza înainte. Destul de nesigură, își luă un ton indignat și formă nărușul lui Boyce, cel al celularului super-secret, cel pe care nu îl dădea decât gardienilor din secțiunile condamnaților la moarte, care se ocupau de hrana și îngrijirea temporară a clienților săi mai puțin norocoși.

— E adevărat? vru ea să știe, dispensându-se de obșnuitul „Bună, iubi!”

— Sunt pe drum spre tribunal, îi spuse Boyce. Putem vorbi mai târziu?

Deci era adevărat. Întâmplător, Perri fusese sursa informației pentru *Washington Post*. Îl sunase pe Grove și îi povestise că dăduse peste Boyce și Beth, în flagrant. Dar ghicise bine.

— Ticălosule.

Își înăbuși un suspin fals.

— Uite ce e, draga mea, sunt... — ce dimineată! — n-are nici o legătură cu tine.

— Evident.

— Vin la New York în week-end-ul ăsta. Mergem la La Grenouille. Șampanie, pate de găscă, plătica aia de Dover, cu sosul care-ți place ție. Sufleu Grand Marnier.

Asta îi mai trebuia, în mijlocul Procesului Mileniului: o iubită trădată și isterică, o iubită care avea propriul talk show de televiziune, în care apărea Alan Crudman pe post de cor antic.

— Crezi că poți să mă cumperi cu un sufleu? Drept ce mă iei, drept stewardesă?

— Întâmplător, sunt cele mai bune sufleuri din lume.

— Dă-le dracului de sufleuri!

— Perri, iubito, tensiunea aici e imensă. Nici nu-ți închipui.

„Dumnezeule mare, își spuse în gând, vorbesc ca Babette Van Anka.“

— Știi bine că te pot da afară din barou pentru că i-o tragi clientei.

— Iubito, avocații le-o trag mai mereu clienților lor. Și o duc foarte bine.

— Să știi că dau telefon la comisia de etică de la Washington.

— Bine, bine. Ascultă, tocmai am ajuns la tribunal. Probabil mă vezi la televizor. Mă vezi? Eu sunt ăla. Îți fac semn cu mâna. Ție îți fac.

Scoase un sunet ca de sărutare.

— Te sun în clipa în care mă eliberez. Bine?... Bine?... Perri?

Închisese. Nici nu se făcuse ora zece și avea deja două din două.

*
* *

După ședința din ziua aceea, îl așteptau la ieșirea din garajul de la subsol. Șoferul fu nevoit să oprească, altfel ar fi strivit zece fotografi și cameramani. Se strânsesă în

jurul mașinii, înconjurând-o, scanând interiorul cu teleobiectivele. Boyce nu era străin de paparazzi, dar nivelul de interes era complet nou. Începea să înțeleagă ce însemna să fii prințesa Diana. Nevrând ca imaginile cu mașina care se îndepărta în goană de ziaristii agitați, care strigau după el, să intre definitiv în arhiva video în dreptul numelui Boyce Baylor, coborî geamul, zâmbi și spuse:

— Beth e în portbagaj.

Asta le plăcea. Îl lăsară să plece, după ce îi aruncară câteva întrebări fără substanță.

Beth îi explicase extrem de limpede, pe deasupra sandvișurilor cu ton, în atmosfera tensionată din încăperea izolată fonic rezervată apărării, că acum, mai mult ca niciodată, era decisă să depună mărturie. Așa ajunseseră la cea mai sinceră discuție pe care o purtaseră vreodată, pe tema nopții de 28 spre 29 septembrie.

— Dacă tot ești hotărâtă s-o faci, atunci e bine să-mi spui tot ce ar trebui să știu despre ceea ce s-a întâmplat. Spune-mi tot. Inclusiv ce n-am vrut să aflu.

— Bine, spuse Beth. A venit la culcare după ce-a făcut amor cu târfa aia trecută...

— Oprește-te. Oprește-te aici, oftă Boyce. Amintește-ți că am petrecut mai multe zile făcând una din cele mai bune reexaminări din cariera mea — și n-o spun ca să mă laud — reparând reputația „târfei trecute“, exact pentru ca juriul să conchidă că NU făcuse amor cu președintele. Ceea ce ne-a ajutat, eliminând motivul pentru care l-ai fi putut omorî. Și acum, primul lucru pe care mi-l spui e că individul a făcut flotări cu ea. Beth, pricepi de ce perspectiva asta e ca o sinucidere?

— OK. Mai întrebă-mă o dată.

— Vreți să spuneți instanței ce s-a petrecut în noaptea aceea?

— Soțul meu a venit la culcare pe la două și jumătate...

— De ce atât de târziu?

— Nu l-am întrebat.

— Ce convingător!

— E președintele Statelor Unite. Se trezește de multe ori în miez de noapte, ca să salveze omenirea.

— Nu ați fost curioasă să aflați ce criză l-a obligat să se trezească la miezul nopții?

— Criza din nădragii lui.

— Bravo, spuse Boyce. N-am trecut nici de a doua întrebare și ai și recunoscut că i-ai făcut de petrecanie. Ce zici de următoarele: V-ați atacat vreodată fizic soțul? A avut nevoie de intervenții medicale ulterior? Aveați obiceiul de a arunca în el cu obiecte grele? V-ați omorât soțul? L-ați asasinat pe președintele Statelor Unite?

— Ai terminat?

— Abia am început.

— M-am trezit. Ceasul era trecut de două și jumătate. Am auzit un zgomot. Era președintele, se băga în pat. I se întâmpla des să stea treaz toată noaptea, cu telefoane, situații de urgență. Nu am acordat importanță. Am... Nu, nu merge, așa-i? OK, vrei să știi ce s-a petrecut cu adevărat în noaptea aia?

— Da, doamnă MacMann. Vă rugăm să relatați juriului ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Vrei să auzi?

— Personal, mor de curiozitate. Dar, în locul tău, m-aș opri aici.

— O să le spun cum s-a întâmplat și or să mă creadă.

— Cred că ai petrecut prea mult timp în politică.

— Or să creadă adevărul.

— L-ai pălit cu oala lui Revere, sau nu?

— Nu chiar atât de tare.

Boyce își îngropă fața în mâini.

— Ah, minunat.

— N-am dat cu atâta putere. Abia dacă a clipit. De obicei, când dădeam cu ceva după el, cădea lat.

— Nu uita să menționezi toate astea.

— Altă dată l-am lovit mult mai tare. Atunci când am aruncat în el cu veioza. Patru copii. L-a pus pe secretarul de presă să spună că s-a înecat cu un covrig, a leșinat și, în cădere, s-a lovit la bărbie.

— Da, așa ai să scapi basma curată. O să explicăm juraților că n-a murit pentru că i-ai crăpat teasta cu un obiect greu de metal. A murit... de altceva. Rănile suferite în războaie...

— Dar tocmai asta e. Așa s-a întâmplat. Zău, era bine mersi, viu când a pus capul pe pernă. Și rânjea.

— Sper că... nu te-ai sculat în miez de noapte ca să-i faci de petrecanie? Beth?

— Drept ce mă ici?

— Știu ce l-a omorât.

— Ce?

— Razele gamma din spațiul cosmic.

— Nu știu ce s-a întâmplat. Poate Babette i-a tras-o până la omorât. Habar n-am decât că nu sunt vinovată. Și nu vreau ca lumea să creadă că sunt și că m-ai scos tu basma curată. Dacă tu nu vrei să mă ajuți, o să găsească pe cineva care vrea.

Spre sfârșitul zilei, când se întoarse la hotel, Boyce găsi baricade ridicate de poliție de jur-împrejurul clădirii. Pe lângă mulțimea de privitori, numără șase care de reportaj, cu antene de satelit. Toți sperau să surprindă măcar o jumătate din Cuplul Comic al Mileniului.

Deasupra capului, auzi un elicopter.

Îi făcu semn șoferului să ocolească. Începuse epoca garajelor din subsol.

Ajuns înapoi în apartament, se prăvăli într-un fotoliu, respingând tentația de a-și turna un bourbon dublu.

Trecu în dormitor.

Sună telefonul. Perri.

— Pregătesc emisiunea din scara asta, îi spuse ea pe un ton sec. Ai ceva pentru mine?

— Umblă un zvon, oftă Boyce. S-ar putea ca Beth MacMann să depună mărturie.

— Zău? Cât de serios e zvonul?

— E un zvon.

— Ne vedem vineri, la La Grenouille.

*

* *

Boyce se zvârcoli în așternut până pe la două și jumătate noaptea. Se sculă, se îmbracă și ieși din hotel pe o cale cu care nu era obișnuit: pe scara exterioară de incendiu.

Scara îl duse până pe aleea din spatele hotelului, care dădea în stradă. Pornind în sens opus, văzu echipa redusă care stătea de gardă, lângă camerele video.

Luă un taxi de pe Connecticut Avenue și îi indică șoferului o intersecție aflată la câteva cvartale de destinația finală.

— Lady Bethmac stă la doar câteva străzi de-aici, se aventură taximetristul.

— Crezi că e vinovată?

— A, sigur. L-a omorât cu oala aia. Dar avocatul o scoată nevinovată. Da, da. Știi ce onorarii are?

— Habar n-am.

— Zece mii de dolari. Pe oră.

— Trebuie să fie bun.

— De bun, e bun. Îl scoate nevinovat și pe dracu'. El și dracu' se-nțeleg foarte bine. Au multe în comun. Orașul ăsta are o grămadă de avocați din ăștia.

Chicoti.

— Nici nu știu dacă dracu' o să aibă loc să-i primească pe toți.

Opri la colțul dintre Wisconsin și Newark. Boyce îi dădu o hârtie de douăzeci de dolari, împreună cu cartea de vizită. Șoferul o cercetă la lumină.

— Drace! Mata ești! Îmi dai și mie un autograf?

*

* *

Ultima dată când intrase pe furiș undeva, fusese într-un dormitor de fete, în perioada colegiului. *Plus ça change*. Dar dormitorul respectiv nu se afla sub supravegherea Serviciilor Secrete și, în timp ce contempla posibilitățile de pătrundere în perimetru, Boyce se gândi că directorul Serviciilor va fi încântat să prindă medalia de onoare în pieptul oricărui agent care îl împușca pe Boyce Baylor, de preferință în boase.

La intrarea de la Rosedale, tabăra lui Beth, se găsea o replică a asediului din fața hotelului său. Care de reportaj, microbuze pline cu angajați ai televiziunilor, adormiți. Serviciile Secrete parcaseră o mașină de-a curmezișul aleii de acces.

Boyce o luă pe străduța întunecoasă care ocolea proprietatea, cu o suprafață de șase acri. Pe ea, se aflau case așezate cu spatele către Rosedale. Cu sentimentul acut că face un lucru ilegal, se uită și în stânga, și în dreapta, apoi pătrunse în fugă într-una din curți. Escaladă un zid jos de cărămidă, distrugând cârceii de clematite meticulos educate și se trase în mâini, trecând dincolo, în zona interzisă.

Beth stătea în vechea fermă gălbuie în care George Washington chiar dormise o dată sau de două ori, pentru că reședința aparținuse unui prieten și camarad de arme, generalul Uriah Forrest. Forrest, un negustor bogat din Georgetown, construisese casa, aflată la vreo cinci kilometri în susul râului, pentru tânăra lui soție, dat fiind că portul nu era considerat potrivit pentru o doamnă. Acum, din nou, vechea locuință servea drept domiciliu unei doamne pentru care orașul se dovedise a fi de nesuportat.

Apropiindu-se, Boyce decise că, dacă tot nu avea nici mască, nici cârlige de escaladare și nici pistol cu amortizor, nu avea sens să încerce să facă pe James Bond. Avea să intre ca un avocat ce se afla, anume amenințând că va da în judecată pe oricine îndrăznește să-i stea în cale.

Ocazia i se oferi destul de repede. Auzi — și ceva i se strânse în vîntre — mârâitul unui ciobănesc german care

îi spunea, în germană, dresorului: „Te rog... *bittle!*... te rog lasă-mă să-i sfâșii beregata, și pe urmă n-ai decât să-l arestezi“. Urmă un glas omenesc poruncitor:

— Stai pe loc! Măinile la vedere. Imediat!

Fu nevoie de zece minute de amenințări din ce în ce mai apăsate și telefoane date superiorilor, înainte de a se înmuia și a-l conduce până la ușa lui Beth. Trei dintre ei îl urmau, încruntați, pregătiți pentru cazul în care s-ar fi dovedit un asasin cu o mască de cauciuc copiată după chipul lui Boyce Baylor.

Beth deschise ușa, frecându-se la ochi somnoroasă, vizibil mirată să-l găsească acolo, dar poate, își spusese, nu tocmai supărată.

Agenții se retraseră. Intră și închise ușa.

— Am o soluție pentru problema garajelor din subsol, spuse el.

Beth stătea lângă șemineu, cu un braț încrucișat peste piept, fumând.

— Da?

— Te-am mai întrebat asta o dată. Acum te întreb din nou.

— Boyce, ți-am mai spus...

— Vrei să te măriți cu mine?

Beth făcu ochii mari.

— La trei dimineața?

— Putem aștepta până se luminează. Judecătorul Dutch ne-ar putea cununa într-o pauză. În felul ăsta, știrile de mâine seară ar avea ce difuza.

Se așeză pe canapea, lângă el.

— Îți aduci aminte ultima dată când mi-ai cerut mâna? În barcă, la debarcaderul lui Fletcher?

— Îmi aduc aminte că ai spus da. De data asta, dacă răspunsul e da, îl vreau în scris.

— N-ar trebui să terminăm povestea asta mai întâi?

— Aproape am terminat-o. Atâta timp cât renunți la ideea de a depune mărturie.

— Țsta e motivul?

— Nu. Am venit până aici să te cer de nevastă. Aș fi adus și un inel, dar erau magazinele închise. Ascultă, am pierdut douăzeci și cinci de ani. Nu vreau să-i pierd și pe următorii douăzeci și cinci. N-o să ne mai rămână nici un dinte în gură. Cât despre restul, o să mă las de avocatură și o să ne mutăm în altă parte. O să-ți construiesc un castel în... unde vrei tu. Am bani gărlă. E jenant cât de mult am câștigat până acum. O să fim împreună și n-o să ne pese ce crede lumea. O să lăsăm toate astea în urmă. O să adoptăm niște copii coreeni. Cu copiii ruși, nu știi niciodată ce capeți. Nu te mai gânde. O dată în viață, fă așa cum îți dictează inima. Te rog. Spune da. Dovedește că Nancy Reagan s-a înșelat. Spune da!

— Da.

— Ah, iubita mea, ce bine... Ce minunat!

— După ce depun mărturie.

Nimeni nu o crezu pe Perri când, îmbrăcată cu cel mai strâmt pulover de cașmir cu care apăruse vreodată la *Ciocanul tare*, încercă să sugereze că Beth avea să depună mărturie tocmai pentru că lucrurile mergeau atât de bine și pentru că voia să se reabiliteze în ochii publicului.

Alan Crudman ridiculiză ideea pe cel mai condescendent ton, afirmând că era, cu tot respectul, o prostie, o prostie desăvârșită. Nici un avocat care lucra pentru apărare nu avea să îngăduie așa ceva. Cu nepuință.

Perri zâmbi. Lasă-l să o trateze ca pe o blondă toantă. Boșorogul pistruiat o să-și înghită vorbele. Ba chiar îndrăzni să îl provoace la un pariu pe o mie de dolari, acolo pe loc. Crudman mușcă momeala.

A doua zi dimineață, urmărind ședința zilei la televizor, Perri simți valul cald al mulțumirii cuprinzând-o la vederea chipului evident obosit al lui Boyce — se tăiasse la bărbierit? — în timp ce se apropia de masa judecătorului, împreună cu un procuror general adjunct Clintick uimit, dar atent. Judecătorul Dutch se aplecă în față, apoi păru aruncat înapoi în fotoliul negru, ca un astronaut împins de reculul gravitațional al decolării. Își reveni, se aplecă din nou, cu un aer care lui Perri i se păru de uimire abia stăpânită. Chipul lui spunea: „Domnule avocat, sunteți sigur?” Boyce dădu din cap, parcă acceptând cu greu termenii unei înțelegeri care, pentru el, însemna un eșec răsunător. Judecătorul Dutch își mângâie bărbia, îi izgoni pe avocați de lângă masa lui ca pe tot atâtea muște și ceru grefierului să scoată

juriul din sală. Până și prin filtrul televizorului se auzea agitația care se propaga în încăpere. Grefierii care nu se clintiseră atâta vreme, încât unii spectatori se arătară mirați să constate că erau vii și nu doar niște efigii din ceară, ciuliră urechile, întorcând capetele când încoace, când încolo, ca niște cobre stârnite.

Așa demară încercarea disperată a unui Boyce nedormit și crispat de a face ca întreaga viață de până atunci a clientei lui să devină inadmisibilă ca probă. Singura consolare era că nu exista o înregistrare a serviciului de urgență 911, în care președintele să spună: „Ajutor! E nevastă-me! M-a atacat cu o scuițătoare!“ Din câte știa el.

*

* *

Președintele Harold Farkley era în toiul unei întâlniri cu diverși prinți veniți dintr-un regat din Orientul Mijlociu. Spera să îi poată convinge să își crească producția de petrol la timp, pentru a micșora prețul benzinei la pompă înainte de viitoarele alegeri prezidențiale. Știa că, în schimb, aveau să îi ceară să le vândă avioane de luptă americane de ultimul tip, teoretic pentru a-și proteja petrolul, practic pentru a-i săcăi pe israelieni. De unde și poziția insolubilă a americanilor în Orientul Mijlociu: negociau cu arabii pentru a obține mai mult petrol, furnizându-le, în același timp, inamicilor lor armament de ultimă oră. O zi obișnuită la Casa Albă.

Șeful de cabinet se apropie pe la spate de fotoliul președintelui și îi șopti vestea la ureche. De surpriză, privirile lui Harold Farkley se opacizară.

— Vești despre proces? întrebă prințul Blandar.

Președintele se întrebă dacă n-ar trebui să pretindă că era vorba despre altceva.

— Doar o chestiune minoră. Vă asigur că nimic nu e atât de important ca întâlnirea cu înălțimile voastre regale.

Unul dintre ceilalți prinți îi ceru vărului să traducă.

— Înălțimea sa regală, prințul Wazir spune că, după părerea lui, agentul FBI, nu cel din Serviciile Secrete, a imprimat urma pe fruntea președintelui.

Președintele Farkley zâmbi subțire, mulțumindu-i înălțimii sale regale pentru opinia oferită, apoi încercă să îndrume conversația înapoi spre combustibilii fosili. Unul dintre prinți începu o discuție înfierbântată, în contradictoriu, cu prințul Wazir, în limba maternă. Prințul Blandar traduse:

— Cealaltă înălțime regală își exprimă, față de vărul său, convingerea că președintele a căzut peste recipientul din argint pentru salivă.

Se aplecă mai aproape de președinte.

— Dumnezeuastră ce credeți, domnule președinte?

Natura nu-i dăduse lui Harold Farkley capacitatea de a face față unor astfel de momente. Asta știa. Și mai știa că un răspuns adecvat putea deschide încă puțin robinetele acelea prin care curgea petrol, purtându-l spre victoria din noiembrie pe un val negru și moale.

— Înălțimea voastră, spuse el, sunt clipe când cred că Statele Unite ar putea învăța câte ceva despre justiție de la aliații precum regatul dumneavoastră. Acolo știu că nu îngăduiți avocaților să îngenuncheze o țară atât de frumoasă. Ha, ha!

Prințul Blandar aprobă mulțumit din cap.

— Așa este. O chestiune ca aceasta ar fi fost abordată în cu totul alt mod. Cu câțiva ani în urmă, una dintre prințese și-a amenințat soțul. Problema a fost rezolvată chiar a doua zi. În săptămâna următoare, un anunț simplu făcea cunoscută moartea ei. Pe pagina a șaptea. Și cu asta, basta.

— Mda, e într-adevăr o problemă în plus. O să transmit sugestia dumneavoastră procurorului general și secretarului de stat, care știu că așteaptă cu nerăbdare apropiata vizită pe care urmează să i-o facă regelui. Acum, petrolul...

*

* *

Alan Crudman era în plină criză de furie în seara următoare, la *Ciocanul tare*, după ce pierduse o mie de dolari în pariul cu Perri. Spuse telespectatorilor că aceasta își obținuse, desigur, informațiile din interior, în timp ce el își fundamentase concluziile pe „un raționament academic”. Perri îl obligă să îi scrie cecul pe loc, în beneficiul organizației ei de caritate favorite, un cămin pentru copiii cu probleme emoționale rezultate în urma divorțurilor din familiile de avocați.

În seara aceea, străluci pe micul ecran. Imediat după emisiune, primi un telefon de la directorul uneia din primele trei rețele de televiziune — care, întâmplător, divorțase el însuși de puțină vreme de cea de-a doua soție — și care îi declară că fusese impresionat nu numai de agerimea ei neobișnuită, ci de emisiune în general, și că dorea să o întâlnească în persoană, cât mai curând posibil, pentru a discuta despre o posibilă relație. Cu rețeaua, bineînțeles. Era oare liberă în seara aceea? Da? O, ce bine, ce bine... La Grenouille? Excelent. Acolo, totul era bun. Ah, sufleurile! Își făcuse bine temele.

*

* *

Confruntat cu un potențial dezastru, Boyce hotărî să scoată totul la iveală în prima examinare. Nu voia să-i lase nimic lui Clintick, care saliva deja la gândul că va pune mâna pe Beth.

— Doamnă MacMann, zise el, străduindu-se să pară încântat de ocazia care i se oferea, în fine, clienței lui de a-și prezenta versiunea proprie, v-ați omorât soțul?

— Nu.

Poftim. Vedeți? E nevinovată. Nu mai am întrebări.

— Vă certați vreodată cu soțul dumneavoastră?

— Da. Adesea.

— Ați aruncat vreodată cu obiecte în el?

— Da. În cel puțin opt împrejurări, din câte îmi amintesc. Am avut o căsnicie plină de vitalitate.

— Cu ce ați aruncat în el?

— Cu orice îmi cădea în mână.

Lumea izbucni în hohote de râs.

— Ca de exemplu?

Beth se gândi puțin.

— Îmi amintesc... o carte, un *presse papier*, un capsator... o cutie de lapte, un pantof — cu toc — și... ah, veioza...

Suna ca o listă de cumpărături.

— O lampă de birou. Nu era o piesă valoroasă, dar a lăsat o impresie puternică asupra lui.

Alte hohote. Judecătorul Dutch se încruntă ca o bufniță.

— A fost nevoie ca medicul Casei Albe să-i aplice copci?

— Da. Patru. Poate și mai multe. L-am nimerit în plin.

Judecătorul Dutch declară că, dacă mai aude un singur chicotit, dă afară camerele de luat vederi din sala de judecată și o golește de spectatori. Un miliard de telespectatori începură să tremure la gândul acesta.

— Incidentul a fost ascuns presei?

— Da. Secretarul de presă a spus că Ken — soțul meu — a înghițit un covrigel și a leșinat, lovindu-se la bărbie în cădere și aproape omorând câinele.

— Spuneți că de opt ori ați aruncat cu diverse obiecte în președinte?

— În timp ce ne aflam la Casa Albă. Înainte, am mai aruncat după el și cu alte ocazii.

— Înțeleg. Incidentele acestea au fost rezultatul a ceea ce ați putea numi un nivel normal de stres pentru orice căsnicie?

— Obiecție.

— Se acceptă.

— Ați aruncat cu obiecte în soțul dumneavoastră pentru că v-a supărat în vreun fel anume?

— Bineînțeles că da. Doar nu făceam exerciții de tras la țintă, domnule Baylor.

Judecătorul Dutch fu cât pe ce să izbucnească el însuși în râs.

— Ați aruncat cu obiecte în el pentru un motiv întemeiat?

— Obiecție.

— Se acceptă.

— Ați aruncat cu obiecte în el pentru că vă simțeați trădată?

Beth făcu o pauză.

— Soțul meu e mort, domnule Baylor. Nu e aici să se apere, așa că aş prefera să nu intrăm în acest subiect.

— Obiecție.

Judecătorul Umin ceru martorei să răspundă la întrebarea care îi fusese adresată de propriul avocat.

— Cu tot respectul, refuz să răspund la această întrebare, onorată instanță.

— Retrag întrebarea.

— Obiecție.

Judecătorul Dutch bătu darabana cu degetele în masă. Făcu semn avocaților să se apropie. Boyce primi indicația de a-și sfătui clienta să răspundă la întrebare.

— Pentru că, spuse Beth, eram supărată pe el.

— Doamnă MacMann, sunteți o scorpie?

Murmurmur.

— Sper că nu. Am încercat să nu fiu. Dar, în politică, există în mod inevitabil și nemulțumiți.

— Porecla de Lady Bethmac vă este cunoscută?

— Da. E un joc de cuvinte, care pleacă de la numele unei soții de rege îngrozitoare, din piesa *Macbeth*, de Shakespeare. Ea era o scorpie.

— Cum a ajuns să vă fie dată porecla de Lady Bethmac?

— Să mă gândesc. Unu, am provocat demiterea mai multor persoane de la Casa Albă. Doi, cei demși n-au fost

deloc mulțumiți. Trei, ziariștii rezistă cu greu tentației unui joc de cuvinte reușit.

— Ați plâns la înmormântarea soțului dumneavoastră, la Căminul Național Arlington?

— Nu, n-am plâns.

— De ce?

— În ziua aceea, am plâns cât timp am fost singură. Am încercat, în măsura în care mi-a stat în putință, să nu îmi etalez sentimentele în public.

— De aceea nu ați aruncat cu nimic în soțul dumneavoastră în public?

— Presupun.

— În noaptea în care a decedat, ați auzit ceva neobișnuit?

— Am auzit un zgomot, da.

— Ați făcut cercetări?

— Nu.

— De ce?

— Soțul meu stătea deseori treaz noaptea. Era președintele Statelor Unite. Funcția te solicită douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Scurpătoarea de argint a lui Paul Revere, ce căuta în camera dumneavoastră?

— E frumoasă și tipic americană. Iar soțului meu îi plăcea. Îi plăcea să mototolească bucăți de hârtie seara și să încerce să le arunce în ea, ca într-un coș de baschet.

— Ce căutau amprentele dumneavoastră pe ea?

— Se afla în dormitorul meu, domnule Baylor. O mutam tot timpul din loc. Asta fac oamenii cu obiectele din dormitor.

— Doar câteva întrebări mai am, doamnă MacMann. De ce dumneavoastră și președintele nu ați avut copii?

Beth își lăsa privirile în poală.

— Nu pentru că n-am fi încercat. Am suferit două avorturi spontane, imediat după ce ne-am căsătorit.

— Ați mai încercat să aveți copii, după aceea?

— Da. Eu mi-am dorit foarte mult un copil. Am încercat din răputeri.

— După moartea președintelui, ați fost interogată de patru ori de către FBI. Reiese din formularele 302 — adică din rapoartele FBI-ului cu privire la aceste discuții — că nu ați cerut nici o singură dată să fiți asistată de un avocat. Este adevărat?

— Da.

— Știați că nu aveți nici o obligație legală să stați măcar de vorbă cu FBI-ul?

— Știam. Și eu sânt avocat.

— De ce ați vorbit cu FBI-ul?

— Am vrut să le spun ce știam.

— De ce nu ați avut de față un avocat, atunci când ați făcut asta?

— Nu aveam nimic de ascuns.

— Chiar și atunci când ați constatat că sunteți suspectată?

— Tot nu aveam nimic de ascuns. Nu am nici acum. De aceea depun mărturie.

— Vă mulțumesc. Martorul vă aparține, domnișoară Clintick.

*b*eth jubila. Se întorceau la Hotelul Jefferson, după depoziția ei. Ultimea dată când o văzuse Boyce atât de fericită fusese în anii șaptezeci. Cu câteva minute înainte, când ieșiseră din sala de tribunal, privitorii făcuseră un lucru pe care nu îl mai făcuseră până atunci. Aplaudaseră. Acum ea stătea în mașină prinsă de brațul lui, alintându-se și întrebând:

— Ai văzut?

Îi zâmbi stins, dar starea lui de spirit nu se potrivea cu a ei. Se simțea asemenea amiralului japonez care, pe 7 decembrie 1941, bătea în sus și în jos puntea vasului Akagi, spunându-și în gând: „Mamă, mamă, ce ofuscați or să fie“.

Ajunseră în sediul de campanie de pe etajul lui Boyce și toată lumea îi întâmpină cu aplauze. Beth făcu o plecăciune ca pe scenă și semnul victoriei.

Boyce nu voia să-i muștruluiască în fața ei, dar, pe dinăuntru, fierbea. Era o încălcare a regulii celei mai sfinte: zeii nu trebuiau stârniți. Iar regula cea mai sfântă (b) spunea: nu s-a terminat până când președintele juriului nu rostește cuvântul „nevinovată“.

Iată însă că până și Vlonko se apropie de ei, afirmând că Erji „sărise de pe hartă“. Pe parcursul depoziției, raportă el, cei mai mulți dintre jurați stătuseră „dând din cap în sus și-n jos, băga-mi-aș, ca niște căței de pus pe bordul mașinii“. Raportă că judecătorul Dutch își trimisese grefierul în pauza de prânz să le spună să termine cu datul din cap.

— Poate o să trebuiască să le pună și niște cagule pe cap, băga-mi-aș! se înecă el de râs.

Vestea era bună. Totuși, atmosfera aceasta de sărbătorire a victoriei din sediul de campanie îl stânjenea pe Boyce. Îi auzea deja pe zei murmurând, auzea bocănitul nicovalei pe care Vulcan bătea fulgerele.

Își făcu apariția asistenta însărcinată cu monitorizarea presei, zâmbitoare ca o floarea-soarelui în iulie, să-i spună cu râsuflarea tăiată lui Beth că Asociația Națională a Fostelor Prime Doamne lansase o declarație de sprijin în favoarea ei. Asta era important. ANFPD era unul din cele mai importante grupuri de presiune din Washington.

Și asta nu era tot: comentatorii de televiziune erau extaziați de prestația lui Beth. Asistenta se opri în mijlocul frazei, ca să-i spună lui Boyce că și el primise laude. Beth se duse să vadă știrile cu ochii ei, lăsându-l singur în încăperea plină, cu presimțirile lui negre.

Boyce, la telefon, pe linia cinci. Grefierul judecătorului Dutch.

Acuzarea tocmai ceruse — și i se acordase — o întrerupere de trei zile. Aveau nevoie de timp pentru a cita câțiva martori noi.

În mintea lui Boyce se desfășură un șir de cuvinte obscene.

Cine erau martorii?

Lista vă este trimisă chiar acum pe fax.

Boyce închise. Beth apărură din centrul de presă, încântată la culme. Ca Marilyn Monroe când se întorsese din turneul în jurul lumii și îi spusese lui Joe DiMaggio: „În viața ta n-ai auzit asemenea aclamații!” Cineva propusese la televizor ca, imediat după încheierea procesului, Beth să își anunțe candidatura... la președinție!

Boyce, un fax pentru tine. Tocmai a venit.

Citi numele. Erau trei. Lonetta Sue Scutt. Cine mai era și asta?

O băgă pe Beth în birou, închise ușa și îi arătă lista. Beth o citi. Era remarcabil cât de rapid își puteau schimba poziția mușchii feței. Beth îi explică cine era Lonetta Sue Scutt.

— O să fie vreo problemă? întrebă.

— După ce termin cu ea, o să fie atât de radioactivă, că n-or să-i mai dea voie să intre în tuneluri. Dar povestește-mi despre Damon Blowwell. Și despre doctorul Mark Klatz, spuse Boyce și se așază. Spune-mi totul despre ei.

— Danon a fost directorul lui Ken pe probleme politice. Înainte, a fost manager de campa...

— Am citit ziarele, Beth. Știu cine e. Tu spune-mi cum se face că, dintr-o dată, e martor al acușării.

Beth se gândi.

— Nu știu sigur.

— Foarte util.

— Nu știu. Damon și cu mine ne-am înțeles destul de bine. Adică nu era... hm, nu mă simpatiza prea tare. Dar nu înțeleg de ce ar vrea să-mi pună pielea-n băț.

— De ce nu te simpatiza?

— El și Ken erau foarte apropiați. Iar eu eram nevasta enervantă. Știi ce mentalitate tribală au uneori bărbații.

— Avea vreun motiv special să nu te simpatizeze?

— E convins că eu l-am omorât pe Ken. Cred că asta ar putea fi motivul principal.

— Altele?

— În alegerile preliminare — asta înainte să se lase de băut și să se apuce de religie — a răspândit zvonul că soția unuia dintre ceilalți candidați e lesbiană și are o legătură cu instructora de fitness. I-am cerut să se potolească. Am făcut-o destul de dur. Dar n-a fost mare lucru.

— Vine să depună mărturie împotriva ta. E mare lucru.

Beth se gândi.

— A fost în Vietnam.

— Alt erou de război.

— Beretele Verzi. O singură dată l-am auzit vorbind despre asta. Era târziu și stăteam toți înghesuiți într-un avion mititel. Avuseserăm o zi grea. Și a început să povestească ce a făcut în război. Era... straniu. Dacă m-aș fi aflat

în Vietcong, n-aş fi vrut ca Damon şi cuţitul lui să intre târâş în coliba mea în miez de noapte.

— Minunat. Avem de-a face cu un membru al Beretelor Verzi, ostil. Dar de ce e ostil? Avem trei zile să aflăm. Pot să-mi pun oamenii la treabă, dar mi-ar fi de folos dacă ai putea să-mi dai nişte idei.

— E caraghios.

— Ce poate fi atât de caraghios, mă rog?

— Pe mine mă judecă pentru asasinat. Iar Damon chiar a fost un asasin. Adică asta era datoria lui. Aveau şi un nume special pentru ea. „Muncă umedă“. El şi Ken spuneau în glumă că e un antrenament perfect pentru intrarea în politică. Dar nu ştiu ce caută ca martor. Îmi pare rău.

— Bine, dar, atunci când nu stai lipită de televizor, ascultând lumea cum discută despre candidatura ta la preşedinţie, încearcă să îţi aminteşti.

— Suntem cumva ostili?

— Suntem convinşi că restul lumii sărbătoreşte prea devreme victoria. Cine e doctorul Mark Klatz? El e cel care ţi-a arătat exact în ce punct al craniului lui Ken să ţinteşti cu scuipătoarea?

— E ginecologul meu.

— Iisuse! Şi ce motiv are ginecologul să depună mărturie împotriva ta?

— Nu e treaba lor.

— Ce nu e treaba lor?... Be-eth??

*

* *

Procurorul general adjunct Clintick îl aduse pe doctorul J. Mark Klatz primul în boxă. Pentru Boyce, aceasta însemna că era martorul cel mai slab al acuźării. Pe Damon Blowwell îl programase al treilea. Însemna că depoziţia lui era cea mai devastatoare. Puse şase asistenţi să investigheze documentele militare ale lui Damon Blowwell, pe cele fiscale, de

credit și școlare. Cu puțin noroc, avea să iasă la iveală că masacrare civili nevinovați și că era un alcoolic care își bătea soția. Beth continua să jure că nu are idee ce ar putea avea împotriva ei.

Procurorul general adjunct petrecu o oră trecând în revistă recomandările impecabile ale doctorului Klatz. Boyce știa deja cât de impecabile erau.

Klatz era un om calm, pe la șaiszeci și ceva de ani, cu ochelari. Îl chema Julius, aparent în cinstea împăratului roman cu același nume a cărui naștere ne-a dat termenul de cezariană. Fusesse șeful secției de obstetrică-ginecologie de la spitalul Mount Sinai. Activase pe post de consilier al comisiei Națiunilor Unite care încerca să convingă țările africane cu tendințe islamice fundamentaliste să scoată în afara legii practica extirpării clitorisului la fetele tinere, pentru a descuraja practicile sexuale. Scrisese articole în presă, deplângând această formă barbară de impunere forțată a castității. Pe scurt, chiar așa era, lucru care îi accentua cumva aura profesională: genul de om pe care doreai să-l știi uitându-se între picioarele tale și murmurând: Hmmm...

Doctorul Klatz era vizibil nemulțumit de faptul că se afla acolo. Arăta ca și cum ar fi putut efectua cu plăcere o clitoridectomie procurorului general adjunct, fără anestezie.

— Când a început acuzata să se numere printre pacienții dumneavoastră, domnule doctor?

— În aprilie 1983.

— Cum s-a întâmplat aceasta?

— Mi-a fost recomandată.

— De ce v-a fost recomandată?

— Cu o lună în urmă, avusese un al doilea avort spontan. Medicul ei a trimis-o la mine.

— Și care a fost rezultatul evaluării medicale pe care i-ați făcut-o?

— Asta nu vă privește, spuse doctorul. Nu privește pe nimeni.

Judecătorul Dutch îi ceru cu blândețe să răspundă. Doctorul Klatz clătină din cap.

— Cu tot respectul pentru dumneavoastră și pentru această instanță, puteți să mă acuzați de sfidare și să mă închideți, dar nu voi răspunde la această întrebare.

Judecătorul bătu darabana cu degetele, contemplând inutilitatea — pentru toți cei implicați — gestului de a-l pune pe doctor în fiare. Făcu semn avocaților să se apropie.

Unul dintre posturile de televiziune angajase un specialist în citit pe buze, care să descifreze ce spunea judecătorul în timpul colocviilor. Desigur, traducerea nu putea fi difuzată pe post. Dar corespondentul respectivului post părea să aibă o tulburătoare capacitate de a anticipa deciziile judecătorului Dutch. Corespondentul spuse telespectatorilor:

— Părerea mea este că nu va face presiuni și va permite acuzării să continue cu o serie alternativă de întrebări.

— Domnule doctor Klatz, continuă acuzarea, i-ați prescris un tratament cu anticoncepționale doamnei MacMann?

— Da. Dar asta știați deja.

— După aprilie 1983, doamna MacMann a rămas pacienta dumneavoastră?

— Da.

— Și a continuat ca, la recomandarea dumneavoastră, să ia anticoncepționale după această dată?

— Eu i le-am prescris. Dacă le-a luat sau nu, asta nu pot să spun.

Procurorul general adjunct ceru instanței să înregistreze ca probă un teanc gros de hârtii, rețete datând din urmă cu două decenii și până în prezent.

*

* *

— Spune-mi vestea bună, îi ceru Boyce asistentei care făcea monitorizarea presei.

Beth se întorsese la Rosedale să facă o baie prelungită și, după bănuielile lui Boyce, să plângă bine.

— Femeile sunt furioase, spuse asistenta. Mesajul transmis e: „Jos mâinile de pe corpul ei“ și „Nu vă privește“, ca ecou al doctorului Klatz. Președinta Organizației Naționale a Femeilor a folosit termenul de „conspirație masculină“. Asociația Națională a Fostelor Prime Doamne a emis o declarație prudentă, prin care îi acordă sprijinul.

— Și acum vestea proastă.

— Termenul „mincinoasă“ a fost folosit de douăzeci și trei de ori în emisiunile de știri de seară. CBS a utilizat expresia „probleme de credibilitate“. ABC îi momește pe spectatori pentru emisiunea *Nightline* de diseară cu întrebarea: „Oare să o credem?“ *New York Post* de mâine are un articol în care îl citează — indirect — pe arhiepiscopul New York-ului, care spune că, dacă ea și președintele ar fi avut un copil, poate toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Gemând, Boyce se îndepărtă pentru a primi raportul lui Vlonko.

Acesta se uita fix la ecranul computerului, încruntat.

— Avem probleme cu doi, patru și opt. Poate grave.

— Doi e catolica aia cu patru copii?

— Cinci copii, băga-mi-aș. Și o soră cu sindromul Down.

— Ce-i cu patru și opt?

Jurata cu numărul patru preda la școala de duminică și adora copiii, după cum reieșea din chestionar. Jurata cu numărul opt s-ar fi putut simți trădată auzind că acuzata, care relatase în instanță cu câtă disperare își dorise un copil, înghițise anticoncepționale ca pe bomboanele cu mentă, timp de două decenii. În week-end-uri, făcea muncă voluntară la o agenție pentru adopții.

— Trebuie să-ți spun, Boyce, că nu stăm prea bine, băga-mi-aș, zise Vlonko. Buzele strânse toată ziua. Aproape nici un gest. Mâini în poală. Asta e o postură ostilă.

Dezavantajul carierei de avocat de instanță era că nu puteai, după o zi proastă, să cazi în nesimțire cu ajutorul

unei sticle de băutură tare. Clinchetul fermecător al cuburilor de gheață, lăbuțele de pisică urcând tiptil către cortex, trupul îmblănit alintându-se de el ca de un stâlp, numai bun de scărpinat.

Nu astă-seară. Seara de azi avea să fie lungă, petrecută lecturând atent articolele din jurnalele de medicină și psihiatrie pe tema anticoncepționalelor ca mijloc de control al activității hormonale și a efectelor pe termen lung ale avortului spontan.

Reeexaminarea lui Klatz de către Boyce avu ca rezultat o înșiruire aproape neîntreruptă de da-uri din partea doctorului dornic să fie de folos, dar totul îi dădu sentimentul că golea apa dintr-o barcă spartă cu o găleată prea mică. L-ar fi ținut pe Klatz în boxă mai mult, dacă ar fi putut, numai pentru a lăsa juriul să se scalde în aura lui amabilă, non-acuzatoare, pro-Beth.

Acuzarea o spălase bine pe Lonetta Sue Scutt și o îmbrăcase într-o rochie care reușea să îi acopere aproape toate tatuajele. Părul îi era vopsit într-o nuanță atât de închisă, că avea o consistență granulară, ca o perucă făcută din gută și cremă de pantofi. Pentru cineva care locuia în deșert, avea o piele dubios de palidă, iar cele două pachete de țigări pe zi îi lăsasera corzile vocale ca de șmirghel. La capitolul profesie, declară că era „gospodină” și „dansatoare exotică”.

Conștientă că martora ei nu prezenta imaginea Maicii Tereza, Clintick se rezumă la o examinare scurtă.

Fusese în slujba guvernatorului MacMann și a soției sale? Îhî. Observase tensiuni în căsnicia lor? Îhî. O auzise pe doamna MacMann exprimându-și intenția de a — aici cita dintr-o declarație pe care o făcuse FBI-ului — reteza penisul guvernatorului? Îhî. Adică da, domnișoară Scutt? Îhî. Și fusese concediată la scurtă vreme după ce auzise întâmplător aceasta? Mhm, și m-a amenințat să-mi țin gura, altfel o să se ocupe poliția de mine. Mulțumesc. Martorul vă aparține.

Boyce se arătă amabil. Manifestă față de Lonetta Sue Scutt aceeași politete pe care i-ar fi arătat-o reginei Angliei.

Domnișoară Scutt, luați vreun medicament în momentul de față? Iau ceva pastile, da. Aveți o rețetă pentru OxyContin? E un anestezic puternic, nu-i așa? Îhî, și am dureri mari. Care este cauza durerilor, domnișoară Scutt? Un accident. Ce fel de accident? Am tras niște praf de acid de baterie pe... în sinusuri? Serios? Și cum ajunge acidul de baterie în sinusuri, domnișoară Scutt? A fost un accident.

Boyce înregistrează ca probă raportul camerei de gardă a spitalului Morongo Basin. Lonetta trăsesese pe nas praful de acid de baterie. I-l dăduse traficantului care îi furniza cocaina. Îl plătise pentru doza anterioară în sex. O dată cu sexul, inclusese și o doză nedorită dintr-o boală cu transmitere sexuală. Traficantul se răzbuinase la runda următoare, înlocuind cocaina cu praf de acid de baterie. Era un miracol că nu murise.

— Irelevant! exclamă procurorul general adjunct Clintick.

Boyce i-o întoarse spunând că ar fi trebuit să îi fie rușine să cheme un asemenea martor. Fotografia judecătorului Dutch cu ochelarii aburiți, amenințându-i cu degetul, ajunsese pe coperta revistei *Time*.

— Bănuiala mea, le spuse telespectatorilor corespondentul postului care beneficia de asistența specialistului cititor pe buze, este că judecătorul Umin s-ar putea să fie atât de sătul în momentul acesta, încât să fie dispus să sancționeze atât apărarea, cât și acuzarea.

— Domnișoară Scutt, continuă Boyce, ați telefonat cumva ziarului *National Perspiner*, încercând să vă vindeți subiectul pe un milion de dolari?

— Și de ce nu? Toată lumea care a avut vreo legătură face avere.

Lonetta avea o sinceritate dezarmantă.

— Două întrebări finale, domnișoară Scutt. Ați declarat pentru *Perspiner* că, în timp ce serveați prânzul doamnei MacMann și prietenei sale, doamna Hackersmith, ați auzit-o pe doamna MacMann spunând că are să îi taie penisul guvernatorului?

— Asta a spus.

— Același organ guvernatorial pe care l-ați... care se aflase fizic în posesia dumneavoastră înainte de a servi prânzul doamnei MacMann și prietenei sale?

— Obiecție!

Colocviu.

— Am să reformulez întrebarea. Domnișoară Scutt, erați familiarizată oral cu persoana guvernatorului?

— Nu sunt obligată să răspund, nu-i așa, domnule judecător?

Înainte ca judecătorul Dutch să poată răspunde, Boyce zise mieros:

— N-am să o mai rețin pe domnișoara Scutt, onorată instanță. Am terminat întrebările. Aș dori să o rechem pe doamna MacMann.

Beth își ocupă locul în boxă.

— Doamnă MacMann, ați amenințat, în prezența domnișoarei Scutt, că veți reteza penisul guvernatorului?

— Nu, este inexact. I-am spus doamnei Hackersmith că o să-i tai boașele.

Fu nevoie de multe lovituri de ciocan pentru a restabili liniștea în sală.

— Onorată instanță, îmi cer scuze pentru limbaj, continuă Beth. Aș fi putut folosi un termen anatomic mai general, dar am vrut să reproduc exact ce am spus.

Judecătorul Dutch, cu ochelarii opaci de vapori, se mulțumi să mormăie. Boyce continuă.

— Ați concediat-o pe domnișoara Scutt pentru că v-a auzit discutându-vă... fanteziile chirurgicale cu privire la guvernator?

— Nu, spuse Beth, privind drept către acuzatoarea sa. Domnișoara Scutt știe foarte bine de ce a fost concediată.

— Obiecție.

— Retrag, onorată instanță. Nu mai am întrebări.

În seara aceea, la sediul de campanie al lui Boyce, atmosfera se mai îmbunătățise. Asta până când Beth zise:

— În legătură cu ce ar putea să spună Damon... La un moment dat, am avut o discuție cu Ken...

*

* *

Damon Jubal Early Blowwell arăta de parcă era tot în armată, și nu consultant pe probleme politice în K Street. Avea în jur de cincizeci și cinci de ani, părul tuns la un centimetru de craniu și își ținea falca de jos permanent scoasă în afară. Avea ochi câprui, bănuitori, buzele strânse, anticipând lipsa de respect, și un fizic care îl ajuta să ia măsurii în consecință. Când zâmbea, toată fața parcă i se strângea în jurul unui punct central, ținut, care îi dădea un aer nu tocmai uman. Expresia normală de pe chipul lui era una de încruntare.

Răspundea cu „Da, domnule“ și „Nu, domnule“, mușcând finalul frazelor ca pe capetele de trabuc. Când depuse jurământul, Blowwell se ridică țeapăn și adăugă o ultimă vocabulă:

— Așa să-mi ajute Dumnezeu!

Ulterior, Vlonko îi spuse lui Boyce că, în clipa în care el fusese chemat în boxă, toți cei nouă jurați bărbați se aplecaseră în față, în scaune.

Boyce parcursese toate declarațiile publice făcute de Blowwell după moartea președintelui. Nu o acuzase nici o clipă în mod deschis pe Beth, dar, pentru cineva atât de apropiat de familie, răceala cu care o tratase fusese vizibilă.

Blowwell începuse să lucreze pentru Ken MacMann în clipa în care Ken anunțase că va candida la președinție. Până atunci, dusesse o viață de petreceri în Alabama. Mâna de ajutor pe care o putea da pentru ca un camarad, veteran al războiului din Vietnam, să fie ales președinte îi dădea un nou țel în viață. Se lăsase de băutură și renăscuse în religia creștină. Atunci când un fost membru al Beretelor Verzi, cu două Stele de Bronz, regăsește drumul drept în viață,

e mai bine să nu-i stai în cale. Ordinul de zi prin care i se conferiseră medaliile căpătă caracter secret. Cărțile de la Pentagon ale lui Boyce aflaseră că ele erau pentru asasinarea a opt cadre de nivel înalt din conducerea vietnameză.

După plecarea de la Casa Albă, Blowwell se îmbogățise considerabil. Avea clienți în toată lumea. Dar moartea președintelui MacMann îl afectase serios. Anchetatorii lui Boyce aflaseră că își întetise vizitele la Alcoolicii Anonimi până la cinci pe săptămână — de la una pe săptămână, în perioada în care fusese la Casa Albă. Boyce spera că nu va trebui să amintească acest lucru în instanță, mai ales că jurații cu numerele patru, șapte și paisprezece aveau rude care mergeau la AA. De asemenea, spera că nu va trebui să insinueze că experiența războiului ar fi lăsat, cum se spune, „sechele”. Jurații cu numerele trei, șase și cincisprezece aveau prieteni sau rude care muriseră sau se aleseseră cu răni în al doilea război mondial, în Coreea sau Vietnam. Boyce nu dorea câtuși de puțin să arunce cu noroi peste decorațiile unui soldat.

Procurorul general adjunct Clintick petrecu timp îndelungat prezentând trecutul și formația lui Damon.

— Ați servit două mandate în Vietnam?

— Da, doamnă.

— Nu e un lucru neobișnuit?

Boyce știa foarte bine că încearcă să-l facă să obiecteze.

— Probabil că nu era chiar tipic.

— De ce ați servit două mandate în Vietnam?

— Am vrut să câștigăm.

Jurații unu, șase și cincisprezece dădeau din cap.

Boyce își spuse: „Asta e de-adevăratelea și vine drept peste noi”.

— Ce ați făcut în Vietnam, domnule Blowwell?

Beth șopti:

— N-ar trebui să obiectezi?

— Șst.

— Datoria mea era de a-i ucide pe inamici.

— Ați fost managerul de campanie al domnului MacMann și, când el a devenit președinte, directorul său politic la Casa Albă. Ce presupunea o asemenea slujbă?

— Uciderea inamicilor.

Sala izbucni în râs. Chiar și judecătorul Dutch zâmbi. Boyce medită: „Abil, foarte abil“.

— Aveați discuții deschise cu președintele?

— N-ar fi avut rost să purtăm discuții, dacă n-ar fi fost deschise.

— Desigur. La urma urmelor, îi erați confident — spuse Clintick, și adăugă: Avea încredere în dumneavoastră.

— Iar eu aveam încredere în el.

— Președintele MacMann a discutat vreodată despre soția lui cu dumneavoastră?

— Obiecție.

Colocvii.

Procurorul general adjunct Clintick continuă:

— Președintele v-a mărturisit vreodată că era nemulțumit de căsnicia sa?

— Da. Mi-a spus că vrea să divorțeze de doamna MacMann.

Sala se umplu de murmur.

— V-a spus și când voia să divorțeze?

— Imediat după ce va fi fost reales.

Judecătorul Dutch recurse la ciocan pentru a face liniște în sală.

— V-a spus dacă i-a comunicat și doamnei MacMann intențiile sale?

— Mi-a spus că a discutat cu ea.

— Și care a fost reacția ei?

— N-a fost încântată. Mi-a spus că l-a făcut într-un fel anume.

— Cum?

— E un termen mai deocheat.

Judecătorul Dutch îi acordă, nu fără rețineri, lui Blowwell aprobarea de a continua.

— L-a făcut „labă tristă“.

Incete, lovituri de ciocan. Cenzorii posturilor de televiziune apăsară pe butoane, dar prea târziu. În întreaga Americă, manele își anunțară copiii că nu aveau voie să folosească un asemenea limbaj în casă. În Europa, hohotele de râs se auziră printr-un milion de ferestre. În Asia, se instaură confuzia, în timp ce se căuta traducerea exactă. În cele din urmă, judecătorul Dutch își scoase ochelarii, care nu mai erau de nici un folos.

— Este, deci, corect să spunem că doamna MacMann a fost nemulțumită atunci când președintele și-a anunțat intențiile?

— Așa s-ar zice.

— Președintele v-a spus dacă doamna MacMann a mai făcut vreun alt comentariu la auzul intențiilor lui?

— Mi-a spus că se pregătea să candideze ea însăși pentru o funcție publică — postul de guvernator pe care îl deținuse el — după ce președintele va fi fost reales. Zicea că i-a spus că va fi de acord cu divorțul, imediat după aceea. I-a spus că nu va pleca de la Casa Albă decât dacă i se îndeplinesc condițiile.

Murmurmurmurmurmurmur.

— Vă mulțumesc, domnule Blowwell. Pentru moment, nu mai am întrebări pentru acest martor, onorată instanță.

Boyce visa: asistentul lui intra val-vârtaj în sala de judecată, cu cravata strâmbă, plin de vânătaii, poate chiar fără un pantof. La piept strângea un dosar militar, pe care scria: Strict Secret. Înăuntru se afla un raport, conform căruia sergentul Damon Blowwell fusese degradat și dat afară din armată pentru că masacrase o școală elementară plină cu copii vietnamezi pașnici, plus mascota școlii, pe bivolul Phong. Decorase barul de la popota ofițerilor cu codițele lor. Și nu numai atât...

— Domnule avocat?

— *e*i, începu Boyce când se aflau din nou la hotel, în spatele ușilor închise, da' știu că-ți merge strună campania de reabilitare.

— Nu începe.

— Cred că o să mă specializez în a nu începe. Ai noroc că n-am o scuipătoare la îndemână.

— Damon a dat proporții necuvenite conversației ăleia.

— Nu, dragă. De dat, ne-a dat nouă. La cap.

— Ți-ai revenit destul de frumos. Reexaminarea mi s-a părut strălucită, cu insinuarea că e fanatic religios și criminal de război.

— Azi nu ne-am „revenit” câtuși de puțin. Tot spectacolul a fost pentru juratul cu numărul trei.

— Care-i ăla?

— Aia. Până acum, ar fi trebuit să-i cunoști pe oamenii ăștia mai bine ca pe familia ta. Lesbiana care și-a urât tatăl militar și baptist.

— A, ea.

— În cazul în care toți jurații s-au îndrăgostit de Damon, în ea ne e singura speranță. Dumnezeuule mare, ce dezastru!

— Damon a schimbat accentele. Nu e nimic neadevărat, dar sună mai rău decât în realitate.

— Chiar l-ai făcut pe Ken „labă tristă”?

— Da. Și așa și era.

— Data viitoare când intri în boxă, spune juriului că era un termen de alint. „Lăbuța mea tristă”. Îți dai seama că Blowwell n-ar fi depus mărturie dacă n-ai fi făcut-o tu?

Avocatul lui mi-a spus-o aproape în față. Depoziția ta a umplut paharul și l-a împins să iasă la lumină cu povestea asta.

Boyce își scoase cravata și o azvârli în partea cealaltă a camerei, parcă încercând să scape de un șarpe care i se încolăcise pe esofag.

— Ce-i cu toți eroii ăștia de război? Nu mai ai loc să arunci un ac de ei. Bărbatu-tău nu umbla și cu oameni normali?

— Cred că Damon are o problemă cu autoritatea feminină.

— Asta n-are decât să dezbată la televiziune, cu Oprah, când și-o scrie memoriile. Între timp noi avem o problemă. Cu el.

Boyce puse mâna pe telefon.

— George? Boyce. Ai aflat ceva despre el?... Nici urechi de vietnamez?... Ești sigur? Pot să pun pariu că are ceva de ascuns. Ai vorbit cu absolut toți cei din plutonul lui? Da, ia-i urma până în Peru, dacă trebuie, George. Nu-mi pasă cât costă... Atunci închiriază un elicopter. Și amicii de la AA? Știu foarte bine că tipii de la AA sunt extrem de loiali, dar n-avem de-a face cu războinici samurai aici, George. Sunt niște foști alcoolici. Prinzi unul când e singur, scoți o sticlă de scotch de o sută de dolari și i-o bagi sub nas și îți garantez că în zece minute cântă cântece de petrecere și spune tot.

Inchise.

— Ce e? o întrebă el pe Beth, care îl privea îngrozită.

— Amintește-mi, eram în clasă când s-a predat coruperea foștilor alcoolici?

— Procedură ne-civilă, noțiuni de bază. Cursul meu preferat.

Beth păli brusc.

— Ți-e bine?

O tui către ușa de la baie. Zece minute mai târziu, își făcu apariția, slăbită.

— N-am vrut să te supăr, spuse Boyce.

— Sunt supărată din anii șaptezeci.

*

* *

— Așa mai merge, George, zise Boyce și închise telefonul, apoi continuă către Beth. Am o veste mare.

Erau la micul dejun. Boyce își făcea, ca de obicei, plinul cu fulgi de ovăz calzi, germenii de grâu și fructe de pădure. Beth ciugulea dintr-o brioadă și sorbea un ceai. Culoarea tot nu-i revenise în obraji.

— Ghici cine a bătut un protestatar anti-Vietnam, în anii șaptezeci, pentru că l-a înjurat și l-a făcut ucigaș de copii? Sergentul Blowwell.

— Și eu aș fi făcut la fel.

— E o informație pe care n-am obținut-o ușor. Ai putea să te arăți mai entuziasmată. Aparent, era pilit când l-a atins pe individ. De-aia a povestit la adunarea AA. E de bine. Putem s-o folosim.

— Ah, Boyce, sper că n-ai turnat băutura pe gâtul vreunui biet alcoolic ca să obții informația. Nu mi se pare corect să îmbeți un fost bețiv.

— Nu-mi da lecții de etică, Fata cu Scuipătoarea.

Beth izbucni în lacrimi.

— Iartă-mă, spuse ea. Pur și simplu nu reușesc să mă mai controlez.

— Nu-i nimic, îi răspunse Boyce, neputincios ca orice bărbat aflat față în față cu o femeie care plânge. N-am de gând să trimit citație unui fost alcoolic.

— Nu?

Beth își suflă nasul într-unul din șervetele țepene ale Hotelului Jefferson.

— Nu pentru că m-am înmuiat, zise Boyce. La ce stare de spirit e acum în țară, juriul e în stare să-i acorde daune lui Blowwell pentru că și-a zdrelit încheieturile degetelor în protestatarul anti-Vietnam.

Beth își suflă iar nasul.

— Și probabil ar avea dreptate.

O bătu ușor pe mână.

— Ne vine nouă o idee.

*

* *

— Dăm acum legătura corespondentului nostru special, care se află în fața clădirii tribunalului. Jeff, cum a mers astăzi?

— Peter, astăzi *nu* a fost o zi bună pentru apărare. Avocatul lui Beth MacMann, Boyce Baylor, a înaintat săptămâna trecută o moțiune prin care cerea ca Damon Blowwell să fie examinat de un psihiatru numit de instanță, pentru a demonstra că Blowwell a avut — în termenii moțiunii — în trecut „un comportament sociopat violent, caracterizat printr-o cruzime neobișnuită”. Moțiunea se bazează pe faptul că domnul Blowwell ar fi lovit un protestatar anti-Vietnam mai demult, în anii șaptezeci. Baylor a profitat de incident și a încercat să obțină o decizie prin care depoziția lui, care i-a adus fostei Prime Doamne prejudicii considerabile, să fie respinsă de către judecătorul Umin.

— Și ce a decis judecătorul astăzi?

— Cu doar zece minute în urmă, judecătorul a respins moțiunea. Mai mult, a făcut-o într-un limbaj neobișnuit de dur, lăsând să se vadă că nivelul iritării pe care i-o provoacă apărarea este în creștere.

— Deci depoziția domnului Blowwell rămâne?

— Da. În plus, am aflat că Damon Blowwell a deschis un proces de defăimare împotriva lui Boyce Baylor, în care îi cere daune de treizeci de milioane de dolari. Vedeți deci că atmosfera aici, la tribunalul districtual, este foarte încălcată. Peter?

*

* *

Beth era într-o stare de spirit lipsită de energie, care îl nedumerea pe Boyce. Parcă și-ar fi pierdut interesul față de propriul caz. În sala de judecată, privea drept înainte, într-o postură greșită, cu ochi în care se citea vinovăția, iar de două ori îi scrisese bilețele prin care îl anunța că are nevoie de o pauză — „ACUM!!” În clipa în care pauza li se acorda, se repezea la ușa laterală.

Desigur, aceste ieșiri precipitate nu rămaseră neobservate. Este greu să rămâi neobservat când te afli *live* sub privirile a mai bine de un miliard de telespectatori. Comentatorii remarcară că părea foarte tensionată. Întrebat ce se petrece, pe treptele tribunalului, într-o zi, Boyce simți tentația puternică de a răspunde: „E judecată pentru că și-a omorât soțul. Bineînțeles că e «foarte tensionată», idioți cu minte de găină ce sunteți”. Se mulțumi să declare că motivul pentru lipsa ei de tonus era că, în calitate de fostă Primă Doamnă, găsea dureros faptul că țara, pe care o iubea atât, era sfâșiată de o asemenea tragedie.

Dar, așa cum observă un ziarist mai spiritual, țara nu era sfâșiată. Ba chiar dimpotrivă, se apropia rapid de unanimitate în ce privea vinovăția ei.

*

* *

— Boyce?

— Ce e?

Era într-o dispoziție extrem de proastă. Judecătorul Dutch îi respinsese încă o moțiune, cazul era pe butuci și, cu o seară înainte, la emisiunea lui Perri, Alan Crudman declarase că Boyce Baylor comisese o „tragică eroare” aducând-o pe Beth în boxa martorilor. Și știa foarte bine că Boyce făcuse tot ce îi stătuse în putință să o împiedice, mai puțin să o încuie în dulapul de haine.

— Trebuie să-ți spun ceva.

De asta îi fusese teamă. I se mai întâmplase și altă dată. Și întotdeauna i se întâmpla cam în același moment: clientul

ceda nervos tocmai când Boyce își pregătea pledoaria finală, bolborosind peste caietele de notițe că — of și vai! — era foarte vinovat! Mulțumesc. Mulțumesc că îmi împărtășești această informație tocmai când sunt pe punctul de a spune juraților că urmează să facă o mare greșală. Spuse:

— Beth, acum m-ai putea ajuta mult dacă...

— Sunt însărcinată.

Erau în mașină, pe drum spre tribunal. Auzi sala de judecată reverberând la auzul veștii acesteia atomice, media înecându-se de plăcere — un nivel cu totul nou al scandalului! — văzu fețele șocate, obosite ale juraților, publicul agitându-se și pe judecătorul Dutch, cu ochelarii aburiți, bătând cu ciocanul, bătând și cerând aprozilor să scoată lumea din sală. Văzu titlurile din ziare și auzi chicotelile colegilor. Văzu toate astea, în toată pregnanța lor teribilă, amenințătoare.

— E... grozav, scânci el.

Apoi îl cuprinsese bucuria. În viața lui nu primise o veste mai bună. Nu dorise să aibă copii cu nici una din neveste, pentru că simțise că nici una din căsnicii nu avea să dureze. Și acum, singura femeie pe care o iubise vreodată cu adevărat îl anunța că rămăsese însărcinată cu el! Desigur, momentul ar fi putut fi mai bine ales — după douăzeci și cinci de ani și în mijlocul procesului în care era acuzată de asasinarea președintelui Statelor Unite. Altfel însă, vestea era minunată.

Se desprinsese de ea suficient ca să rostească:

— Dar... parcă luai anticoncepționale.

— Am renunțat la ele cam când a început procesul. Începusem să am dureri de cap și doctorul mi-a spus să le întrerup o vreme, ca să vadă nivelul de estrogen. S-a întâmplat că nu le-am mai reluat. Era puțin probabil să rămân gravidă, nu? M-am gândit că poate bănuiești. Toate drumurile alea la baie.

— Am mulți clienți care au nevoie la baie pe neașteptate. Nervii. Eram concentrat asupra cazului.

Cazul!

Se văzu stând alături de Beth, în fața judecătorului Dutch. Primind sentința. Judecătorul Dutch purta lentile de contact, ca să nu i se aburească ochelarii. Pântecul gravid al lui Beth era gigantic. Purta haine pentru viitoarele mame. Se țineau de mână, ceea ce, oficial, nu se cuvenea într-o sală de tribunal, dar nu se puteau abține. Glasul judecătorului se tot îneca. „Dată fiind starea dumneavoastră, doamnă MacMann, guvernul Statelor Unite nu va da sentința de condamnare la moarte, normală, impusă de natura gravă, atroce a cazului. Dat fiind însă că ați fost găsită vinovată de una dintre cele mai grave crime cu putință — dacă nu chiar cea mai gravă — hotărârea acestei instanțe este să vă petreceți tot restul vieții în închisoare, fără posibilitatea de eliberare condiționată.“

Auzi icnetele, suspinele. Se întoarse și văzu lacrimile care curgeau pe obrajii lui Beth, așa cum stătea acolo, purtând pentru ultima oară în viață haine civile. Îi văzu pe ofițeri apropiindu-se cu cătușe de oțel și lanțuri pentru picioare. Îl auzi pe judecătorul Dutch încercând să își stăpânească propriile emoții, în timp ce conchidea că această tragedie teribilă făcuse mai mult decât să ia viața președintelui Statelor Unite, ea aruncase o pată veșnică pe onoarea Americii și, poate lucrul cel mai tragic dintre toate, lipsise un copil de mama sa, care avea să rămână ființa aceea într-o uniformă portocalie, aflată de partea cealaltă a unui perete de sticlă groasă. Cazul era închis și Dumnezeu să ne aibă în pază.

Ciocanul căzu. Beth fu scoasă din sală.

— Nu! strigă el.

— Boyce, te simți bine?

*

* *

Înainta mișcări după mișcări. „Loco-mișcări“, cum le poreclise revista *American Lawyer*. Ceru suspendarea, pe

motiv că garda de corp din Serviciul Secret o spiona, transmițând apoi informațiile acușării. Judecătorul Dutch aruncă moțiunea la coșul de gunoi judiciar. Boyce ceru anularea procesului, pe motiv că unul dintre jurați atipise timp de cinci minute, în timpul înnebunitor de plicticoasei depoziții a unui expert în acustică. La coș. Ceru anularea pentru că vărul de-al doilea al juratului cu numărul paisprezece semnase un contract pentru o carte intitulată *Văr de-al doilea cu juratul 14: povestea mea*. La coș. Trei din trei.

Boyce își trimise anchetatorul cel mai lipsit de etică — fost agent de informații al guvernului american, obligat să demisioneze după ce fusese prins vânzând rachete antiaeriene sârbilor — în Vietnam, cu o valiză plină cu bancnote de o sută de dolari, pentru a mitui un întreg sat de țărani din delta Mekongului să își amintească brusc că sergentul Damon Blowwell masacrare dintr-o toană jumătate din populația satului... pentru că așa i se năzărise. Planul se năruie în clipa în care anchetatorul ajunsese până la Bangkok, unde schimbă cei o sută de mii pe heroină, apoi luă un avion până la Amsterdam, unde schimbă heroina pe *ecstasy* în valoare de cinci sute de mii, pe care îl ascunse în roți mari de brânză gouda, cu destinația Atlanta. Ar fi fost incomod să îl dea în judecată, așa că Boyce se lăsă păgubaș, trecând cei o sută de mii de dolari în contul unuia dintre clienții săi mai mari, la rubrica de „fotocopii și servicii de mesagerie“.

Judecătorul Dutch respinse fiecare dintre moțiunile lui Boyce, cu o frustrare și o iritare crescândă, avertizându-l la un moment dat, pe un ton de gheață, că, dacă mai ridică încă una din infernalele lui baricade, avea să dezlănțuie asupra sa „solii mai puțin binevoitori ai firii mele“.

Moțiunile înaintate una după alta aveau rolul de a câștiga cele câteva săptămâni care îi erau necesare lui Beth pentru a trece de perioada grețurilor de dimineață, înainte ca procurorul general adjunct să o aducă în boxă, pentru reexaminare. Avea să îi fie suficient de greu și fără să trebuiască

să se scuze o dată la cinci minute, pentru a se repezi la baie. De regulă, jurații nu se lasă impresionați de faptul că martorul varsă de fiecare dată când i se pune o întrebare mai dificilă.

Judecătorul Dutch începea să privească bănuitor desele chemări pe care natura i le adresa lui Beth. Grefierul îi spusese lui Boyce că se gândea chiar să ceară un examen medical. Așa ceva trebuia evitat cu orice preț. Între timp, Boyce dădu să se înțeleagă în presă că Beth suferea temporar de pe urma unui „virus intestinal”. În clipele când visa cu ochii deschiși, se trezi alintându-și copilul cu numele de Virușel.

— *a*cuizarea o cheamă pe Elizabeth MacMann.

O dovadă de subtilitate din partea lui Clintick, medită Boyce, să renunțe la numele de fată al lui Beth, Tyler, pe care aceasta insistase întotdeauna să îl folosească. În felul acesta, reexaminarea avea să înceapă într-o notă de iritare.

Împinse caietul pe masa apărării, până la Beth.

Are ciorapi de damă pe dedesubt.

Ea îi zâmbi, parcă spunând: „Mă descurc“.

Comentatorii de televiziune își luară tonul șoptit, de turneu de golf.

— Elizabeth MacMann se ridică... ocolește masa apărării... se îndreaptă spre boxa martorilor... urcă în boxă... Barbara, cum ai descrie ținuta ei vestimentară?

— Este un costum taier cu pantalon, desigur. Negru. Asta știm. Ceea ce nu știm este numele creatorului. Pare o combinație de Ann Taylor și Carolina Herrera...

— Judecătorul Umin îi reamintește acum doamnei MacMann că este încă sub prestație de jurământ.

— În general, a purtat numai vestimentație realizată de creatori americani...

— Se așază acum...

— Veți observa că nu mai poartă colierul de perle pe care îl avea data trecută când a apărut în boxă.

— Ce să înțelegem din asta?

— Nu sunt sigură. Colierul l-a primit de la fostul ei soț. Deci ați putea înțelege o mulțime de lucruri. Sau nu.

— Procurorul general adjunct Sandra Clintick se apropie de boxă. Cum e îmbrăcată, Barbara?

— Aici avem informații. Sacou la două rânduri cu fustă, de la Saks Fifth Avenue, cu bluză alb-unt, din *crepe de chine*...

— Trebuie să te întrerup... începe.

— Doamnă MacMann, începui Clintick, ați declarat anterior — și citez din depoziția dumneavoastră — că s-ar putea să fi fost mai mult de opt ocazii în care v-ați atacat cu violență soțul. Așa este?

— Nu, nu este așa. Am spus că e posibil să fi aruncat cu ceva în el. Nu am făcut caracterizarea de atac violent.

— Nu considerați că aruncarea de obiecte sau lovirea cuiva constituie acte de violență?

Boyce se crispă. Era un exemplu de manual, ilustrând motivele pentru care acuzatul nu trebuia să depună mărturie.

— Nu consider că, dacă arunci cu pantoful în soț, într-un moment de tensiune domestică, acesta este un atac violent, închei citatul. Mai degrabă consider așa ceva ca fiind o metodă standard de management marital.

În sală se auziră hohote, dar, după cum constată Vlonko, nici unul dinspre boxa juriului.

— Ați considera ca fiind atac violent aruncarea către capul lui cu un obiect greu, de metal?

— Obiecție. Opinie personală.

Se respinge.

— Da, spuse Beth. Cu siguranță. Aș considera-o nu doar ca fiind un atac violent, ci și un gest împotriva legii și care trebuie pedepsit prin lege.

— Ca Primă Doamnă, ați luat cuvântul împotriva violenței domestice.

— Așa este. De multe ori.

— Considerați că a fost o ipocrizie?

— Obiecție.

Se respinge.

— Nu, domnișoară Clintick. Fac o deosebire între disputele între soți și violența domestică.

— Chiar și atunci când așa-zisele dispute între soți au ca rezultat contuzii, răniri, vânătăi și copci?

— Soțul meu era fost ofițer de marină, înalt de un metru nouăzeci și mai greu decât mine cu peste patruzeci de kilograme, domnișoară Clintick. Era perfect capabil să se apere în fața cuiva de talia mea.

— Chiar și noaptea, pe întuneric, în somn?

— Obiecție.

Se acceptă.

— Puneți întrebări ipotetice, domnișoară Clintick, spuse Beth. O să vă răspund direct: nu mi-am lovit soțul cu scuipătoarea pe întuneric, în somn.

— Era treaz când l-ați lovit?

— Obiecție. S-a răspuns la întrebare.

— Nu l-am lovit.

— Ați aruncat cu scuipătoarea în el?

— Obiecție. Onorată instanță, s-a răspuns la întrebare. Domnișoara Clintick hărțuiește martorul cu seria asta de întrebări.

Se respinge.

— V-am răspuns la întrebare, domnișoară Clintick, spuse Beth încordată.

— Răspundeți-mi direct. Ați aruncat cu scuipătoarea în el?

— Am declarat agenților FBI că nu.

Procurorul general adjunct Clintick se uită către juriu, aparent mulțumită de ce vedea.

— Doamnă MacMann, ați jucat softball în colegiu?

Boyce știa ce avea să urmeze. Oroarea, oroarea...

— Da.

— Pe ce post erați în echipă?

— Eram aruncător.

— Care va să zică, țintiți destul de bine, nu-i așa?

— Ținteam, cu mingea de softball și acum câteva decenii.

— În ultimul an de colegiu, ați avut patru lovituri decisive.

— Primitorii nu erau cine știe ce. Cu tot respectul pentru Colegiul Smith.

Școala pe care o absolvise Clintick, întâmplător.

— În depoziția dumneavoastră, după ce ați recunoscut că v-ați atacat violent soțul în numeroase ocazii, când ați fost întrebată de ce ați făcut aceasta, ați răspuns că, dat fiind că el este mort, nu intenționați să răspundeți la întrebare. Așa este?

— Da, așa este.

— Pe cine încercați să apărați, doamnă MacMann? Pe soțul dumneavoastră sau pe dumneavoastră înșivă?

— Obiecție.

Se respinge.

— Încerc, domnișoară Clintick, să mă apăr de o acuzație de crimă. Dar nu voi face asta târând în noroi un om care mi-a fost soț timp de douăzeci și cinci de ani și — Beth oftă puțin — care este considerat erou în țara aceasta.

— Soțul dumneavoastră vă înșela?

— Asta nu vă privește, domnișoară Clintick.

— Onorată instanță?

După colocviu, judecătorul Dutch îi ceru lui Beth să răspundă la întrebare.

— Va trebui să definiți noțiunea de „a înșela“.

— S-a culcat cu alte femei, căsătorit fiind cu dumneavoastră?

— Mă îndoiesc foarte tare.

Explozie de râs.

— Doamnă MacMann, știți că soțul dumneavoastră întreținea relații sexuale cu alte femei?

Aprozii erau pregătiți să înmâneze citații unei jumătăți de duzină de prietene ale lui Beth, față de care își mărturisise problemele în decursul anilor. Dacă negau ceea ce le

povestise, puteau fi acuzate de sperjur, iar Beth știa asta. Era încolțită.

— Sunt lucruri pe care prefer să nu le știu.

— Numele de Amber Swenson vă este cunoscut, doamnă MacMann?

— Da.

— Rita Ferreira?

— Da.

— Violet Bronson?

— Da.

— Jo Anne Cassardo?

— Da.

— Tammy Royko?

— Mhm.

— Adică da, doamnă MacMann?

— Da.

— Cass Makclehose?

— Da.

— Serena Whitmore?

— Da.

— Obiecție. Onorată instanță, acuzarea intenționează să citească toată cartea de telefon?

— Cu îngăduința curții, pe lista aceasta nu sunt decât douăsprezece nume.

Telefoanele prinseră să sune în întreaga țară. În ziua următoare, titlul TOATE FEMEILE PREȘEDINTELUI apărură în trei sute de ziare. Procurorul general adjunct Clintick se văzu ținta atacurilor concertate din partea grupărilor feministe. Primi amenințări că va fi dată în judecată, nici una pusă în practică. Echipa domnișoarei Clintick își făcuse sânguincios temele.

În timp ce se citea acest catalog, Boyce își sili trăsăturile să rămână neclintite. Clintick se pregătea pentru lovitura de grație.

— Numele de Babette Van Anka vă este cunoscut?

— Bineînțeles, o repezi Beth.

— Pentru moment, nu mai am întrebări, onorată instanță. Îmi rezerv dreptul de a rechema martorul mai târziu.

— Cât e de grav? îl întrebă Boyce pe Vlonko, în timp ce se uitau amândoi la cifrele de pe ecranul calculatorului.

— Grav, băga-mi-aș.

*

* *

— Beth, iubito?

Stăteau amândoi pe patul nedesfăcut din apartamentul lui Boyce, cu privirile ațintite în tavan, ținându-se de mână.

— Am ceva să-ți spun.

— Nu putem să nu ne gândim la nimic?

— Nu e un moment bun să nu ne gândim la nimic.

— Tipic pentru Washington, spuse Beth. „Nu e un moment bun pentru partizanat.“ „Nu e un moment bun pentru politică neofensivă.“ Te rog.

— Trebuie să-mi joc rolul de avocat o clipă.

Beth oftă.

— Cazul acesta, continuă el, după cum probabil ți-ai dat seama, nu e... ci bine, nu e...

Era atât de puțin obișnuit să dea clienților vești proaste, că nu mai știa ce să spună.

— Ne scufundăm, zise Beth. Rapid.

— Nici în sus nu mergem. Ba nici măcar în lateral. Eliminând toate celelalte direcții, nu mai rămâne decât în jos.

— Îmi pare rău, Boyce. Am stricat totul. Îmi pare rău.

— Nu e un moment bun pentru autoreproșuri.

— După ce mă condamnă, ăla o să fie un moment bun?

— Hai să luăm lucrurile din punct de vedere pur tactic. Dacă se află că ești însărcinată, și ar trebui să spun mai degrabă *când* decât *dacă*, juriul o să se simtă tratat cu lipsă de respect. Ai declarat în boxă că, mai mult decât orice pe lume, ți-ai dorit un copil. Pe urmă, ginecologul a spus că

iei anticoncepționale. După care rămâi gravidă, în plin proces. Nu e situația ideală.

— Ce e cu hormonii ăștia? Nu pot să fac altceva decât să plâng.

— Nu e cel mai bun moment să plângi. Am nevoie să fii inteligentă și dură. Am nevoie de tine, cea dinainte de regrete, dinainte de sarcină. Am nevoie de Lady Bethmac.

Beth își șterse lacrimile, cu un gest de sfidare.

— Foarte bine. Dă-le dracului de regrete.

— Bravo, fetițo. Gata?

— Gata.

— OK. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să intri în joc.

— Ce tot spui?

— Habar n-ai avut de nimic. Pricepi?

— Boyce, vreau să mă aperi, nu să dai de belea.

— Iubito, crede-mă, asta fac. Te apăr.

Tăcură o vreme.

— Nu știu ce-ți trece prin minte. Dar unul dintre noi trebuie să fie afară din închisoare, să aibă grijă de copilul ăsta.

Boyce nu-i răspunse.

— Indiferent ce ți-ai pus în gând, renunță. Te rog.

Oamenii pe care îi știai.

Pentru a ajunge la oamenii pe care îi știai, era nevoie de timp. Boyce rugă să îi fie acordată o zi de pauză, sub pretextul că trebuie să localizeze un martor „cheie“ pentru apărare, o menajeră complet neimportantă, care făcuse parte pe vremuri din personalul angajat de familia MacMann.

Folosi telefonul înregistrat pe munele „B&B, restaurant pescăresc“. Era telefonul lui „de peșteală“, cel pe care îl folosea pentru conversații ultrasecrete.

Îl prinse pe Felicio pe celularul lui, înregistrat Dumnezeu știe pe ce nume, probabil al cuiva care murise și cu cât știai mai puțin despre el, cu atât mai bine. Nu se știa niciodată unde îl găseai pe Felicio. În fundal, Boyce auzi muzică de flaut cu iz peruvian. Cu ocazia unei conversații anterioare, auzise explozii.

— Am nevoie de tine, spuse Boyce. *Ahora.*

Partea bună a faptului că îi știai pe oamenii pe care îi știai consta în recunoștința lor asigurată. Clienții de origine latină erau recunoscători până la jenă. Își botezau copiii cu numele tău și se ofereau să te scape de dușmani. Chiar și de cei neînsemnați.

Cu doisprezece ani în urmă, Boyce îl scăpase pe Felicio de a-și petrece tot restul vieții într-o închisoare federală americană, pentru furtul a cinci sute de kilograme de explozibil C-4 de la o bază militară. Guvernul susținea că Felicio intenționa să îl folosească pentru a arunca în aer ambasada americană, ca răzbunare pentru că Statele Unite își suspendaseră

ajutorul acordat grupării rebele din care acesta făcea parte. Apărarea — ce-i drept, îndrăzneată — pornise de la ideea că Felicio plănuia să arunce în aer infrastructura unei dictaturi corupte.

Boyce preluase cazul fără onorariu, pentru a-și manifesta disprețul față de „războiul“ dus de guvernul Statelor Unite împotriva drogurilor, guvern care, în decursul a două decenii, aruncase în pușcărie o treime din populația de culoare, reducând accesul la droguri cu aproape zero la sută. La sfârșitul procesului, jurații erau gata să se înroleze în trupele rebele ale lui Felicio și nu doar să îl răstoarne pe dictatorul corupt, ci și să ia cu asalt ambasada americană. De atunci încolo, în fiecare an, Boyce primea o felicitare de Crăciun de la Felicio, care era acum șeful serviciului de pază al unui lanț de hoteluri din America Centrală și Latină.

Felicio se arătă copleșit de emoție când vechiul lui salvator îi ceru ajutorul. *¿Cómo no, patrón!* Sosca la Washington cu avionul următor. Ba nu, avea să vină cu un avion privat! Avea să ajungă înainte de răsăritul soarelui! Boyce îi spuse că la răsăritul soarelui era suficient de repede. Îi dădu o idee generală asupra domeniului în care avea nevoie de ajutorul lui, pentru a putea aduce cu el specialiștii necesari.

Micul dejun fu aranjat la un hotel din complexul Tyson's Corner din Virginia, la o jumătate de oră depărtare de Washington. Boyce făcu el însuși rezervarea pentru cameră. Când ajunsese acolo, Felicio îl aștepta deja.

*

* *

Următorul telefon i-l dădu lui Sandy Clintick. Aceasta se arătă surprinsă să îl audă și nu se osteni să își ascundă mirarea. Boyce îi spuse că dorea să discute cu ea. Între patru ochi.

Bine, îi răspunse ea. Vino la mine la birou. Boyce refuză politicos șansa de a fi încolțit de fotografi în timp ce se

strecura pe o ușă laterală a Departamentului de Justiție. Contrapropuse Clubul Metropolitan. Aranjă să primească un salon privat. Ora șapte? Ne vedem atunci.

Sandy Clintick fu condusă înăuntru. Boyce îi întinse mâna. Ea se mulțumi să dea din cap și se așează. Din tot trupul, întreba: „Și-acum?”

— S-ar putea, începu el, să îmi conving clienta să accepte o acuzație de omor prin imprudență. Dar trebuie să insist asupra unei sentințe de doi ani și jumătate. Maximum. Cu arest la domiciliu.

Sandy Clintick îl privea cu ochi mari. În fine, pe fața ei apărură un zâmbet, dar nu din acelea care îți umplu sufletul de căldură.

— Când am preluat cazul ăsta, spuse ea, am încercat să îl abordez ca pe orice alt caz. Să-mi fac datoria, fără să mă implic, apoi să trec mai departe. Ca să fiu sinceră, așteptam cu nerăbdare ocazia de a mă înfrunta cu dumneata. În decursul anilor, te-am observat cu interes. Uneori cu admirație. Pe urmă, în fine, te-am cunoscut personal. Și, știi, aproape am uitat că ai o clientă. Îți spun drept — și ăsta e un lucru pe care s-ar putea să îl înțelegi cu greu — că în clipa asta nici nu mă mai interesează clienta dumitale. Dumneata însă mă interesezi. Și am să te înving.

Făcu o pauză.

— Mi-ai deschis ochii, domnule Baylor. Și îți sunt recunoscătoare. Mi-ai redat credința în existența răului. Așa că răspunsul meu este: mai du-te dracului. Am să obțin o condamnare pentru clienta dumitale. Și asta doar din plăcerea de a te vedea pierzând.

— Corect, zâmbi Boyce.

Era o regulă care nu dădea niciodată greș. Iartă-ți dușmanii. Asta îi enerva cel mai tare pe lume.

— Corect?! râse mirată procurorul general adjunct Clintick. Nu te deranjează să fii privit ca o întruchipare a răului?

— Am întruchipat și lucruri mai rele.

Clintick dădu din cap.

— Dacă se află despre conversația asta, o să știu de unde, spuse Boyce.

— Am atâtea lucruri mult mai bune de făcut, îi răspunse ea, ridicându-se. Inclusiv decât acela de a mă afla aici.

*

* *

SURSE AFIRMĂ CĂ APĂRAREA MACMANN
VREA ÎNVOIALĂ

— Ce e asta? Ce dracu' e asta?!

Beth ținea în mână ziarul *Washington Post*, din care citi cu glas tare:

— Surse dinăuntru Departamentului de Justiție afirmă că avocatul doamnei MacMann, Boyce Baylor, a inițiat o discuție în care a explorat posibilitățile de a obține acuzarea pentru un delict mai puțin grav, de la crimă cu premeditare la omor prin imprudență. Aceleași surse susțin că Baylor a fost refuzat.

Beth ridică ochii din ziar.

— E adevărat?

— Arăt eu a genul de avocat care se duce cu pălăria în mână la marele procuror, să cerșească? Acordă-mi un pic de încredere.

— Nu, nu, nu. Lasă figurile. Răspunde-mi la întrebare.

— Din punctul de vedere al relațiilor publice, asta ne pune într-o poziție excelentă. O s-o răstignim pentru ce a făcut. Scurgeri deliberate de informații. Judecată prin mass-media. E scandalos. S-ar putea chiar să reușim să o eliminăm cu totul.

Beth îi luă mâna și i-o așează pe pânțece.

— Jură. Pe asta.

— N-a fost decât o discuție între prieteni.

— Dă-o dracului, Boyce!

— Ei, făcu Boyce, ca și cum ar fi vrut să încheie subiectul. Am vrut doar să-i dau ocazia să se mai răcorească, înainte de pledoariile finale. E ca atunci când tragi veninul unui șarpe cu clopoței. Îl lasă cu o cantitate mai mică.

— Trebuia măcar să mă întrebi.

— Eu te-am rugat să nu depui mărturie.

— Deci vrea sânge?

— Partea bună e că-l vrea pe-al meu.

— Deci asta e? Țsta e jocul?

Boyce se așeză alături de ea.

— Ia partea bună a lucrurilor. Ai un avocat strălucit, cel mai bun din țară și...

Oftă.

— Bine, recunosc că nu e tocmai situația ideală. Dar nu te da bătută. Lucrurile se mai pot schimba. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla într-un caz ca ăsta.

— „Un caz ca ăsta“? Ai mai avut vreodată „un caz ca ăsta“?

— A, cu zecile.

— Boyce!

— Ce?

— A dat din picioare!

Boyce pipăi cu mâna.

— Ești sigură că n-au fost gaze?

— N-au fost gaze. L-am simțit.

— Dau din picioare așa devreme? Ar trebui să ne luăm o carte.

— A dat din picioare.

— Poate a obiectat.

— Boyce, copilul ăsta o să se nască la închisoare.

— O să fie bine.

Puse mâna pe pânțelele lui Beth.

— Jur.

*

* *

Juratul cu numărul cincisprezece ieși de sub duș, în camera de la Capitol Suites Hotel și, încă ud, păși pe covor, îndreptându-se spre singurul obiect care îi adusese plăcere în ultimele cinci luni, televizorul. Poliția federală instalase un sistem de blocare — unul dintre jurați îl botezase „je-tonul” — pentru ca televizoarele din camerele lor să nu recepționeze programele normale, ci numai canalele de documentare, desene animate, sport și filme. Canalul Gastronomic, Canalul Autodescoveririi, Canalul de Istorie a Celebrităților, Canalul de Urmăriri ale Poliției și Canalul Autoflagelării.

De aproape o jumătate de an, nu mai avea vești despre lumea de-afară. Poate țara se afla în stare de război. Poate piața bursieră se prăbușise. Poate se descoperise leacul pentru SIDA și omul pusese piciorul pe Marte. Poate veniseră extraterestrii și preluaseră puterea. Cine știe? Nu primeau ziare sau reviste, decât după ce poliția le parcurgea cu foarfeca și tăia tot ce avea vreo legătură cu cazul.

Își scoase prosopul umed și se scărpină energic prin părțile delicate. Cealaltă parte bună a încarcerării, care de-acum se prelungea mai mult decât o condamnare obișnuită pentru criminalii în masă, era că puteai să stai gol-puşcă în mijlocul camerei și să-ți pipăi în liniște ouăle, fără să dea peste tine nevasta sau copiii.

Cu ele strânse bine în palmă, apucă telecomanda cu mâna liberă și apăsă pe butonul de pornire. Se privi în oglinda mesei de toaletă. Se îngrășase opt kilograme de la porcăria de mâncare pe care i-o serveau. Tocmai își contempla acru protuberanța din dreptul mijlocului, când auzi un sunet care nu-i era familiar: dinspre televizor venea zgomot de emisiune de știri. Se întoarse să se uite. În fața ochilor lui era unul din ăia, cum le zice, comentatori. Îl recunoscă din procesul lui O.J. Simpson, cel cu față de puștan cu ochelari.

— Peter, spunea el, Boyce Baylor a negat informația după care ar fi încercat să ajungă la o înțelegere cu procurorul

general adjunct, Sandra Clintick. Dar zvonul refuză să moară. Surse independente mi-au confirmat, mie personal, că Baylor și Clintick au fost într-adevăr văzuți intrând la Clubul Metropolitan, în urmă cu câteva zile, la doar câteva clipe distanță...

Juratul cu numărul cincisprezece își zise: „Ce dracu' înseamnă asta?”

*

* *

Jurata cu numărul șapte nutrea gânduri asemănătoare. Stătea și croșeta, urmărind Canalul Biografic, dar, după cincisprezece minute, hotărâse că nu o interesa prea tare Marie Osmond. Și oricum, cum ajungeau oamenii ăștia la Biografii? Încotro se îndrepta lumea?

Parcurgea canalele la întâmplare, când dăduse peste postul public de televiziune. Cum era posibil? Era emisiunea de știri, cea cu domnul acela drăguț din Oklahoma, dl MacLehrer. Și, Doamne, Dumnezeule, vorbea tocmai despre proces cu un istoric tânăr, cu perucă. Ce se petrecea? Cum era posibil să recepționeze dintr-o dată emisiuni de știri? Urmări fascinată. Care va să zică Boyce Baylor ăla încercase să cadă la învoială, așa-i? Păi da, era și normal, după cum decurgeau lucrurile și, dacă aș fi în locul duminic, domnule mare avocat al apărării, nu m-aș lăsa prea greu. De ce o adusese pe femeia aceea în boxă, ea una nu avea să înțeleagă în veci.

*

* *

Juratul cu numărul nouă ascultă știrile despre proces timp de o jumătate de minut, după care se întoarce la Canalul de Sport. Lakers jucau cu Knicks.

*b*oyce se afla în studioul de televiziune instalat în apartamentul de hotel, dând un interviu pentru emisiunea *Astăzi*, în care o acuza pe Sandra Clintick, procuror general adjunct, de a fi lăsat „cu nerușinare” să se scurgă informații „false și injurioase” către presă, atunci când își făcuseră apariția. Îl arestară în mijlocul interviului transmis în direct. Așa se punea în practică ceea ce, altminteri, era expresia cea mai înșelătoare din toată limba engleză: „Televiziune pe care TREBUIE să o urmărești”.

În timp ce agenții FBI îi puneau cătușele și îi citeau drepturile, în văzul a cinci milioane de telespectatori, producătorii nu puteau decât să mulțumească în gând Dumnezeuului televiziunii pentru acest dar uimitor, prima arestare *live* a unui avocat pe sticlă.

Directorul FBI-ului refuză să admită că momentul fusese special ales pentru a-l umili pe Boyce Baylor. Agenții nu făcuseră altceva decât să aplice procedura. Bineînțeles că nimeni nu credea așa ceva și, cu atât mai puțin, directorul FBI-ului, dar presa îi era atât de recunoscătoare pentru a le fi oferit un asemenea spectacol, încât nu făcu presiuni.

Boyce află ce se petrecea înaintea telespectatorilor, dat fiind că știa ce înseamnă propoziția: „Ești arestat pentru încălcarea articolului 18 din codul 371 al S.U.A.” Producătorii avură nevoie de câteva minute pentru a clarifica semnificația jargonului juridic: „Conspirație în vederea compromiterii unui juriu federal”. În alte câteva minute, își sculară din pat corespondentul pe probleme juridice —

acesta se scuză unul că nu urmărise emisiunea — care îi informă că pedeapsa standard în urma unei asemenea acuzații era de cinci ani într-o închisoare federală, plus excluderea certă și definitivă din barou.

În timp ce coborau cu liftul Hotelului Jefferson, Boyce observă că agenții FBI — patru, în locul obișnuiților doi, probabil pentru cazul în care ar fi încercat să fugă folosindu-se de pistol — zâmbeau. Cât de dulce trebuie să fi fost clipa aceasta pentru ei.

— Aveți o zi bună, așa-i? întrebă pe un ton nu tocmai neprietenos.

— Și nici cafeaua n-am băut-o încă, îi răspunse unul, surâzându-i larg.

În mașină, în drum spre sediul FBI-ului, Boyce își spuse rece: „Deci așa e când mergi în spate, cu cătușe la mâini“. Cât de bine avea să își înțeleagă de-acum încolo clienții. Presupunând că va mai avea vreodată clienți.

De unde știuseră? Îi interceptaseră telefonul „de peșteală“?

Avionul lui Felicio? Dumnezeu știe ce avion fusese acela. Felicio avea niște prieteni destul de multicolori. Poate la vamă îi notaseră numărul și îl urmăriseră. Îi reținuseră pe Felicio și pe Ramon?

Dar mai important: planul funcționase? Jurații fuseseră contaminați? Judecătorul Dutch nu avea altă soluție decât să declare procesul anulat. Iar într-un proces nou, Beth nu va repeta greșeala de a apărea în boxa martorilor. Nu va trebui decât să urmeze scenariul primului proces, până la punctul acela catastrofal, iar apoi ea și Virușel aveau să fie la adăpost. Apoi puteau să îl viziteze la închisoare. Uite! Așa e tati, din spatele geamului! Nu ne aude. Fă-i cu mâna!

Trăgeau în fața clădirii ocupate de FBI. Trebuie să fi fost vreo două sute care schelălăiau și lătrau.

— Văd că v-ați anunțat sosirea.

— Pentru că tot îți place atât de mult să intri pe ușa din față.

Îl obligau să parcurgă drumul obișnuit al răufăcătorilor pentru ca momentul să poată fi înregistrat pentru posteritate, în toată lipsa lui de glorie.

Auzi prima întrebare care îi fusese aruncată:

— Boyce, pe cine intenționezi să suni?

Era o întrebare interesantă. Pe cine sună Boyce Baylor când are nevoie de un avocat?

În minte, trecu în revistă câteva nume. Acela pe care avea să îl sune devenea automat cel mai tare avocat din țară.

Nu. Boyce nu era dispus să treacă altuia bastonul măreției. Tot el era cel mai mare. Chiar dacă, trebuia să recunoască, atunci când te aducea poliția cu cătușe la mâini, statutul de număr unu era ușor de pus la îndoială.

Intră pe ușă și parcă toți agenții din clădire se adunaseră în hol, să-l vadă. Toți zâmbeau. Apoi toți izbucniră în aplauze.

— Mulțumesc! strigă Boyce. Mă bucur să mă aflu aici.

După fotografii și amprente, se poză împreună cu agenții care îl arestaseră. N-avea ce pierde dacă se purta frumos.

Un simplu agent special îi luă interogatoriul. Boyce era dezamăgit. Se așteptase cel puțin la directorul adjunct. În mod evident, erau hotărâți să îl trateze ca pe un „caz de rutină“.

Le zâmbi agentului special de serviciu și adjunctului său:

— Of, băieți, băieți. Sper că nu aveți impresia c-o să vorbesc cu voi.

*

* *

Judecătorul Dutch nu era mulțumit. Discută pe rând cu jurații, în biroul său. Pe lângă nemulțumirea provocată de compromiterea juriului, mai era ceva care îl frământa: felul în care o abordase FBI-ul. Ceva era în neregulă. La câteva secunde după ce jurata cu numărul șapte raportase

polițiștilor de pază că televizorul ei își îmbunătățise pe neașteptate recepția, FBI-ul pătrunsese în forță în hotel, cu treizeci de agenți, dând buzna în camerele juraților, smulgând din perete firele televizoarelor, luând declarații, izolându-i pe membrii juriului.

Cu alte cuvinte, știuseră. Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu se mișcaseră mai repede, pentru a împiedica incidentul? Judecătorul Dutch va trebui să schimbe câteva vorbe cu directorul.

Între timp, se pregătea să discute cu juratul cu numărul cincisprezece. Până acum, doar patru recunoscuseră că văzuseră știrile la televizor. Numărul nouă era nehotărât. „I se păruse“ că era posibil să fi văzut „ceva“. Mai mult decât atât, judecătorul nu putuse obține decât relatarea fază cu fază a meciului dintre Knicks și Lakers. Juriu alcătuit din cetățeni. Dumnezeu să ne aibă în pază.

Inițial, judecătorul Dutch aprobase optsprezece membri pentru juriu, adică doisprezece plus șase de rezervă. Va trebui să îi elimine pe cei patru, ceea ce îi mai lăsa două rezerve. În clipa aceasta, nu putea decât să spere că, din jurații cu care nu discutase încă, nu mai văzuse nimeni nimic. Altfel, avea să fie Anularea Mileniului. Această perspectivă îl făcu să se gândească pe rând la sinucidere, la renunțarea la carieră și la sticla de gin, care îl aștepta s-o dea pe gât. Iar opțiunea cu numărul trei părea să fie un plăcut adjuvant pentru îndeplinirea opțiunilor unu și doi.

Înclină grav din cap, în timp ce greșierul îl introducea pe juratul cu numărul cincisprezece.

*

* *

Boyce întrebă simplu:

— Ce probe aveți?

Zâmbete largi. Unul dintre agenți se apropie de videocasetofon și apăsă pe *play*. Un monitor TV ancorat de tavan

afișă o imagine: Boyce, Felicio și tehnicianul lui Felicio, în camera de hotel de la Tysons Corner. Calitatea casetelor de supraveghere ale FBI-ului se îmbunătățise mult față de vremea arestării lui DeLorean și a primarului Marion Barry. În ziua de astăzi, totul era digital. Boyce se ascultă spunând: „Mâine seară, la știri, o să fie un reportaj foarte important. Asta vreau să vadă. Se poate face până atunci?” Felicio se consultă cu omul lui. „Sí, patrón. Fără probleme.”

Agentul FBI opri înregistrarea.

— Vreți și niște floricele?

— Știți, dacă n-aș ști că nu-i adevărat, aș putea jura că eu sunt ăla, spuse Boyce.

Agentul de serviciu chicoti.

— Deci dumneavoastră ați lăsat să se scurgă informația despre o posibilă înțelegere? Foarte abil, domnule avocat. Ați cerut să vă întâlniți cu procurorul general adjunct doar ca să lăsați informația să iasă la iveală.

Restul agenților dădeau din cap, cu un aer înțelept.

— E bună.

— Vreți să dați un telefon, sau vreți să vedeți și restul filmului?

— I-ați arestat pe ceilalți doi care apar pe casetă? Întrebă Boyce.

— Adică cei care ai putea jura că sunt Felicio Andaluz și Ramon Martinez, asta dacă n-ai ști că nu-i adevărat? Probabil o să vă întâlniți la ședința de punere sub acuzare. Au zis să vă spunem *hola*. Ne-au fost de mare ajutor. Ne-au povestit despre telefon.

Ceva nu era în regulă aici. Felicio fusese torturat de câțiva dintre cei mai buni agenți de interogare de la sud de graniță, unde extragerea prin forță a informațiilor era o ocupație la fel de veche ca și săpatul după aur. Și prin care se scotea uneori aur (sub formă de dinți). În consecință, nu era cu puțință ca Felicio să-și fi dat drumul la gură pentru acești *gringos*. El începea să simtă durerea abia după ce îi

zdrobeai oasele degetelor. Care era cel mai mare rău pe care i-l puteau face fețele astea palide? Să-l amenințe că-i iau țigările?

Care va să zică, dacă știau de telefonul pe care Boyce i-l dăduse lui Felicio, ceea ce se pare că știau, înseamnă că avuseseră mijloace proprii de a afla.

Îi interceptaseră telefonul de „peșteală”? Era o interceptare pe care o putea ataca.

Dar ce porcărie. Trebuia să o sune pe Beth. Probabil că auzise deja. Până și fermierii mongoli, în iurtele lor, trebuie să fi auzit.

— Boyce! E adevărat?

— Eu te-am întrebat asta pe tine?

— Ești teafăr?

— Ies de-aici într-o oră.

— Eu n-aș fi atât de sigur, domnule avocat.

— Îndată ce depun cauțiunea.

— Cine-a fost ăla?

— Agentul Dokins, cel mai recent prieten al meu. Sunt înconjurat de un întreg fan club aici.

Făcu mâna căuș peste microfon.

— Hei, J. Edgar, o să susții că există riscul să-mi iau tălpășița?

Agentii rânjiră. Boyce oftă:

— Bineînțeles că se dau duri. Bine, două ore. Beth?

— Da?

— Înțelegi ce înseamnă asta? Să nu spui nimic. N-ai știut nimic, așa că ești la adăpost. În privința asta, poți să le spui adevărul. N-ai știut. Acum, totul o să fie bine. Mă înțelegi?

— Boyce, mă suni de la sediul FBI-ului, arestat pentru compromiterea juriului. Conform cărei definiții poate asta să fie „bine“?

— Tu spune-i lui Babcock să-mi aducă o cămașă curată, aia Turnbull and Asser, cu cravata vișinie. O dată cu banii de cauțiune. N-o să ies de-aici purtând aceeași cămașă.

*

* *

Boyce ieși pe ușa clădirii Edgar J. Hoover după patru ore și jumătate, arătând sigur pe el și încrezător, pentru cineva pe care îl așteptau cinci ani de închisoare și moartea profesională. Încercară să îl scoată pe o ușă laterală, dar el insistă să plece pe unde venise. Aproape toate televiziunile din America de Nord erau prezente, pentru a înregistra momentul.

— Am o scurtă declarație de făcut, spuse el pe deasupra mugetului de declicuri. După aceea, mă duc la birou, să verific dacă se spune în Constituție că guvernul are dreptul de a-i hărțui și încarcera pe avocați în mijlocul unui proces. S-ar zice că guvernul se teme atât de tare să nu piardă cazul acesta — pe care n-ar fi trebuit să îl instrumenteze de la bun început —, încât nu se dă în lături de la nimic. Acum, s-a coborât atât de jos, încât coloana vertebrală a legii s-ar putea să rămână cocârjată pe vecie. Vă mulțumesc și ne vedem cu toții la tribunal.

*

* *

Se vedea că își petrecuse cea mai mare parte a dimineții plângând.

— N-ar trebui să plângi atâta. Ți se umflă ochii.

— De ce-ai făcut-o?

— Nu e momentul pentru așa ceva. Dar e momentul pentru ceva de băut.

Comandă un Bloody Mary prin room service. Se trânti pe canapea și își lărgi nodul de la cravata vișinie.

— Cum am arătat la televizor?

— Mai bine decât în *Today*. Măcar de data asta nu te-au arestat în mijlocul emisiunii.

Beth se așeză în fața lui.

— N-o să te întreb dacă e adevărat.

— Îți mulțumesc.

— E adevărat?

— Ce e adevărat e că judecătorul Dutch nu va avea altă soluție decât să anuleze procesul. Ceea ce înseamnă că ai s-o iei de la început. De data asta, n-am să te mai apăr eu. Dar, indiferent cine o s-o facă, o să fie un avocat mai bun decât mine, pentru că n-o să te lase să intri în boxă.

Beth era palidă.

— Te-ai sacrificat pentru mine?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu pot să-mi las copilul să se nască la închisoare.

— Cum te-au prins?

— Relația de avocat-client dintre noi e pe cale să se schimbe. Poate cu cât discutăm mai puțin, cu atât mai bine.

Se uită la telefon.

— Trebuie să pun mâna pe goarnă. Felicio are nevoie de un avocat. Eu am nevoie de un avocat. Tu ai nevoie de un avocat.

Îl înecă râsul.

— Încă o zi mărească pentru profesiune. Toată lumea are nevoie de avocați. Poate obținem un preț mai bun la grămadă, la una din firmele alea care își fac reclamă scara târziu la televizor.

— Ești îngrozitor de calm.

— Mă întreb dacă, atunci când ajungi la poarta raiului, ți se dă un avocat din oficiu. Nu m-am gândit la asta până acum. Ce mai vad ar fi ăla!

*J*udecătorul Dutch luă decizia după deliberări judici-oase. Hotărât — sau mai degrabă obsedat — să nu emită o sentință atacabilă în recurs, se consultă cu vechiul său mentor de la Curtea Supremă, ca și cu alți câțiva înțelepți din domeniu. Apoi făcu ceea ce doar judecătorii pot face: hotărî.

Procesul nu avea să fie anulat.

Reieșise din discuțiile purtate că un total de șase jurați urmăriseră știrea referitoare la proces pe televizoarele din camerele de hotel. Aceștia aveau să fie înlocuiți cu rezervele. Rămânea astfel cu doisprezece jurați. Cei doisprezece fură izolați într-o bază militară, cu pază asigurată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de trupele speciale ale armatei S.U.A. Nu mai aveau televizoare în camere. Făceau drumul până la tribunal și înapoi într-un convoi militar, ca prizonierii membri ai grupării Al-Qaeda în Cuba. Ziariștii mai spirituali declarară că era cam melodramatic, dar, în faza aceasta, pe judecătorul Dutch nu îl mai interesa ce spunea lumea, și cu atât mai puțin presa. Singurul său țel în viață era să obțină un verdict. Dacă pentru asta trebuia să-i închidă pe jurați în depozite subterane din deșertul New Mexico, foarte bine. Începu să facă aluzii acre la îndepărtarea camerelor din sala de tribunal. Presa tăcu instantaneu.

Își anunță decizia în ședință. Juriul nu era de față. Evită să se uite la Boyce. Apoi ajunse la partea în care lui Boyce

nu i se mai îngăduia să continue ca avocat al apărării. Aici, îl privi drept în ochi.

— Onorată instanță, obiectez. Pot să mă apropiu?

— Nu.

Judecătorul Dutch continuă să citească. Avocatul apărării fusese acuzat de conspirație în vederea compromiterii unui juriu federal. Se confrunta, de asemenea, cu o posibilă eliminare din barou, inițiată de Comisa de etică a Baroului din Districtul Columbia. În așteptarea soluționării acestor două situații, era „total inadecvat” și intolerabil din punct de vedere moral ca dl Baylor să rămână avocat al apărării. Chiar dacă, desigur, era considerat nevinovat până la proba contrarie.

Îi acorda doamnei MacMann o amânare de o săptămână, pentru a-și găsi un nou reprezentant legal. Îi aruncă lui Boyce o ultimă privire dezgustată. Acesta avu senzația că urmează condamnarea la moarte: Și fie ca Dumnezeu Atotputernicul să se îndure de sufletul tău.

*

* *

Întorși la Jefferson, alcătuiau un grup mohorât. Scaunele erau adunate în cerc. Boyce, Beth și o jumătate de duzină din cele mai luminate minți juridice din țară încercau să găsească modalitatea cea mai bună pentru a continua. Telefonul lui Beth începuse să sune la câteva minute după arestarea lui Boyce, avocați cărora le lăsa gura apă să o reprezinte, indiferent că șansele de a mai câștiga erau în momentul acesta aproape nule. Beth MacMann era pierdută. Partea bună o constituia posibilitatea de a-și ispăși pedeapsa în aceeași închisoare. N-ar fi fost un decor intim? Slavă cerului, nimeni încă nu aflase că era însărcinată.

Trei televizoare erau pornite, cu sonorul închis. În timp ce avocații vorbeau, privirile lui Boyce alunecau din când în când către ele. Iat-o pe Perri la *Ciocanul tare*, frumoasă

ca o cadră. Alan Crudman era alături de ea. Oricât ar fi fost de curios, Boyce nu se putu hotărî să dea sonorul mai tare. Putea îndura moartea prin spânzurătoare, prin injecție letală sau pe rug, dar nu și condescendența lui Alan Crudman.

Unii comentatori afirmaseră insistent că Beth îl obligase pe Boyce să compromită juriul. Alții spuneau că nu, nu, povestea asta purta amprenta lui și numai a lui. Nu el fusese cel care îl scosese basma curată pe teroristul de Felicio Andaluz, cu doisprezece ani în urmă, când încercase să arunce în aer ambasada americană din Encantado? Și cum credeți că-și căpătase porecla?

Boyce își aruncă ochii pe alt ecran.

SONDAJ DE OPINIE: PĂREREA DESPRE BAYLOR

POZITIVĂ: 3%

NEGATIVĂ: 96%

Măcar unu la sută erau nehotărâți.

Pe cel de-al treilea monitor, erau imagini mai vechi ale lui Boyce împreună cu Felicio, la procesul acestuia din urmă. Era întotdeauna straniu, medită Boyce, să îți vezi dublura mai tânără, în pixeli, privindu-te de pe ecranul televizorului, mai suplă, cu mai mult păr, purtând o cravată inevitabil mai lată. Ce ciudat și ce ironic trebuie să fi fost pentru starurile de cinema să își urmărească filmele din trecut când se aflau în toamna vieții. Felicio arăta ca o versiune de dreapta a lui Che Guevara: revoluționar, dar curat, tuns și cu cămașa spălată.

Boyce îl sunase pe Linc Caplan de la Skadden, Arps, cu rugămintea de a prelua apărarea lui Felicio și a lui Ramon și de a-i trimite lui nota de plată. Ah, notele de plată. Ce răzbumare mai dulce pentru un avocat decât să se afle la capătul celălalt al firului față de colegii săi? Fluxul veniturilor lui Boyce, uriașul Amazon verde care cursese în direcția lui timp de atâția ani rodnici, avea să se transforme în curând într-o vale seacă și crăpată.

Apoi văzu pe unul din monitoare... caseta cu el, Felicio și Ramon în camera de hotel! În timp ce restul continuau să discute, Boyce apucă telecomanda de pe masă și dădu volumul mai tare, la timp pentru a se auzi dându-i lui Felicio termenul limită pentru compromiterea juriului.

Aceasta întrerupse conversația din încăpere. Și din țară.

Caseta FBI-ului luă sfârșit, înlocuită de imaginea lui Perri. Ea era cea care difuzase înregistrarea! Perfidie, numele tău e Pettengill. Boyce era stupefiat.

Toată lumea din cameră era cu ochii la el.

— N-are nimeni de gând să spună ceva despre mizabilul gest al FBI-ului de a fi lăsat probele să ajungă în presă? întrebă Boyce. Sau așteptați să încep eu?

— E revoltător.

— Fir-ar să fie, nu mai au nici o limită!

— Un nou record de josnicie.

— Cine mă-sa — iertați-mă, doamnă MacMann — se cred jigodiile astea?

— Mulțumesc, făcu Boyce. Foarte colegial din partea voastră.

— Ne scuzați o clipă, pe mine și pe Boyce? spuse Beth.

După ce rămaseră singuri, continuă:

— Deci de-aia te-ai dus la Clintick. Pentru ca, a doua zi, canalele de televiziune să aibă ce transmite și prietenii tăi ce să difuzeze în camerele de hotel ale juraților?

— N-ar trebui să discutăm despre asta.

— Nu se putea să nu afle că tu ai fost. Mai devreme sau mai târziu.

— Dar, la vremea aceea, tu ai fi fost deja în mijlocul celui de-al doilea proces.

— Deci ți-am distrus viața de două ori.

— „Istoria se repetă, prima oară ca tragedie, a doua oară ca farsă.”

— Îți dai seama că viitorul nostru copil o să ne deteste.

— Asta se întâmplă cu cei mai mulți copii de avocați.

*

* *

Avantajul funcției de judecător — în afară de fotoliul cel mare — era că erau obligați să vină la tine.

Așezat în fața lui, în biroul întunecat, cu lambriuri de lemn acoperite cu naturi moarte, vechi de patru sute de ani, cu portrete de pești și neguțători, era directorul Biroului Federal de Investigații.

Ajungem imediat și la difuzarea acestei casete, încep judecătorul. Chiar dacă nu e cazul meu și nu am jurisdicție asupra lui, sunt foarte, foarte curios să aflu cum se face că o emisiune intitulată *Ciocanul tare*, realizată de fosta prietenă a lui Boyce Baylor, a ajuns în posesia ei.

Directorul începu un răspuns evaziv. Judecătorul ridică o mână, gest în care se îmbinau seninătatea și puterea absolută. Continuă în felul acesta, spunea gestul, și mâna aceasta te va face să cunoști adevărata însemnătate a dezastrului.

Ce vreau să aud de la dumneata mai întâi, continuă judecătorul Dutch, trecându-și vârfurile degetelor peste lama unui cuțit de deschis scrisori care aparținuse odată lui Potter Stewart, judecător la Curtea Supremă, este următorul lucru: agenții dumitale i-au înregistrat pe bandă pe Boyce Baylor și pe delincvenții ăia mexicani într-un hotel, punând la cale coruperea unui juriu. Juriul meu. De ce, în cazul ăsta, *le-ai permis* să meargă mai departe și să compromită juriul? Și, dacă tot suntem la subiectul ăsta, eu de ce nu am fost informat?

Directorul murmură câteva formule standard referitoare la proceduri. La vederea chipului de regulă placid al judecătorului Dutch, care îl privea acum ca un leu asirian, se opri.

Trebuia să îi prindem în flagrant, spuse el.

Cine trebuia?

Biroul.

Judecătorul Dutch nu folosise un limbaj licențios decât o singură dată până atunci, când aflase că un anticar din

Amsterdam încerca să îi vândă o natură moartă cu un biban și două lămâi, despre care îi spusese că îi aparținea lui De Grootie, dar care fusese în realitate pictat de unul din elevii lui De Grootie, Flemm Vander Flemm.

Nu e puțin lucru să influențezi ritmul metabolic al unui director al FBI-ului, dar judecătorul Dutch reuși. Avea să ceară Senatului să inițieze o anchetă. Și asta doar pentru început.

Acum, continuă el, pentru că tot vorbim despre comportamentul posibil criminal al FBI-ului — judecătorul Dutch mușcă din ultima silabă ca dintr-o grisină — cum se face că a ajuns caseta video în mâna presei? Sau înregistrările FBI-ului erau acum ultimul răcnet în televiziune?

Ne vom ocupa de asta. Vă asigur, domnule judecător, că ne vom ocupa.

Ocupați-vă. În detaliu. Și comunicați-mi și mie rezultatele. Înainte să le aflu de la televizor.

Da, domnule judecător.

Când ești bine văzut, ești bine văzut. Când nu, conducerea hotelului se înființează la ușa ta, cu nota de plată în mână. Trei apartamente pe zece luni, asta făcea — cu reducere — 1 845 322 dolari, cu tot cu room service. Dregându-și catifelat glasul, directorul îl rugă pe Boyce să elibereze apartamentele „cât putea mai repede”. „Situația cu presa”, explică el, devenise „deranjantă pentru restul clienților”.

Simultan, Sandy Clintick depuse o moțiune cerând ca Beth să fie reținută, pe motiv că prezenta „riscul de a se sus-trage justiției”.

Cum ar fi putut Beth să fugă din țară în timp ce se afla sub „protecția” a zece agenți ai Serviciilor Secrete, nu reieșea clar. Dar atmosfera le era atât de potrivnică, ei și lui Boyce, încât sondajele arătau că majoritatea americanilor doreau să o vadă închisă, într-un fel sau altul. Pentru Boyce ar fi vrut spânzurătoarea, de preferință înainte de a fi judecat și după o tortură prelungită, *peine dure et forte*. Era un excelent pretext pentru un val de antipatie față de avocați, la nivel național.

„Incidente ca acestea — scria Alan Crudman într-un articol de fond pentru *The Boston Globe* — fac să scadă încrederea americanilor în sistemul judiciar.”

— Credeam că am atins fundul, îi spuse Boyce lui Beth. Dar disprețul lui Alan Crudman dă un sens nou termenului de fund.

— M-a sunat azi-dimineață, zise Beth. Vrea să preia cazul. Vrea să înainteze o moțiune.

— Bine, dă-mi cucuta. Ascult.

— Anularea procesului pe motiv de reprezentare ineficientă în instanță. E de părere că Dutch ar putea să accepte. Și, dacă nu obține anularea, are teren solid pentru contestarea sentinței.

Boyce chicoti sumbru.

— Mai bine înghit lipitori decât să petrec zece minute cu Alan Crudman. Dar e dat dracului ca avocat. Ar trebui să iei propunerea în considerare. Uită-te ce de netrebnici a scăpat de la închisoare.

Beth îl privi.

— Iartă-mă. Nu asta am vrut să spun. Am vrut doar să te îndemn să accepti.

— I-am spus să se ducă învărtindu-se.

— Beth, nu mi-e ușor să-i fac complimente lui Alan Crudman. Nu mă obliga să insist.

— Nu intenționez să-ți distrug viața și a treia oară.

— Nici n-o să mai simt. După a doua oară, faci bătături. Uite ce e, ideea lui nu e rea. Poți să dai o declarație, pe care să o atașezi la moțiune, cum că te-am obligat să depui mărturie împotriva dorinței tale. N-ai știut că intenționam să compromit juriul. Iar faptul că am fost exclus ți-a afectat definitiv apărarea. E normal să ți se ofere posibilitatea să o iei de la început. Sunt argumente foarte solide în favoarea anulării. Dutch va trebui să le accepte. E băgat în corzi. Curtea Supremă o să-l susțină fără să clipească. Trebuie s-o faci. Trebuie, pentru...

— Nu vreau să aud că trebuie s-o fac pentru Virușel.

— Ba da, Beth. Chiar dacă nu vrei să auzi.

— Nici nu mă gândesc. Așa că nu te mai obosi. O să găsim altă soluție.

— Care a fost momentul în viață când ai hotărât că încăpățânarea e una din virtuțile esențiale?

— La unsprezece ani, când am constatat că lumea e condusă de bărbați.

— Bine. Condamnă-ți copilul să se joace în parcul închisorii.

— Poate ar fi mai bine să nu fac copilul ăsta.

Tăcură.

— Ai spus un lucru îngrozitor, zise Boyce.

— Știu. N-am vorbit serios. Încercam doar să dau în tine. Iartă-mă.

Beth își privi pânțelele.

— Curând o să înceapă să se vadă.

— Ce sărbătoare o să fie pentru presă. Ar trebui să ne plătească onorariu pentru divertisment. Gândește-te ce de subiecte le-am oferit.

Beth își puse mâinile pe burtă.

— ăsta e un subiect, zâmbi ea.

*

* *

— Dăm acum legătura corespondentului nostru pe probleme juridice.

— Peter, este o nouă zi agitată în cazul MacMann. Tocmai am aflat că Beth MacMann intenționează să se ocupe singură de apărarea ei. La urma urmelor, doamna MacMann este avocat — Facultatea de Drept este chiar locul unde i-a cunoscut pe Boyce Baylor și pe fostul președinte —, chiar dacă nu a practicat niciodată avocatura. Este un eveniment complet neobișnuit. Este greu, dacă nu imposibil, de imaginat cum cineva se poate apăra singur începând dintr-o etapă atât de târzie a procesului, dar cazul acesta a fost de la bun început unul neobișnuit.

— Și care va fi rolul lui Boyce Baylor? Va avea unul?

— Rolul lui, Peter, va fi de a se apăra pe sine împotriva acuzației de compromitere a juriului. În clipa aceasta, din câte am aflat, este ocupat cu mutarea de la Hotelul Jefferson,

unde și-a avut așa-nunitul sediu de campanie. De asemenea, am aflat că va da în judecată hotelul, pentru evacuare nejustificată...

*

* *

Dat fiind că guvernul îi blocase conturile bancare, Boyce găsisse ceea ce în mod politicos se cheamă soluții alternative, pe malul celălalt al fluviului, în Rosslyn, în partea neboemă a Washington-ului, o întindere suburbană de zgârie-nori de sticlă, unde cea mai mare parte a oamenilor lucrează pentru diferite organizații ale industriei de apărare, iar șoferii de taxi provin din țări profund dezamăgite de politica externă a Statelor Unite.

Nu era chiar atât de rău, deși lipsa room service-ului era un lucru cu care îi venea greu să se obișnuiască. Ziarele publicară fotografiile ale exteriorului motelului, în paralel cu fotografiile ale celui dinaintea, cu legenda: „Cum cad cei puternici“. Relativa modestie a noului său mediu îi provoca chiar un pic de *nostalgie de la boue*, amintindu-i de zilele de început, când apăra lideri de sindicat corupți, mafioți și — speța cea mai josnică dintre toate — falsificatori de bani. Deveni o celebritate locală la restaurantul Szechuan Sizzle Chinese, aflat în apropierea motelului. Proprietarul îi făcu cel mai înalt compliment pe care îl poate face un patron de restaurant chinez, necerându-i să plătească pentru supă.

Boyce asculta cu o singură ureche mașinațiunile echipei de juriști, ocupați să înainteze moțiuni și să pregătească apărarea, confrunțați cu probe copleșitoare, descurajante. Oricât ar fi încercat, însă, nu simțea interes pentru propriul caz. Nu îl încânta ideea de a petrece cinci ani în pușcărie, înconjurat de victime ale unor avocați de calitate inferioară. Dar nu se putea gândi decât la Beth și la Virușel.

Judecătorul Dutch nu ordonase reținerea lui Beth, dar, ca să fie sigur, dăduse ordin să fie supusă unui fel de arest

la domiciliu. Poliția federală trebuia să „apere” casa din Cleveland Park în care locuia. În consecință, acum avea două rânduri de protectori federali, pe agenții Serviciilor Secrete înăuntru și bărbați masivi, în canadiene, afară. Noaptea, folosind o linie telefonică despre care erau aproape convinși că era interceptată, Beth și Boyce făceau bancuri sumbre pe tema tunelului pe care îl săpau împreună.

Dimineața, Boyce își făcea apariția într-un taxi, urmat de cel puțin două microbuze pline cu cameramani și mergea cu ea, în convoiul acum și mai lung, până la tribunal. Ea cobora în dreptul intrării principale. El rămânea în mașină, cu agenții Serviciilor Secrete, pe fața cărora se citea disprețul, urmărind ședințele pe un televizor portabil. În pauze, Beth revenea la mașina parcată în subsolul tribunalului, pentru a asculta comentariile și adnotările lui. După cum ar fi spus corespondentul postului de televiziune, era un aranjament cu totul neobișnuit.

Beth îl chemase la bară pe custodele Casei Albe, F. Dickerson Twumb. Ideea era aceea de a demonștra că avusese atâta respect pentru piesa de argintărie americană din secolul al XVIII-lea, încât nu ar fi folosit-o niciodată pentru a-i crăpa capul soțului ei. Demonstrația lăsa oarecum să se înțeleagă că ar fi folosit cu plăcere orice alt obiect contondent, mai puțin valoros.

— Ei bine? spuse Beth, urcând în mașină cu dosarele și caietele de notițe, urmată de credinciosul Vlonko.

— Nu prea-mi place martorul ăsta, spuse Boyce. Ca să fiu sincer, nu pare să te aibă la inimă.

— Trebuie să înțelegi cum funcționează oamenii din meseria lui. Sunt convinși că e Casa lor Albă și le privesc pe Primele Doamne — cu excepția lui Jackie Kennedy — ca pe niște intruse ajunse la menopauză, a căror idee de decor o reprezintă o expoziție a lui Ethan Allen. Când am ajuns noi la Casa Albă, am avut îndrăzneala de a-i spune că peisajele lui Albert Bierstadt mi se par plicticoase, ceea

ce i-a provocat o criză din care se vede treaba că nu și-a revenit nici până acum.

— Grozav martor al apărării, pufni Boyce.

— Dar a spus că țineam în mod special la argintărie.

— Vlonko?

Vlonko clătină din cap.

— Juriul nu-i deloc mulțumit azi, băga-mi-aș. Nici ieri n-a fost. Poate nu le priește mâncarea de la cazarmă.

— Bine, zise Boyce. Du-te înapoi, ia-l pe tipul ăsta de lavalieră și dă-l naibii afară din boxă. Care e următorul martor?

— Vreau să-l rechem pe agentul secret Birnam.

— De ce?

— Vreau să-l întreb: dacă crezi că eram așa un pericol pentru președinte, de ce n-ai dat năvală în dormitor să mă împuști?

Boyce ridică din umeri.

— De ce nu?

Îi aruncă o privire furișă lui Vlonko. Chipul lui spunea totul.

*

* *

Boyce luă o cină solitară și meditativă, cu pui în stil Președintele Mao și fâșii de carne de vită prăjite crocant, la Szechuan Sizzle, înainte de a se întoarce în camera lui. Își aruncă ochii într-o doară spre televizorul de deasupra barului. Sonorul era închis, dar titlurile se derulau. Văzu scrisul clipind. Textul era următorul:

CPT. CARY GRAYSON, CARE A EFECTUAT AUTOPSIA PREȘEDINTELUI KENNETH MACMANN, SE AFLĂ ÎN STARE CRITICĂ ÎN URMA UNUI ACCIDENT PETRECUT PE ȘOSEAUA GEORGE WASHINGTON. AUTOTURISMUL ÎN CARE SE AFLA A PĂRĂSIT CAROSABILUL ȘI S-A LOVIT DE UN COPAC. GRAYSON A FOST DUS LA SPITALUL MARINEI DIN BETHESDA, AFLAT ÎN APROPIERE ȘI A SUPORTAT O INTERVENȚIE CHIRURGICALĂ... POLIȚIA AFIRMĂ CĂ AR

AVEA PROBE CĂ GRAYSON ERA SUB INFLUENȚA ALCOOLULUI...

Sub influența alcoolului? Grayson? O sună pe Beth de pe celular. Nu mai conta dacă agenții federali îl ascultau, deși lui Judd Best, avocatul lui, i se dăduseră asigurări de către procuratura generală a Statelor Unite că nu existau mandate de interceptare valide, emise pe numele lui.

— Aveai de gând să-l rechemi pe doctorul Grayson?

— Nu. De ce?

— E în sala de operații și s-ar putea să nu mai iasă viu de-acolo. Accident de mașină.

— Bietul de el.

— Da, dar bietul de el s-ar putea să fi fost beat la volan când a ieșit de pe șosea și a intrat într-un pom.

— Grayson?

— Dă drumul la știri.

De la capătul celălalt al firului, Boyce auzi sonorul canalului pe care el îl vedea fără sunet, la bar.

— Dumnezeu! zise Beth.

Boyce se uită în jur, să vadă dacă îl asculta vreun reporter. Spuse în telefonul mobil:

— Nu vreau să fiu macabru, dar mâine-dimineață vreau să te duci la Dutch și să-i spui: „Îmi propusesem să îl rechem la bară și acum uite ce s-a întâmplat“. O să te întrebe ce anume așteptai de la el. O să nascocesc eu ceva. O chestie de toxicologie, nu știu încă. Dar tu trebuie să-i spui că e esențial și că, fără depoziția lui, suntem... ești privată de probe vitale. Așteaptă.

— Ce?

— Tocmai mi-a venit o idee. Genial!

— Ei?

Boyce se uită iar în jur.

— Nu, nu la telefon. Mâine, în drum spre tribunal.

*

* *

— Ei? repetă ea a doua zi, în drum spre tribunal.
Boyce coborî vocea.

— Ce le-ar plăcea să audă acolo, în față, șopti el. O să-i spunem... o să-i spui lui Dutch că intenționai să-l rechemi pe Grayson, ca să dea mai multe detalii despre dubioasa imprimare post-mortem a însemnului lui Revere pe fruntea lui Ken. Dar că l-au eliminat înainte să ajungi tu la el.

— Cine l-a eliminat?

— Ei, Serviciile Secrete. Ei l-au scos de pe șosea.

Beth se uită la el.

— Boyce, iubitule, știu că tensiunea e mare.

— Dutch o să se urce pe tavan. Dar nu contează. Tu menționează asta în pledoaria finală. Uite ce e, șaptezeci și cinci la sută din americani mai cred încă și acum că JFK a fost omorât de propriii lui oameni. Crede-mă, cel puțin un jurat o să-și spună: Hmmmm... Și nu ai nevoie decât de un singur jurat.

— E o nebunie.

— Bineînțeles că e o nebunie.

— Nu știu dacă am destul sânge în vine.

Oftând, Beth se rezemă iar de perna mașinii.

— Ce mi-ar plăcea cu adevărat să fac ar fi să intru azi în sala aia de tribunal și să spun: „Iată ce s-a întâmplat. Asta e adevărul“.

— Beth, de câte ori trebuie să-ți spun? Locul adevărului nu e într-o sală de tribunal.

— Știu, știu. Dar burta mea se umflă, sânii nu-mi mai încap în sutien, iar ăștia vor să mă bage la răcoare. Am obosit.

*

* *

Boyce petrecu o dimineată agitată sunându-și tot mai puținii prieteni din rândul presei și încercând să-i convingă că accidentul doctorului Grayson de pe șoseaua George Washington nu fusese întâmplător.

— Cine avea motiv pentru așa ceva? întrebă el insinuant. Cine avea mijloacele?

— Vrei să spui că Serviciile Secrete au încercat să-l omoare?

— Știu. Greu de crezut, nu-i așa? Dar la fel au spus și despre Vince Foster.

— Boyce, Grayson era băut. Era amețit.

— Exact. Și cine avea mijloacele pentru a-l face să pară beat?

— Hai, zău așa.

— Dacă nu vrei, foarte bine. Trebuie să închid, mă așteaptă *Newsweek*-ul pe linia cealaltă.

— Nu, nu, nu. Stai. Tu știi cu certitudine sau presupui?

— Dar Woodward a știut? întrebă Boyce. Bernstein a știut?

*
* *

Un adevăr axiomatic al jurnalismului spune că, dacă reușești să convingi un ziar să publice un zvon, celelalte se vor grăbi să îl publice pe motiv că a făcut-o deja altcineva înaintea lor. Poate că era mai bine pentru bietul doctor Grayson că era încă în comă postoperatorie, după intervenția pe creier, care durase șapte ore. Până a doua zi la prânz, se specula, în cea mai mare parte pe Internet, că accidentul nu fusese un simplu accident.

Serviciile Secrete erau asediate de telefoane de la oameni care doreau să știe dacă îl scosese rău pe Grayson de pe șosea pentru a-l împiedica să demonstreze că însemnul lui Revere fusese într-adevăr falsificat. În ziua următoare, *Times*, *Post* și alți cinci sau șase stâlpi ai respectabilității jurnalistice publicau articole intitulate:

PRESUPUSE MOTIVE ASCUNSE PENTRU ACCIDENTUL LUI GRAYSON

Serviciile Secrete direcționară apelurile către spitalul Marinei din Bethesda, unde un medic stânenit apărui pe

podium, la conferința de presă, pentru a declara că nivelul alcoolului existent în sângele doctorului Grayson în momentul în care sosise la camera de gardă era — își dresc glasul — „puțin mai mare decât limita legală“.

Cât de mare?

Medicul își dresc glasul.

— Zero virgulă nouăsprezece.

Mamă, Doamne! Individul era beat criță! Turtă! Ca un marinar! *Ah, ce faci cu marinarul beat, atât de devreme-n zori?*

Un alt medic militar, purtând pe pieptul alb mai multe panglici ca un pom de Crăciun, fu adus în marș forțat să spună că doctorul Grayson era un om cu o reputație impecabilă, nu doar cel mai bun anatomopatolog al marinei, dar și unul care își slujise țara cu credință în timp de război. Natural, moartea președintelui și implicarea sa, depozitia sa, toate constituiseră factori de presiune. Nu exista nici o scuză pentru ceea ce se întâmplase, dar nimeni nu avusese de suferit în afară de doctorul Grayson și, de aceea, în timp ce ne rugăm pentru sănătatea lui, nu trebuie să uităm că este om, la fel ca și noi.

Simțind că indignarea morală și oprobriul ar fi fost deplasate, ziariștii își încetară lătrăturile pentru moment, rămânând de veghe în fața spitalului.

*d*ar de ce fusese beat? Cum se făcea că acest paragon al virtuții medicale și militare în halat alb, încărcat de medalii, se oprise, turmentat, într-un copac?

Boyce se ascunse de urmăritorii mediatici la Szechuan Sizzle, cercetând în detaliu transcrierea depoziției lui Grayson, raportul toxicologic făcut o dată cu autopsia președintelui și tot ce mai avea vreo legătură cu doctorul. Nu se vedeau nicăieri semne ale acestui comportament aparent aberant. La proces, doctorul însuși fusese un exemplu de calm profesional, din toate punctele de vedere. Revăzând casetele, Boyce se convinse că expresia lui fusese una senină și netulburată de nimic. Ulterior depoziției, revistele pentru femei se umpluseră de fotografii ale lui. Revista *People* îl plasase între primii 50 pe lista „celor mai demni de încredere bărbați din America”, întâmplare care, din câte se spunea, stănuise răsul sănătos al tuturor celor de la spitalul din Bethesda, dar în primul rând al doctorului Grayson.

Între timp, judecătorul Dutch avusese o reacție violentă, provocată de insinuările presei cum că Serviciile Secrete i-ar fi turnat cu forța whisky pe gât doctorului Grayson, pentru a-l obliga apoi să iasă de pe șosea și să se ciocnească de trunchiul arțarului. Știa exact de unde pornise zvonul acesta. În replică, dădu ordin ca nici o mașină în care se afla Boyce Baylor să nu mai fie lăsată să intre nici măcar în garajul din subsol al tribunalului. Se dovedi însă că o asemenea decizie depășea până și limitele augustei sale suveranități. De-acum, ochelarii judecătorului Dutch începură să

se aburească la simpla menționare a numelui lui Boyce Baylor. Printre funcționarii tribunalului începu să circule, în glumă, știrea că următoarea mașină scoasă din cauza alcoolului de pe șoseaua George Washington avea să fie Volvo-ul judecătorului Dutch.

Cel puțin, Procesul Mileniului se apropia de sfârșit.

Pentru Beth însă, nu era prea multă lumină la capătul acestui lung tunel. Casele de pariuri din Las Vegas dădeau cote de treizeci la unu în favoarea condamnării. Și, mai rău, se auzeau comentatori spunând că aspectul ei fizic începuse să se schimbe, ca și cum ar fi fost... ei, da... însărcinată.

*

* *

Într-o seară, la câteva minute după ora zece, întors de la Rosedale, unde lucrase cu Beth la pledoaria finală, Boyce stătea în separeul lui obișnuit de la Sizzle, sorbind încet dintr-un pahar cu brandy prost și uitându-se fără tragere de inimă peste o mișcare pe care intenționa să o înainteze în propriul său caz. În timp ce lucra, îi fu așezată dinainte o prăjitură cu răvaș.

Ridică ochii să-i spună chelnerului că nu voia prăjitura, dar nu văzu decât spatele unui bărbat care se îndrepta grăbit spre ieșirea din restaurant. Straniu.

Se uită la prăjitură. Răvașul ieșea dintre marginile de zahăr, în formă de scoică.

Extrase prudent bucățița de hârtie, ca pe fitilul unei bombe. În țara înșelătoriilor, cel obsedat de propria siguranță rămâne cu degetele întregi.

Era scris de mână.

Confucius spune telefon public intersecție Colonial cu Nash curând sună cu informații interesante. 10:15 p.m. WPS

Boyce aruncă pe masă o hârtie de douăzeci și ieși din restaurant. Nu există străzi mai pustii noaptea decât cele

din Rosslyn, Virginia. Parcurse pe jos cele două cvartale până la intersecția dintre Colonial și Nash. Era un loc întunecat și izolat, numai bun să omori pe cineva. Nu că în Rosslyn s-ar fi întâmplat vreodată ceva atât de incitant. „Calmează-te“, își spuse. Dar avea emoții.

Răspunse de la primul apel.

Vocea de la capătul celălalt era veselă, vocea cuiva care vrea să te convingă să încerci noile tarife pentru convorbiri interurbane, la prețuri considerabil reduse.

— Întotdeauna am zis că, dacă era să aștept să mă judece, pe dumneata te-aș fi angajat să mă aperi, domnule avocat.

Boyce nu auzise niciodată glasul lui Wiley P. Sinclair, de aceea nu avea de unde să știe dacă era într-adevăr glasul lui Wiley P. Sinclair, fost ofițer de contrainformații al FBI-ului, trădător de țară, agent de informații chinez al cărui nume de cod era Confucius. Toate acestea le știa din datele care fuseseră făcute publice.

— Spune-mi ceva, îi replică Boyce, care să mă convingă că stau într-adevăr de vorbă cu Confucius.

Râs înfundat.

— Așa, ca un PIN?

Wiley P. Sinclair era fugarul cel mai căutat al FBI-ului. Își bătuse joc de ei (sarcină nu excesiv de grea). Se spunea că lucrează în continuare pentru chinezi. În calitate de agent dublu, îi ajutase, între altele, să primească dreptul de a organiza Jocurile Olimpice și o nouă rachetă nucleară, abia pusă la punct de americani, pentru flota de submarine.

În decursul vizitelor la Beijing, președinții și secretarii de stat americani cereau întotdeauna chinezilor extrădarea lui Wiley. Chinezii clipeau des prin fumul de țigară și răspundeau că nu au cunoștință de existența acestui Wiley P. Sinclair, continuând prin a sugera că, dacă un asemenea om exista, atunci el lucra cu siguranță pentru lacheii imperialiști din Taiwan. Ceea ce încheia discuția dedicată lui Wiley P. Sinclair de pe agenda vizitei.

Iar acum, Boyce vorbea — sau poate vorbea — cu el, dintr-o cabină telefonică din fundul pământului.

— M-am gândit eu că s-ar putea să vrei o dovadă de bună-credință, spuse Wiley. Te așteaptă în camera de hotel. Un pas înapoi față de Jefferson, așa-i?

— De ce stăm de vorbă?

— E complicat, domnule avocat.

— Crede-mă, sunt în stare să fac față.

— Dintr-o combinație de motive. I-ai făcut pe nemernicii ăștia să asude. Îmi place stilul dumitale. OK, ți-aș putea spune că o fac doar ca să te ajut, dar te-ai prinde imediat că mint. Așa că o să fiu cinstit cu dumneata. Cei care mă plătesc în momentul ăsta ar fi foarte mulțumiți dacă informația asta ar ieși la lumină. Iar dumneata ești cel mai bine plasat pentru a face asta. Care va să zică, uite cum sună 411.

— Ce-i aia?

— Informația, râse Wiley P. Sinclair. Domnule avocat, mă surprinzi. Eu, care locuiesc în țara urșilor panda, sunt mai la curent cu argoul englezesc decât dumneata.

*

* *

Boyce nu îndrăzni să-i povestească lui Beth a doua zi, în mașină, de teamă ca aceasta să nu aibă microfoane. Așternu pe hârtie, în rezumat, ceea ce îi spusese Wiley.

Beth citi, apoi se uită atent la el. Boyce luă hârtia, o rupse în bucăți și băgă bucățile în buzunar.

— Cum poți fi sigur că era el? întrebă Beth.

— Când m-am întors la hotel, am găsit un plic vârat pe sub ușă. PIN-ul lui vechi pentru bancomat. Am pus pe cineva de la birou să verifice în dosarele FBI-ului. L-a găsit acolo. Nimeni altcineva n-ar fi avut cum să-l știe.

— Cu excepția FBI-ului, care ți-ar putea întinde o cursă.

— M-am gândit și la asta, spuse Boyce. Dar ce rost are să-și mai bată capul în momentul ăsta? Și așa mă duc la fund. Ce sens are să-mi mai lege pietroaică de gleznă?

— Ca să te duci mai adânc.

— Poate. Dar dacă era el?

— Ce dacă?

— Beth, e un dar ceresc.

— Tipul și-a trădat țara.

Lui Boyce i se amintea că Beth fusese Prima Doamnă a Statelor Unite.

— Crezi că e momentul să despicăm firul eticii în patru?

— Nu e un fir, Boyce. Omul ăsta e rău.

— Exact. El și cu mine suntem pe aceeași lungime de undă.

— E imoral.

— Bine, chinezii au câpătat Olimpiada. Și au mai câpătat o rachetă. Și ce, ăsta e sfârșitul lumii?

— I-a apărat pe toți agenții lor din California, care furau secrete din Silicon Valley.

— N-a zis nimeni că e un sfânt.

— E ca și cum ai explica unui rechin cum e să fii vegetarian.

— Și-atunci, ce rost are să mai faci efortul? Nu e momentul pentru probleme de conștiință. Păstrează-te pentru memorii.

— Bine, dar de ce vrea un trădător fugar să mă ajute? Te întreb de curiozitate, nu din motive de etică, dacă așa te simți mai bine.

Boyce decisese să treacă peste partea în care Wiley făcea toate astea pentru serviciile de informații chineze.

— Pentru că crede cu adevărat în nevinovăția ta. Și e de părere că, măcar așa, poate face un lucru bun. În compensație pentru răul pe care l-a făcut în trecut. Ești dispusă să refuzi unei alte ființe omeneste șansa de a se îndrepta?

— Singurul om de pe planetă care crede în nevinovăția mea e un fost agent FBI, care și-a vândut țara ca să-și finanțeze slăbiciunea pentru jocurile de noroc. Ce mai fan club.

— Nu e momentul să fii pretențioasă.

*

* *

Judecătorul Dutch asculta fără să comenteze, cu ochelarii aburiți până la opacitate. Procurorul general adjunct Sandra Clintick asculta în liniște, cu o expresie care trecu de la dispreț la uimire și apoi la revoltă.

Beth conchise:

— Am vrut să vă informez personal. Știu că e târziu. De asemenea, îmi dau seama că există ramificații, dat fiind că sunt implicate subiecte sensibile, care țin de siguranța națională. Dar asta este calea, și intenționez să o urmez.

— Informațiile astea, întrebă judecătorul Dutch, de unde le aveți?

Beth își drese glasul.

— De la Wiley P. Sinclair.

— Obiecție! sări Sandy Clintick.

— Nu suntem în sala de judecată, domnișoară Clintick, remarcă judecătorul Dutch. Puteți să vă exprimați într-un limbaj nejuridic.

Se întoarse către Beth.

— Dar trebuie să spun, doamnă MacMann, că nu sunt impresionat. Cătuși de puțin impresionat.

— Eu însămi aș fi preferat ca sursa să fie alta, domnule judecător.

— E o soluție umilitoare, domnule judecător, spuse Clintick. Umilitoare și disperată.

Judecătorul se legănă în fotoliu.

— Doamnă MacMann, dacă informațiile se dovedesc nefondate și, în cele din urmă, sunteți găsită vinovată, am să... pun și lucrul acesta în balanță, la momentul sentinței. Înțelegeți care sunt implicațiile?

Beth dădu din cap.

— Da, domnule judecător.

— Ce se întâmplă dacă martorul, presupunând că vă îngădui să-l chemați, neagă? După cum s-ar putea foarte bine să o facă. Ce se întâmplă atunci?

— Domnule judecător, zise Beth, sper că nu vă așteptați să-mi dezvălui intențiile strategice de față cu acuzarea?

Beth și Sandy Clintick ieșiră împreună din cabinetul judecătorului. Rămase singure în anticameră, Clintick se întoarse spre Beth.

— Când trebuie să naști?

— În iunie.

Clintick zâmbi rece.

— Nu vă dați înapoi de la nimic, voi doi, așa-i?

— A fost o întâmplare.

— Da, cum să nu.

— Crezi că a făcut parte din strategia generală de apărare?

— De ce nu? E chiar o mișcare inteligentă. Mai greu pentru judecător să dea o sentință de condamnare la moarte, nu?

Beth îi întoarse surâsul de gheață:

— De-aia n-ai spus nimic în public?

— Sper să obțin verdictul și sentința înainte să apară în rochie de gravidă.

— O să încerc să nu te întârzii.

*

* *

Specializat în arta eschivelor, a contraeschivelor și chiar și a contra-contraeschivelor, Wiley P. Sinclair îi lăsase lui Boyce o modalitate de a-l contacta, care presupunea abțîbînduri de un portocaliu aprins și un indicator de oprire la intersecție de pe Glebe Road. Câteva ore mai târziu, Boyce se afla într-o cabină telefonică din Old Town, Alexandria. Wiley P. Sinclair izbucni în rîs când îi spuse ce dorea.

— Asta le întrece pe toate, spuse el, apoi, după ce încetă să se mai arate fermecat de idee, continuă. Știi care sunt cele trei reguli de bază, nu? Să nu mănânci într-un restaurant care se numește La Mama, să nu tragi carte când ai

o chintă spartă și să nu te culci cu cineva care are mai multe probleme decât tine. Uite-o și pe a patra: să nu încerci să te arăți mai viclean decât cineva pe care-l cheamă Wiley¹.

— Nu mi-aș permite să încerc să-ți întind o capcană, zise Boyce. Dar avem nevoie de document. Altfel, or să nege existența lui și ce-am făcut? Pe cine mai chemăm?

— Nu se poate, domnule avocat.

— Vrei ca treaba asta să se întâmple sau nu?

— Adică, ori fac cum îmi ceri, ori înțelegerea cade?

— Mda.

Urmă o pauză lungă. Apoi, Wiley P. Sinclair râse înfundat.

— Mamă, ce-or să pornească iar pe urmele mele. Or să le sfârâie călcăiele. O să trebuiască să mă ascund atât de adânc în Pandaland, că s-ar putea să descopăr o specie nouă de urși. Bine. Ești după sufletul meu, domnule avocat. Fă ce crezi că trebuie pentru clienta dumitale. Auzi, trebuie să te întreb: așa-i că e vinovată?

— Asta nu știu decât cei care trebuie să știe.

— Abia aștept să le văd mutrele, când o flutura hârtia în sala de judecată. Îți plac pariurile, domnule avocat?

— Nu la nivelul tău.

— Știi că au trimis două sute de agenți la Vegas, să mă caute? Eram acolo, dar m-au ratat! Ce gașcă de tăntălăi. M-am deghizat în femeie! râse Wiley. Fac pariu trei la doi că judecătorului o să-i plesnească un vas de sânge din nas când clienta dumitale o să vină cu chestia asta.

Wiley insistă să facă aranjamentele. Boyce începu să numere legile pe care el, Boyce, le încălca făcând ceea ce făcuse. Când ajunse la șase, se opri.

¹ În lb. engleză, *wiley* înseamnă viclean (n.t.).

*d*ouă zile mai târziu, Beth și Sandy Clintick se găseau iar în cabinetul judecătorului Dutch.

— Vă mai poftesc o dată să nu mai folosiți cuvântul „rahat“, domnișoară Clintick, spuse judecătorul Dutch. Nu suntem în sala de judecată, dar nici într-un bar.

— Atunci am să folosesc cuvântul „făcătură“. E o făcătură. Iar dumneavoastră o îngăduiți.

— Încă n-am îngăduit nimic, domnișoară Clintick. Dar n-am să permit limbajul acesta. Indiferent unde.

— Vine aici, spuse Clintick arătând către Beth, care îi savura în tăcere furia, cu o împuternicire din partea unui trădător fugar...

— Încă nu am luat nici o decizie cu privire la împuternicire, domnișoară Clintick, spuse judecătorul, aruncându-i o privire depreciativă lui Beth. În afară de a constata că există.

Apucă hârtia pe care se vedea parafa notarială.

— Presupun, spuse el, că notarul ăsta habar n-are cine e Wiley P. Sinclair.

— Așa este, domnule judecător. Domnului Sinclair — sau cel puțin așa mi-a spus domnul Baylor, care a verificat autenticitatea și existența martorilor — i s-au cerut două acte de identitate, pe care le-a produs. Un carnet de conducere, aparent încă valabil, și carnetul de asigurare socială.

Judecătorul Dutch pufni pe nas.

— E revoltător, doamnă MacMann.

Beth ridică din umeri.

— Recunosc că e neobișnuit, domnule judecător. Dar capacitatea juridică a domnului Sinclair de a emite o hârtie de împuternicire nu este afectată de statutul său de urmărit penal.

— Pentru moment, spuse judecătorul Dutch cu un suspin, am impresia că am sărit peste chestiunea statutului său de delinvent. Domnul Baylor va trebui să răspundă pentru asta. Dat fiind că el e cel care — o privi parcă nevenindui să creadă — a avut contactul ilegal cu fugarul nostru, domnul Sinclair. Desigur, domnul Baylor poate susține că a fost forțat sau că s-a aflat în imposibilitate de a efectua arestarea domnului Sinclair.

Oare îi dădea sugestii? se întrebă Beth.

— În orice caz, continuă el aplecându-se înainte, trebuie să vedem ce e cu istoria asta, „Cabana“.

*

* *

— Apărarea îl cheamă pe Roscoe Farquant.

Ah, agitația, foșnetul, murmurele, capetele întoarse și mutarea de pe o fesă pe alta în instanța judecătorului Dutch! Boyce, simțindu-se mai mult ca niciodată ca o cârtiță, în viața sa de pe bancheta din spate, în garajul subteran al tribunalului, și-ar fi dat un testicul și trei decizii ale Curții Supreme ca să fie acolo în persoană.

Ajunsese, evident, la urechile presei că Beth intenționa să îl cheme la bară pe șeful Agenției Naționale de Securitate, singura agenție din Washington care mai avea secrete ce meritau aflate. Citația emisă pe numele lui făcuse senzație. Avocații agenției declaraseră că nu intenționa să o onoreze. Judecătorul Dutch ripostase, spunând că, în cazul acesta, avea să dispună arestarea generalului Farquant. NSA se înmuiase. Nimic nu favorizează mai mult concentrarea decât perspectiva căușelor.

Nimeni nu știa exact ce își propuseseră să îl întrebe. Spiritele condeiului spumegau făcând speculații.

Farquant era, ca majoritatea directorilor de la NSA, fost soldat. Așa și arăta: suplu, cu părul tuns scurt ca puful de piersică și ochii mici și rotunzi, încărcăți de secrete uriașe. Părea a fi omul care ar fi refuzat să-i spună și lui Dumnezeu un secret, dacă Dumnezeu nu era autorizat să îl afle.

— Domnule general Farquant, începu Beth, adresându-i-se pe un ton politic, plin de respect, n-am să vă fac să pierdeți timpul confirmând pentru juriu o reputație care este mai presus de orice îndoială. Sunteți directorul Agenției Naționale de Securitate, post pe care îl ocupați de cinci ani și jumătate. Agenția colectează informații prin mijloace electronice, în numele guvernului american. Este o descriere corectă a rolului său?

— Este o descriere foarte generală a funcției sale, răspunse el.

— Numele de cod „Operațiunea Cabana” vă este cunoscut?

Nimic nu incită auditoriul din Washington mai tare decât menționarea expresiei „nume de cod” într-un context public. Ceea ce urmează este, invariabil, dovada că guvernul a făcut iar ceva catastrofal sau măcar foarte obraznic.

Generalul Farquant privi fără să clipească la Beth, la instanță, la națiune, la lumea de dincolo de ea. Unicul semn că o grenadă cu fosfor tocmai îi explodase în stomac fu o ușoară mișcare laterală a globilor oculari.

— Nu am căderea să comentez o astfel de afirmație.

Boyce țipă de încântare, sperîndu-l pe agentul secret aflat pe scaunul din față. Ura! Ticălosul cu părul tuns perie nu negase categoric!

— „Operațiunea Cabana” a fost declanșată cu aproximativ un an și jumătate în urmă?

— Nu am căderea să comentez.

— Desigur. Domnule general Farquant, este adevărat că „Operațiunea Cabana” a reprezentat un program secret

de supraveghere, inițiat de Agenția Națională de Securitate, în cadrul căruia, în dormitorul Lincoln de la Casa Albă, au fost montate dispozitive electronice de supraveghere acustică? Pentru ca agenția dumneavoastră să poată urmări conversațiile?

În sala de tribunal se auzi sunetul colectiv al aerului tras în piept.

— Nu am căderea să comentez o astfel de afirmație.

Cu tot sângele lui rece, generalul Farquant începea să semene cu o broască băgată într-o oală cu apă care se apropie încet de punctul de fierbere.

— Obiecție, spuse Clintick. Martorul a răspuns la întrebare în măsura posibilităților sale.

— Cătuși de puțin, o contrazise Beth.

Judecătorul Dutch se bătea gânditor cu degetul în obraz.

— Se respinge.

Beth continuă.

— Obiectivul „Operațiunii Cabana” — probabil denumită astfel pentru că Abraham Lincoln și-a petrecut copilăria într-o cabană —...

— Obiecție. Contextual.

— Zău așa, făcu Beth.

— Se acceptă.

— Este adevărat că obiectivul „Operațiunii Cabana” era de a obține informații referitoare la persoanele găzduite de președintele MacMann și de Prima Doamnă?

— Nu am căderea să comentez.

— În noaptea de 28 septembrie, cu doi ani în urmă, doamna Babette Van Anka, actriță și activistă, a fost găzduită în dormitorul Lincoln. I s-a implantat cumva, de către unul sau mai mulți agenți angajați ai Agenției, în telefonul mobil sau în alte obiecte personale, un asemenea dispozitiv?

— Nu am căderea să comentez.

— Vă mulțumesc, domnule general Farquant, spuse Beth cu amabilitate. Ne-ați fost de mare ajutor.

Boyce trânti cu pumnul în geamul mașinii, răcnind:

— Bravo, așa!!

— Domnule, spuse agentul de pe scaunul din față, sunteți bun să vă potoliți?

*

* *

Președintele își convocă șeful de cabinet.

— Chestia asta cu „Cabana“, ce e?

— Vreți să aflați, domnule?

— Nu, nu vreau. Dar dă-i naibii drumul odată, Henderson!

— Da, domnule, sunt absolut de acord.

— Trebuie să mă distanțez. Vreau să fiu la kilometri întregi de povestea asta.

— Înțeleg... înțelegem cu toții asta, domnule. Chiar în clipa asta se lucrează.

— Când a... Nu, nu vreau să știu. Vreau să vorbesc cu... Cine e responsabil de... adunătura asta de târătoare nocturne?

— Nimeni din NSA nu pare să vrea să își asume responsabilitatea pentru ea, domnule președinte. Suntem...

— Capete. Vreau să cadă capete, Henderson. Și să le văd aliniat ca pe niște mingi de golf, în Grădina cu Trandafiri.

— Am înțeles.

— Măine plec în Europa. Fir-ar să fie. O să mă întâlnesc cu șapte șefi de stat, plus regina. Regina, Henderson! A Angliei! A stat vreunul din ei în dormitorul Lincoln pe vremea administrației MacMann?

— În mod normal, șefii de stat stau în Blair House sau în Dormitorul Reginei, după cum știți.

Henderson își dresă glasul.

— Dar regina Angliei a ocupat, de fapt, dormitorul Lincoln o dată. Își exprimase interesul față de el. Se spune că este o admiratoare a lui Lincoln. De aceea, familia MacMann a dat instrucțiuni să fie găzduită acolo. Am datele aici...

Chipul președintelui se golise de culoare.

— O să petrec o noapte la castelul Windsor. Ca oaspete al reginei.

— Domnule președinte, cred că putem clarifica faptul că „Operațiunea Cabana“ nu a fost aprobată de actuala conducere de la Casa Albă. Este posibil ca nici cea anterioară să nu o fi făcut.

— Atunci, hai să dăm drumul mesajului ăstuia, și mai repede.

— Da, domnule. Imediat.

— Henderson!

— Da?

— Ce sperau să intercepteze, pentru numele lui Dumnezeu?!

*

* *

Probabil era mai bine că Babette Van Anka nu conducea singură mașina în care se îndrepta către studiouri, pentru a-și înregistra mesajul anual de pace cu ocazia apropiatelor sărbători de Paște, creștin și evreiesc, altfel ar fi putut scăpa automobilul de sub control și s-ar fi ciocnit de vreun palmier imperial. De mai multe săptămâni, renunțase să mai urmărească desfășurarea procesului, pe motiv că nu-i făcea bine la ten. Acum îi sună telefonul mobil, primele opt măsuri din coloana sonoră de la *Eu, cea fabuloasă*, filmul care îi cimentase reputația de star de cinema. Înainte de a apuca să spună „alo“, îl auzi pe Max făcând-o vacă în toate limbile pe care le vorbisera vreodată înaintașii lui, la care adăugase câteva dialecte din Orientul Îndepărtat, ca să fie lista completă. După care îi relatează pe scurt partea mai importantă a depoziției din dimineața aceea. Și închise.

Babette jucă scena ca într-un film. Coborî geamul și azvârli mobilul din mașină, în cazul în care ar fi fost, la rândul lui, interceptat. Din fericire, dat fiind că se aflau în Los Angeles, nu erau pietoni pe care să-i lovească.

Îi spuse lui Massimo, șoferul, să o ducă la aeroportul LAX, în loc de studiouri.

— Ce companie, doamnă?

— Oricare! Internațională să fie.

Îl blestemă pe Max pentru că fusese un porc și nu trimisese avionul după ea. O informase scurt, printre epitețe, că avea el însuși nevoie de aparat, pentru a pune o distanță și mai mare între el și justiția americană.

Bani. Avea nevoie de bani. Ca star, nu avea decât rareori bani asupra ei, pentru că întotdeauna plăteau alții. Secretarele se ocupau de ocazionalele nevoi pecuniare, aprovizionând-o cu bancnote netezite cu fierul. Se uită în geantă. Avea câteva bancnote foșnitoare de o sută de dolari, împăturite. Îi trebuia mai mult. Dar nu se putea prezenta la bancă. Nici nu știa ce bancă se ocupă de conturile Grab-Van Anka. Apoi își aminti reclamele cu oameni care băgau carduri în niște aparate și scoteau bani. Triumfătoare, pescui un card din poșetă și îi ceru lui Massimo să oprească la un bancomat.

Sări din mașină și introduse cardul. Câteva minute mai târziu, se întoarse în fugă la mașină.

— Îmi tot cere numărul personal de identificare! țipă ea la nevinovatul Massimo. Ce dracu' e numărul personal de identificare?

Massimo îi explică, alegându-se cu o lovitură cu dosul palmei în piept.

— Și de unde să-l știu eu? Sună pe cineva! Ba nu, lasă. Urcă în mașină. În mașină! Dă-i drunul! Dă-i drumul odată!

La terminalul de plecări internaționale, cercetă frenetic numele companiilor și îi porunci lui Massimo să oprească în clipa în care văzu una care suna mai străină decât toate celelalte.

Intră grăbită, după ce îl goli pe Massimo de toți banii de buzunar. La vederea celei mai cunoscute vedete a filmului american, capetele se întorceau. Depoziția de dimineață,

de la proces fusese difuzată pe toate monitoarele din aeroport, așa că toată lumea era la zi cu informațiile.

Se duse direct la ghișeu pentru Clasa Imperială. La rând era un om de afaceri, probabil un împărat. Babette își plantă poruncitor un cot pe ghișeu. Omul se întoarse să-i spună obraznicei să-și țină caii în frâu. Când văzu cine era, rămase cu gura căscată.

— Vreau un bilet, o informă ea pe vânzătoare, o tânără dragălașă, îmbrăcată într-un sari de mătase din țara natală. Vreau întreaga secțiune de la clasa întâi. Poftim.

Și trânti pe ghișeu cinci sau șase cărți de credit.

— Doamnă Van Anka, mă tem că toată Clasa Imperială este ocupată.

— Va trebui să-i mutați pe toți la Business. Plătesc eu locurile lor. Am de repetat o scenă și îmi trebuie intimitate absolută.

— Închiriați o cursă charter, spuse omul pe care îl dăduse la o parte.

— Regret nespus, doamnă Van Anka, dar nu pot să îi mut pe ceilalți pasageri. Am însă un loc liber la clasa Business.

Babette își aruncă mâinile în aer.

— Bine, bine! N-am vrut decât să vă dau o mână de ajutor. Dați-mi biletul.

— Pașaportul, vă rog?

— N-am nici un fel de pașaport.

— Aveți nevoie de pașaport pentru a intra în țară.

— Nu fi absurdă, o repezi Babette, arătându-și fața cu degetul. Țsta e pașaportul meu.

Dincolo de ghișeu se schimbau priviri. Fu chemat un funcționar mai mare în grad, chintesența competenței și a curtoaziei într-un sacou cu nenumărate medalioane mici prinse la rever, reprezentând ani de soluționare competentă a situațiilor de criză, mari sau mici. În chestiunea pașaportului însă, se dovedi de neclintit.

Acesta fu momentul în care Babette, care, desigur, trecuse prin mai multe luni de stres, își pierdu total și ireversibil cumpătul.

Trecu ca o furtună pe la mai multe ghișee de clasa întâi ale companiilor internaționale, pretinzând să i se dea un loc, dacă nu întreaga secțiune. Dar vai, de fiecare dată, pașaportul se dovedi a fi condiția fatală. Protestele ei făcură să se adune lumea. Expresiile folosite făcură să fie chemată paza aeroportului.

Celebra fotografie în care este mai mult purtată pe sus — tocmai încercase să muște un agent de pază — de șase dintre membrii personalului, ca unul dintre protestarii din Seattle, fu rapid transmisă pentru a apărea pe primele pagini ale ziarelor, însoțită de știrea că Max era, aparent, bine mersi, pe drum spre o altă destinație a exilului său din Orientul Îndepărtat, la bordul propriului avion, a cărui secțiune de clasa întâi îi stătea în totalitate la dispoziție.

În timp ce Babette era reținută de paza aeroportului și de poliția din Los Angeles, Beth depunea o moțiune de vizionare a înregistrărilor din Cabană. Era o manevră juridică foarte complicată, dat fiind că Agenția Națională de Securitate nici nu recunoscuse existența lor.

Admiterea ca probă a înputernicirii semnate de Wiley P. Sinclair devenise o decizie cu efect radioactiv. În fața tribunalului se adunau acum protestatari care cereau demiterea din funcție a judecătorului Dutch. Dreapta avea, în special, nevoie să fie îmbunătățită.

După ce directorul FBI-ului fu zărit, într-o dimineață, intrând în cabinetul judecătorului, unul dintre posturile de televiziune relată prompt că acesta fusese arestat pentru trădare și că ofițerul cel mai mare în grad din țară efectuase personal arestul. FBI-ul emise rapid o declarație, în care se spunea că directorul nu dorise decât „să se consulte” cu judecătorul Umin.

Boyce se puse la dispoziția presei mai dihai decât un politician care candidează pentru preliminarile din New Hampshire. Dar, dat fiind că din ultimele sondaje reieșea că peste optzeci la sută din americani îl considerau nu numai „demn de dispreț”, ci „mai rău decât un trădător”, pentru că avusese de-a face cu fugarul Wiley P. Sinclair, cea mai mare parte a interviurilor le dădea la Deep Throat, prin garaje subterane, parări și parcuri publice. Zilnic trebuia să se mute dintr-un motel în altul, pentru a evita asediul ziariștilor. Chipul său era acum atât de cunoscut, încât,

dacă ieșea în public, oamenii mârâiau și aruncau cu obiecte după el. Înăuntru purta ochelari de soare. Se duse la un magazin cu recuzită și își cumpără o mustață. La un interviu, uită să își scoată mustața — producătorul, glumet, nu-i atrase atenția — care făcu a doua zi ca fața să-i apară din nou pe primele pagini ale ziarelor, cu comentarii în doi peri.

Tema campaniei mediatice a lui Boyce o constituiau nevoia ca președintele Statelor Unite să „recunoască cinsti”, în fața poporului american, că la Casa Albă erau dispozitive de ascultare. Iar dacă el nu făcea asta, atunci Congresul trebuia să ia măsuri.

— Ce părere aveți, îl întrebă ABC News pe Boyce, stând în picioare într-o secțiune izolată a parcului Fort Marcy, cu privire spre fluviul Potomac, despre faptul că majoritatea americanilor declară că vă disprețuiesc?

— Ca și majoritatea fostelor mele neveste, spuse Boyce. Dar asta nu schimbă faptul că guvernul se află în posesia probelor care pot să o exonereze pe clienta mea.

Harold Farkley, președintele Statelor Unite, își petrecu săptămâna în Europa, fotografiindu-se alături de o serie de șefi de stat nezâmbitori. Conducerea de la Buckingham Palace își exprimă nemulțumirea provocată de prezumtiva înregistrare a reginei și a ducelui de Edinburgh, cu ocazia șederii la Casa Albă, prin refuzul de a face fotografii în timp ce dădeau mâna cu el. Președintele Franței declară că nu va mai pune niciodată piciorul la Casa Albă, „pentru ca nu cumva să găsesc un microfon în supă”. Primul-ministru al Japoniei propuse ca șeful NSA-ului să își reteze degetul mic, în semn de scuză. În ziarele străine apărură caricaturi în care Abraham Lincoln se ascundea sub un pat, cu căști pe urechi, ascultând discuțiile de deasupra. Pe scurt, turneul în străinătate al președintelui Harold Farkley nu ar fi putut fi calificat drept un succes.

În tot acest timp, restul de 672 persoane pe care familia MacMann le invitasă în decursul anilor să petreacă noaptea

în dormitorul Lincoln, drept mulțumire pentru donațiile de milioane de dolari gheață, în beneficiul campaniei și partidului politic, aveau de îndurat propria tortură, administrată cu lejeritate de presă. Fuseseră toate identificate și întrebată cum „se simteau“ la gândul că fuseseră înregistrate. Răspunsul general era: „Nu prea bine“.

Presupunând că fuseseră înregistrați. Agenția Națională de Securitate, în stare de asediu, refuza orice comentariu. Această muțenie oficializată era însă pe cale să întrecă limitele răbdării naționale. Diversele comisii parlamentare erau forțate de opinia publică și de presa nerăbdătoare să tâtăie din buze și să ceară — să ceară! — adevărul. Mai mult, protestatarii începuseră să își facă apariția la poarta sediului Agenției din Fort Meade, Maryland, de la marginea Washington-ului, cu panouri agresive pe care scria: **DAȚI PUBLICITĂȚII ÎNREGISTRĂRILE ȘI FARQUANT ESTE FRATELE CEL MARE**. Spiritele condeiului erau în general de acord că guvernul nu le dăduse atâta prilej de distracție de la începutul anilor șaptezeci înapoi.

*

* *

— Domnule președinte?

— Ce e, Henderson?

— A venit Frigby, cu ultimele sondaje de opinie.

— N-am timp. Ce spun sondajele?

— M-am gândit că o să vreți să le auziți direct de la Frigby, domnule, spuse șeful de cabinet, care știa din experiență că nu este bine să te faci purtătorul veștilor proaste, când poți lăsa pe altul.

Frigby, primit cu greu, îi dădu președintelui veștile fără menajamente. Majoritatea americanilor îl considerau direct răspunzător pentru „Operațiunea Cabana“, în ciuda faptului că nu el o autorizase și că nici nu era președinte atunci când aceasta fusese demarată.

— Cum se poate, Frigby? se văită el.

Șeful de cabinet întoarse privirea. Durerea președintelui Harold Farkley era insuportabil de urmărit.

— Domnule, spuse Frigby, cei mai mulți dintre americani pot fi destul de obtuzi, dacă e s-o spunem pe șleau.

— Cum adică?

— Trebuie să scăpați de problema asta.

— Fir-ar să fie, Frigby. Fir-ar să fie, Henderson.

— Da, domnule președinte.

*

* *

— Ceea ce mă pregătesc să vă comunic nu trebuie să iasă din încăperea aceasta, îi spuse Roscoe Farquant judecătorului Dutch.

Era ora zece și jumătate seara. Erau singuri și intraseră, la interval de o jumătate de oră și pe uși diferite, în cabinetul unui alt judecător.

— Știi să păstrez un secret, domnule general, îi replică judecătorul Dutch înțepat. Agenții FBI care mi-au dat aprobarea pentru postul acesta pot atesta.

— Haideti să nu băgăm FBI-ul în povestea asta, zise generalul. Mai întâi, aveți nevoie de câteva informații care țin de context.

Când termină de vorbit, ochelarii judecătorului Dutch erau complet încetoșați.

— Domnule general, rosti el într-un final, tocmai ați pus o barieră cât monumentul lui George Washington în calea procesului meu.

— Zona de acțiune a Agenției e strictamente colectivă. Nu suntem agenție de investigații. Acum înțelegeți de ce nu avea nici un sens — sau, mai exact, de ce ne-a fost cu neputință, din motive care țin de siguranța națională — să facem publice aceste informații.

— Mă rog, spuse judecătorul Dutch, căruia îi plăcea, din când în când, să arate că stăpânea argoul limbii engleze.

Dar asta elimină depoziția unuia dintre cei mai importanți martori din proces.

— Chiar și așa, vorbim despre o operațiune de colectare de informații strict secretă. Asta până să-o compromită domnul Sinclair.

— Cum a aflat de ea?

— Probabil de la cei care-l plătesc la Beijing.

— Și ei cum au aflat?

— Întrebarea deschide o multitudine de posibilități. În mod evident, „Operațiunea Cabana“ este compromisă. Dacă nu altceva, atunci, dezvăluindu-i domnului Baylor existența sa, domnul Sinclair a anulat eficiența oricăror informații obținute prin intermediul operațiunii. Desigur, acesta a și fost obiectivul lui, acela de a-l proteja pe domnul Grab.

— Dar mi-ați spus că nu ați obținut nimic cu privire la Grab.

Generalul Farquant oftă.

— Nu, n-am obținut. Concluzia noastră a fost, în cele din urmă, că domnul Grab nu discută cu soția despre afacerile pe care le încheie cu serviciile de informații chineze, prin intermediul mijlocitorilor indonezieni.

— Grab a primit contractele pentru petrolul indonezian. Președintele MacMann a primit contribuții mascate pentru campania de realegere de la reprezentanți ai armatei chineze? Bani spălați prin corporațiile lui Grab, cu sediul în străinătate. Asta e?

— În esență. Așa stând lucrurile, veți înțelege poate de ce a fost aprobată urmărirea cu mijloace electronice a domnului Grab.

— Și de ce n-ați instalat microfoanele direct asupra lui, sau la el acasă?

— Prefer să nu intru în subiectul acesta, domnule judecător. E foarte delicat.

— Iar eu sunt foarte nedelicat. Intră în el. Insist.

— Agenția Națională de Securitate nu are permisiunea de a spiona cetățeni americani, pe teritoriul Statelor Unite. Am găsit o portiță.

— Continuă.

— Casa Albă este o clădire federală. Pentru a iniția operațiuni de supraveghere în clădirile federale, nu e nevoie de ordin judecătoresc. Și, dacă microfonul se întâmplă să părăsească clădirea federală, nu e din vina noastră. Dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Ditamai poarta. Deci ați instalat microfoane nu doar în dormitorul Lincoln, ci și în efectele personale ale celor care au stat acolo, în așa fel încât, după ce au plecat, să îi puteți asculta în continuare.

Generalul Farquand dădu din cap.

— Telefoane mobile, computere portabile și miniaturizate.

— Și de ce n-ați recurs la ajutorul oferit de FBI sau de CIA?

— După incidentul cu Wiley P. Sinclair, incidentul Aldrich Ames și incidentul Hansen, încrederea noastră în capacitatea CIA-ului sau a FBI-ului de a păstra secrete s-a diminuat considerabil, după cum sunt sigur că veți înțelege. Și dacă în CIA și în FBI nu mai poți avea încredere, atunci în cine să mai ai?

— În NSA, aparent, i-o întoarse destul de acru judecătorul Dutch. Dar, dacă erați doar pe urmele lui Max Grab, de ce ați pus sub urmărire alte șase sute șaptezeci și două de persoane?

— Domnule judecător, eu am venit aici ca să vă informez personal că, dacă acuzata emite o citație referitoare la o înregistrare anume, aceea din data de 28 septembrie, este posibil ca Agenția să nu se opună. Altfel...

— Este posibil ca Agenția să declare că asemenea înregistrări nu există. Și să le dea foc la toate. Și cu asta, basta?

— Nu am căderea să comentez.

*
* *

— Boyce!

Beth vorbea pe un telefon mobil, primit de la o prietenă din Washington, ferită de privirile Serviciilor Secrete. Sunase la numărul unui telefon public din Arlington, puțin în afara cercului în care Boyce avea permisiunea să se miște, în funcție de necesitățile propriului dosar penal.

— Tocmai m-au sunat. Dutch o să aprobe citația, cu condiția să ne limităm la o singură înregistrare.

— Vestea e excelentă. Dar...

— Ce e?

— Nu ești curioasă să afli ce e pe celelalte șase sute șaptezeci și două de casete?

— Nu chiar acum.

— Vreau să fiu acolo, în sala de tribunal, când pun caseta. O să mă deghizez. Sunt din ce în ce mai priceput.

— Rămâi în mașină, Boyce, pentru numele lui Dumnezeu!

— Agenții tăi din SS vor să mă împuște. Să vezi cum se uită la mine.

— Stai puțin. Ah, Doamne, tocmai au dat la știri...

— Ce?

— Babette. Ghici cine e avocatul ei?

— Nu...

— Alan Crudman.

*
* *

Alan Crudman era celebru printre avocați pentru că își taxa clienții nu numai pentru serviciile juridice oferite, ci și pentru faptul că apărea la televiziune ca să vorbească despre ei. În mod normal, vorbea despre ei preț de circa cinci minute, după care dedica tot restul timpului acordat promovării ultimei sale cărți, fiecare fiind, pe rând, „cu toată modestia, cea mai bună de până acum”.

La câteva ore după ce fusese angajat de Max Grab — despre care se spunea că „se retrăsese” fie în Macao, fie în Kuala Lumpur — pentru a o reprezenta în instanță pe Babette, editorul lui Crudman anunțase că viitoarea carte pe tema acestui caz, cu titlul provizoriu de *Viol pe bandă: înscenarea căderii i-a căzut pradă Babette Van Anka*, avea să se găsească în librării la două săptămâni de la încheierea procesului.

Cu o seară înainte de a o însoți pe Babette în sala de judecată, Alan Crudman reuși performanța de a apărea pe toate trei posturile de televiziune, plus șase emisiuni pe televiziunile prin cablu, totalizând un număr de aproximativ 17 500 ore pentru care trebuia să primească onorariu.

Cu toate acestea, și în ciuda faptului că reușise să se însereze în ultima rundă a Procesului Mileniului, se confrunta cu realitatea de coșmar că, în cele din urmă, cazul acesta nu se învârtea în jurul lui Alan Crudman.

Poate că optzeci la sută din americani îl detestau pe Boyce, dar adorau să îl vadă. După luni de zile în care îl ascultascră pe Alan Crudman dondăniind la nesfârșit la televizor despre cum ar fi procedat el, nimeni nu mai avea chef de palavre autoglorificatoare. În orice caz, judecătorul Dutch nu avea.

— Dacă instanța nu se supără, spuse Crudman ridicându-se în picioare, cerem o amânare pentru a înainta o moțiune de suspendare a acestor așa-numite probe.

— Se respinge.

— Dar, onorată instanță...

— Luați loc, domnule Crudman.

Secțiunea rezervată presei se zgudui de un val de râs.

— Cu tot respectul, cer să fiu ascultat, spuse Crudman înfierbântat.

— Domnule Crudman, nu suntem la *Ciocanul tare*. Dar sunt dispus — continuă judecătorul, ridicând propriul simbol al puterii în mod vizibil amenințător — să mă folosesc de el dacă mai rămâneți o secundă în picioare.

Crudman se așază, mai roșu ca o șuncă fiartă. Șopti către o Babette albă la față:

— Zob îl fac la recurs.

Remarca fu surprinsă de expertul cititor pe buze, adus de postul de televiziune și transmisă prompt publicului telespectator, însoțită de prefata obligatorie cum că respectivul corespondent nu făcea decât să presupună ceea ce îi spusese Crudman clienței sale.

*

* *

Caseta cu numărul 4322-I.C aparținând Agenției Naționale de Securitate fu înregistrată ca probă. Instanța numise un agent special care să preia în custodie caseta, odată predată.

Judecătorul Dutch îi avertiză pe cei care luau parte la proces prin intermediul televiziunii că ceea ce urmau să audă era material „pentru adulți”. În consecință, toți adolescenții americani care navigau pe canale se opriră locului, ca fermecați.

— Puteți da drumul înregistrării, își instrui judecătorul Umin grefierul.

*

* *

„Ah, iubitele, iubitele, iubitele, domnule președinte...”

Capetele se întoarseră către Babette, cocârlă în fotoliul ei. Unii emisera chiar opinia că murise.

Secțiunea rezervată presei era în extaz. La auzul saltelei cu arcuri scârțâind violent, însoțită de bufnituri repetate — evident sunctul unui cap, fie al lui Babette, fie al președintelui, care se izbea de venerabilul căpătâi al patului lui Lincoln — câțiva își pierdură cu totul cumpătul. Doar crizele de tuse tuberculoasă care mascau hohotele de râs îi salvară de la evacuare.

Curând, un „Aaah!” prelungit se auzi pe bandă.

Un geamăt de epuizare masculină, apoi torsul forțat: „Văd că ești în formă!” Apoi: „Vrei să te...?”, după care urmă un icnet feminin de surpriză și zgomotul a ceva suspect de genital scufundat în apă cu cuburi de gheață. Și un mormăit de despărțire, apoi sunetul unei uși care se deschise și se închise.

Judecătorul ceru grefierului să oprească banda.

În sală se așternuse tăcerea.

Crudman se ridică de pe scaun.

— Punem la îndoială autenticitatea acestei înregistrări și cerem să fie eliminată ca probă. Este o tentativă evidentă, din partea guvernului și, dacă îmi este permis, din partea acestei instanțe, de a refuta mărturia doamnei Van Anka.

În seara aceea, toți înțelepții pixelului căzură de acord pe sticlă că Alan Crudman, aflat față în față cu probele incontestabile, decisese să încerce să mute atenția instanței înapoi, către miraculoasa sa persoană, provocându-l pe judecătorul Dutch să îl penalizeze pentru sfidare. Judecătorul Dutch nu mușcă însă din momeală, ci îi porunci din nou, simplu, să stea jos și să tacă din gură — folosind, bineînțeles, un limbaj mai politicos.

Crudman răspunse acestei insulte printr-o apariție televizată, în care insinuă că judecătorul Dutch era „antisemit“. Stranie acuzație, dat fiind că judecătorul era el însuși membru al acestei caste. Pus față în față cu adevărul incomod, Crudman ripostă afirmând că, atunci, era un „semit cu ură de sine“. Opinia general acceptată era că singurul semit față de care judecătorul ar fi putut fi „anti“ era Alan Crudman, ceea ce nu reprezenta o acuzație gravă, acest fapt făcând din judecătorul Dutch un exponent obișnuit al opiniei publice americane.

În fața hotelului lui Babette, Elegant, aflat la câteva străzi depărtare de fosta ei reședință temporară, Casa Albă, tabloul nu era unul pașnic. Câteva sute de cameramani se adunaseră, după cum se spunea, ca să fie la fața locului când Babette avea să se arunce de la fereastra ei de la etajul șapte. În interviurile televizate din seara aceea, Boyce declară că ar fi trebuit să stea la Jefferson, unde conducerea era cunoscută pentru ospitalitatea pe care o oferea participanților la proces.

Scena din interiorul apartamentului lui Babette de la Elegant nu era cu nimic mai puțin tumultuoasă. Anturajul ei consta acum din Crudman și echipa lui, compusă din șase avocați și investigatori, care făceau tot ce le stătea în putere pentru a-i proteja zonele sensibile de o aproape certă acuzație de sperjur; un nutriționist; un instructor de recuperare fizică; un instructor de yoga; un medic, înarmat cu seringi și ultimele betablocante apărute pe piață; specialistul

în relații publice, Nick Naylor, care își mărise propria doză zilnică de antidepresive; și trei dintre sicofanții mai credincioși, aduși cu avionul de la Los Angeles, pentru ai aminti ce superb arăta și ce film extraordinar avea să iasă din toate astea — având grijă să nu adauge: „După ce ieși din pușcărie, dragă“.

*

* *

Boyce și Beth stăteau întinși pe podea, în salonul ei din Cleveland Park. De-afară se auzea zumzetul carelor de reportaj prin satelit, parcate chiar în fața porții. Echipa de ziariști urmăritori ai lui Boyce se ținuse după el până aici, dar în clipa aceasta nu mai conta.

Boyce citea transcrierile intervențiilor din cadrul procesului. Beth umplea caiet după caiet cu întrebări rezervate reexaminării lui Babette.

— Îmi place să cred despre mine că sunt la fel de capabilă de compasiune ca oricine altcineva, spuse Beth. Dar, ca să fiu sinceră, abia aștept s-o răstignesc.

Boyce ridică transcrierea înregistrării de pe bandă.

— Unde zice: „Văd că ești în formă!“ Uite-aici, rândul douăzeci și cinci. Spune-mi ce știi despre asta.

— E genul de lucru pe care femeile îl spun bărbaților ca să-i facă să se simtă bine. Ție nu ți-a spus nimeni niciodată așa ceva?

— Ca să fiu sincer, nu.

Beth îl bătu ușor peste fund.

— Lasă, c-o să-ți spună.

— Cine? A, bărbații ăia masivi și arătoși, cu tatuaje, pe care o să-i cunosc la pușcărie?

O expresie de durere acoperi chipul lui Beth.

— Boyce, nu e amuzant.

— Iar eu nu râd. Bine, hai să luăm procesele pe rând. Avem două probleme. Mai întâi, noi am fost accia care

au portretizat-o pe Babette ca fiind casta și credincioasa doamnă Grab, ocrotitoarea păcii în Orientul Mijlociu. Noi am fost aceia care i-au oferit un alibi, afirmând că stătea în pat, cu bigudiurile pe cap și se uita cum Elizabeth Taylor țipă la Richard Burton pe ecranul televizorului. Iar acum, te întorci și-i spui: Târfa mincinoasă, ai fost acolo și i-ai tras-o bărbatului meu! Asta o bagă pe ea în cofă. Dar nu te scoate pe tine. Pentru că acum ai un motiv serios pentru crimă.

— E o problemă.

— Hai să vedem ce e cu propoziția asta: „Văd că ești în formă!“ Ce vrea să spună?

— Îl complimentează pentru prestație.

— Beth, tipul scotea niște sunete de parcă era pe moarte.

— Toți bărbații scot sunete de parcă ar fi pe moarte când fac dragoste.

— Și toate femeile scot sunete de parcă s-ar preface că sunt pe moarte? Hai să lăsăm la o parte politica sexuală, pentru moment. Bine, deci se regulează într-o veselie, cineva dă cu capul de tăblia patului — apropo, aici ai să susții că el e acela, ceea ce va compromite definitiv teoria vânății lui Revere. Care va să zică, sunt pe treabă... el pare pe punctul de a-și da duhul... ea îi dă înainte cu „Ah, iubitule, iubitule, iubitule, domnule președinte...“ — cam de prost gust, apropo — după care termină. Aaaaah! Acum, ea îl complimentează pentru prestație. El nu răspunde. Pe urmă se aude icnetul ei. Uite, rândul treizeci și patru, parcă s-ar pregăti să sară din nou pe ea, puțin probabil, dat fiind că, după ce sunete scoate, s-ar zice că e în pragul infarctului... apoi zgomotul de apă cu gheață. Ce face, bea? Mirosea a băutură când s-a întors în dormitor?

— Nu știu. Nu l-am pupat. Dar nu era genul. Pe noptieră stă întotdeauna o carafă cu apă și cuburi de gheață, când sunt oaspeți.

— După ce făcea sex cu tine, obișnuia să bea apă?

Beth oftă.

— Nu-mi amintesc. A trecut ceva vreme.

— Încearcă măcar.

Beth medită.

— Da. Toată lumea bea apă. Parcă-mi amintesc că o partidă bună de amor face sete.

Boyce își rederulă caseta în minte.

— Nu e zgomot scos de cineva care bea. Nu se aude înghițind. Se aude clinchetul cuburilor și un „Ah!“ E zgomot de ceva scufundat în apă.

— Obiectul?

— Ce gentleman.

— N-avem de-a face cu un gentleman. Ofițer poate, dar nu gentleman.

— Mai demult, când tu și Zeul Războiului vă bucurați de o relație conjugală împlinită, făcea parte din comportamentul lui postcoital obișnuit să se ridice și să-și vâre cârnatul în cana cu apă?

— Eu una nu-mi aduc aminte.

— Atunci de ce o face acum?

— Poate îl ustură, spuse Beth, cu o urmă de invidie. Poate a făcut rosături. De la frecare.

— Bine, atunci, când intră în boxă, vreau să te concentrezi asupra apei cu gheață. Indiferent cât devine de jenant. De ce și-a băgat președintele mădularul în apa dumneavoastră, doamnă Van Anka? De ce? De ce?

— Abia aștept, spuse Beth fără entuziasm.

— Ține-te de ea până capetei un răspuns. Pune-i banda până cedează nervos. Aici e cheia.

*

* *

— Apărarea o cheamă pe Babette Van Anka.

Babette își ocupă locul în boxă; purta un costum taylor negru, cu pantaloni și ochelari de soare ca Jackie Onassis, pe care fu invitată să și-i scoată.

Judecătorul Dutch îi ceru să depună jurământul. Babette spuse că trebuie să se consulte cu avocatul ei, dl Crudman. Judecătorul Dutch îi făcu semn lui Crudman să se apropie. Acesta, o fărâmbă de om, era nevoit să se ridice pe vârfuri dinaintea mesei. Judecătorul clătină din cap, apoi îi făcu semn nedoritului avocat să se întoarcă în colțul său.

O informă pe Babette că, în ciuda faptului că era încă sub efectul jurământului depus la depoziția anterioară, „un nou jurământ nu avea ce să strice“.

Conform statisticilor publicate ulterior, confruntarea dintre Babette și Beth fu partea cea mai urmărită din Procesul Mileniului. Peste un miliard și jumătate de ființe ome-nești dăduseră drumul la televizor. Încă o dată, piloții de avion sunară la serviciu ca să anunțe că sunt bolnavi, opera-țiile chirurgicale programate se amânară. Până și lansarea la apă a celui mai nou portavion american, Tom Clancy, fu amânată, din motive tehnice fictive. Era un eveniment pe care nimeni nu voia să-l rateze.

Nici Boyce nu voia, dar în dimineața aceea nu se găsea la postul de observație obișnuit, în mașina de pază a lui Beth, în garajul subteran al tribunalului, ținta privirilor furioase ale agenților de pe scaunele din față, care scoteau fum pe urechi.

*

* *

Spitalul Marinei din Bethesda e o clădire cu aspect vene-rabil, din piatră albită, aproape de Wisconsin Avenue, ime-diat dincolo de granița nordică a Districtului Columbia. Acesta este locul unde Marine One, elicopterul presiden-țial, îi aduce pe președinți pentru controlul medical anual, pentru ca detaliile cele mai intime ale stării lor de sănătate să poată fi împărtășite lumii întregi. După una din vizitele acestea, la sfârșitul anilor șaptezeci, medicii militari declara-seră că președintele Statelor Unite suferă de o formă gravă

de hemoroizi. Bravii doctori ai marinei americane au pe mână sănătatea comandanților lor supremi.

Printre oamenii pe care îi cunoștea Boyce, se numărau și câțiva care știau bine ce înseamnă o deghizare profesională de calitate și ce înseamnă un act de identitate fals, profesional, de calitate. Și așa, în dimineața aceea, când se estima că 178 milioane de americani stăteau lipiți de ecranul televizoarelor, urmărindu-le pe cele două amazoane înfruntându-se în Procesul Mileniului, Boyce Baylor, cu ochelari, perucă și mustată, și purtând o uniformă de viceamiral al Corpului Medical al Marinei S.U.A., păși hotărât și încrezător pe poarta principală, îi prezentă ecusonul soldatului de pază și trecu mai departe. Găsi o toaletă unde, într-o cabină, scoase din servietă un stetoscop, un halat și un *clipboard*. Se verifică în oglindă. Cel mai detestat om din America părea acum cel mai respectabil. Vederea noii identități îi dădu un fior de plăcere. Boyce își adresează un salut scurt, inspiră adânc și ieși pe ușă.

Apăraseră destui doctori acuzați de malpraxis grosolan pentru a stăpâni noțiunile de bază ale jargonului medical, dar, ca să fie mai sigur, mai memorase câteva expresii la modă, cu trimitere la traume și come, precum „fix și dilatat” sau „reflex Babinski”.

Se prezentă la oficiul asistentelor și întreabă politicos, dar sec unde era rezerva doctorului Grayson.

Asistenta cu grad de locotenent care sălta capul și îi văzu cele trei stele de amiral îl îndrumă pe distinsul ofițer, însoțindu-și indicațiile cu un respectuos „Să trăiți!” Boyce înclină amabil din cap.

La ușa rezervei stătea un soldat, dar pușcașii marini sunt învățați încă din prima zi să salute atât de viguros, încât aproape că fac vânătași.

— Să trăiți!

— Pe loc repaus, soldat, mormăi Boyce pe un ton pe care îl consideră a avea condescendența ierarhică necesară.

Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să spună răstit: „Și încheie-te la veston, caporal!”

Doctorul Grayson era așezat într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, cu obișnuitele tuburi care intrau și ieșeau din el. Aparatele pentru susținerea funcțiilor vitale zumzăiau și păcăneau.

Lângă patul lui se afla o asistentă roșcată, drăguță.

— Domnule amiral? făcu ea, evident surprinsă să vadă chipul nefamiliar.

— Pe loc repaus, soră. Amiralul Quigley, de la Cinclant-naymedcom.

Avea o sonoritate oficială, măcar. Și adăugă:

— Norfolk.

Ochii asistentei se dilatară la auzul augustelor silabe.

— Da, să trăiți.

— CNO mi-a cerut să văd ce face căpitanul Grayson.

— Da, să trăiți.

— Cum se simte?

Boyce aflate din articolul apărut în ziar cu trei zile în urmă că Grayson ieșise din starea de comă care urmasse accidentului.

— Funcțiile vitale s-au stabilizat. Medrolul pare să fi provocat reversia edemului cerebral.

— Hm, mormăi Boyce, aparent satisfăcut. Așa se întâmplă de obicei. Cum stăm cu Babinski?

— Nu sunt urme de traumă cerebrală, domnule amiral.

Boyce se aplecă mai aproape de ea, pentru a-i vorbi în șoaptă. Mirosea încântător.

— Și cum evoluează din punct de vedere psihologic?

— Pare deprimat, domnule.

— Hm, dădu Boyce din cap, înțelept. Ești drăguță să ne lași singuri?

— Da, să trăiți.

Fata plecă, iar Boyce se apropie de pat.

— Bună dimineața, domnule căpitan, salută el cu entuziasm. Arătați gata de o ieșire în larg.

Căpitanul Grayson nu-i răspunse. Singurul lucru în larg pentru care părea a fi gata era un serviciu funerar. Dar Boyce vedea limpede că nu datorită accidentului de automobil. Omul era pe cale de a se vindeca, dar pe dinăuntru era distrus. Durerea îi gonise viața din priviri.

— Nu ne uităm la marele proces, domnule căpitan? Doamna MacMann o reexaminează pe doamna Van Anka.

Căpitanul Grayson se întoarse pentru a-l privi pe Boyce. Ochii lui îi studiară atent chipul. Coborâră către stelele de amiral de pe epoleți, apoi reveniră la chip. Se mijiră bănuitor.

— Șuți cine sunt, nu-i așa, domnule căpitan?

Fața căpitanului se acoperi de o expresie placidă. Era ca și cum, stând pe puntea de comandă după o bătălie crâncenă, ar fi primit vestea că daunele provocate de torpilă fuseseră reparate și că, până la urmă, nava nu avea să se scufunde.

— Îmi cer scuze pentru uniformă, spuse Boyce. Era singura modalitate de a trece de soldații de pază. Știu cât înseamnă uniforma asta pentru dumneavoastră. Și cred că știu cât înseamnă pentru dumneavoastră calitatea de ofițer de marină a președintelui MacMann.

Durerea se întoarse în ochi cu o sclipire.

— Vreți să ne uităm, domnule căpitan? Vreți să urmărim procesul împreună?

Căpitanul Grayson păru lovit și, timp de o clipă, lipsit de viață.

„Dă, Doamne, să nu înceapă aparatele să țiuie“, își spuse Boyce.

În cele din urmă, căpitanul Grayson înclină din cap. Boyce se ridică și dădu drumul la televizor.

— *d*oamnă Van Anka, aş vrea să vă atrag atenția asupra depozității pe care ați făcut-o deja în fața acestei instanțe și a acestui juriu, adăugă Beth, ca să fie mai sigură. Doriți acum să modificați sau să schimbați ceva din această depozitie?

Babette își privi avocatul cu o expresie mohorâtă. Anturajul ei stătea printre spectatori, zâmbindu-i încurajator și făcând gesturi de sprijin, dar în clipa aceea ar fi fost nevoie de un stadion plin cu suporterii ca să o înveselească pe Babette. Îl întrebă pe judecător dacă se poate consulta cu avocatul. Judecătorul Dutch făcu un semn obosit către Crudman, Beth și procurorul general adjunct Clintick să se apropie.

— Doamna Van Anka, spuse Crudman, este dispusă să își modifice depozitia, făcută într-un moment de mare zbucium sufletească, cu condiția de a primi imunitate absolută față de orice acuzație viitoare de sperjur.

Judecătorul Dutch se lăsă pe spate în scaun. Beth și Sandy se uită una la alta. În ultima vreme, atitudinea procurorului general adjunct față de Beth se mai îmblânzise.

Judecătorul se aplecă în scaun și îi șopti lui Crudman:

— Nici nu mă gândesc, domnule avocat.

Corespondentul televiziunii traduse pentru telespectatori:

— Părerea mea este că judecătorul Umin va respinge cererea avocatului doamnei Van Anka de a-i oferi imunitate pentru depozitia anterioară.

Beth își reținu un zâmbet față de umilirea lui Crudman, în timp ce acesta se apropia de boxa martorilor, pentru a-i da lui Babette vestea proastă. Adăugă că judecătorul avea să regrete ziua aceasta. Avea să-l strivească la recurs! Până atunci, treceau la planul de rezervă.

Beth își reîncepu reexaminarea.

— Vocea de pe bandă este a dumneavoastră, doamnă Van Anka? Împreună cu a președintelui?

— Sună asemănător cu a mea. Dar n-aș putea spune.

Aerul explodează cu putere, ieșind din piepturile spectatorilor. Judecătorul Dutch nu se folosi de ciocan pentru a face liniște. Părea prea ocupat cu efortul de a rămâne el însuși serios.

Nici lui Beth nu-i era mai ușor.

— Aha. Aveți idee cine ar putea fi?

Procurorul general adjunct Clintick nu obiectă. Stătea cu privirile coborâte spre tăblia mesei, încercând să se abțină.

— N-aș putea spune, zise Babette, zâmbind cu curaj. Am mulți imitatori.

Crudman se crispă. Idioata! Și îi spusese: nu le oferi nimic! Limitează-ți răspunsurile la strictul necesar!

— Imitatori? făcu Beth.

— Sunt o actriță cunoscută. Vocea mea e cunoscută. Sunt oameni care încearcă să mă copieze.

— Deci femeia de pe bandă nu sunteți dumneavoastră, ci cineva care încearcă să vă imite? Asta vreți să spuneți?

— Habar n-am ce e pe banda aia!

— Doamnă Van Anka, spuse Beth cu amabilitate, autenticitatea acestei înregistrări a fost confirmată de un expert numit de instanță, ca fiind făcută în zorii zilei de 29 septembrie, moment în care, după cum se constată din documentele administratorului șef al Casei Albe, cât și ale Serviciilor Secrete, dumneavoastră erați găzduită în dormitorul Lincoln, unde a fost făcută înregistrarea. Și acum declarați în fața instanței, a juriului, că nu sunteți dumneavoastră?

Era prea mult. Pregătirea actoricească se dovedi mai puternică decât instinctul de conservare. Dacă tot era să iasă din scenă, atunci, pe toți Dumnezeuii, măcar avea să fie o ieșire demnă de Bette Davis, de Joan Crawford sau de Gloria Swanson.

— Ba da, eu sunt! Sigur că eu sunt! Eu l-am iubit, nu ca tine! Care din noi l-a omorât?

Crudman țâșni în picioare.

— Onorată instanță, clienta mea nu știe ce vorbește. Cer să fie ignorate remarcele...

Fu nevoie de câteva minute pentru restabilirea ordinii.

— Doamnă Van Anka, spuse judecătorul Dutch cu asprime, încă o izbucnire ca asta și vă pedepsesc pentru lipsă de respect față de instanță.

— Ah! gemu Babette. Habar n-aveți...

— Veți răspunde la întrebările avocatului apărării direct și cât puteți mai bine. Fără comentarii. S-a înțeles?

— E o pervertire a actului de justiție, declară Alan Crudman.

Avea să devină titlul primeia dintre cele trei cărți pe care le va scrie cu privire la acest caz.

— Vă depășiți atribuțiile, domnule Crudman. Și am epuizat toate formele de avertisment. Grefierul îl va îndepărta pe domnul Crudman din sală.

Crudman fu îndepărtat. Pe treptele tribunalului, declară presei că acum știa ce înseamnă să fii „evreu în Germania lui Hitler“ și jură „să urmeze calea justiției până la Curtea Supremă“. După cum sublinie un ziarist, Curtea Supremă se afla doar la câteva străzi depărtare.

În sala de judecată, după o pauză de zece minute, judecătorul Dutch îi spuse lui Babette că restul reexaminării putea fi amânat până când își găsea alt avocat.

Beth se ridică.

— Onorată instanță, în cazul acesta, cer ca doamna Van Anka să fie reținută, pe motiv că există riscul de a se sustrage

justiției. Soțul ei, domnul Grab, este căutat în clipa aceasta de autoritățile federale și se află în libertate, dincolo de graniță. Procuratura Generală a declarat că intenționează să o pună sub acuzare pentru mărturie falsă. De aceea, ne temem că ar putea încerca să dispară.

Murmure. Colocviu. Judecătorul se rezemă de spătarul fotoliului, întorcându-se spre Babette.

— Doamnă Van Anka, instanța decide că, în împrejurările date, există pericolul să vă sustrageți justiției. Vă puteți continua depozitia astăzi, aici, fără ajutorul unui avocat, sau o puteți continua altă dată. Situație în care, însă, voi cere să fiți dusă într-un centru federal de detenție, până la data depozității.

— La închisoare? se înecă Babette.

— Detenție.

— Nu. Nu, nu, nu, nu, nu. Vreau să depun mărturie. Așum. Aici, pe loc.

— Foarte bine. Puteți continua, doamnă MacMann.

— Doamnă Van Anka, recunoașteți deci că pe bandă este vocea dumneavoastră, reluă Beth.

— Da, așa am spus, nu?

— Așa ați spus. Nu vreau să vă fac viața mai grea decât știu că trebuie să fie...

— Habar n-ai. Nimeni n-are habar cât de greu e.

— Sunt convinsă, spuse Beth, inspirând adânc. S-ar putea afirma, din ceea ce se aude pe bandă, că dumneavoastră și președintele erați angajați într-un...

— Joc de-a uite-o, nu e, șopti un reporter.

— ...act sexual. Este o concluzie corectă?

— Făceam dragoste. Tu habar n-ai ce-i aia.

— Doamnă Van Anka, interveni judecătorul Dutch, nu vă mai avertizez încă o dată.

— Ce? Ce-am spus?

— Președintele, continuă Beth, se simțea bine?

— Se simțea fantastic.

— Pe bandă, pare... Iertați-mă, nu știu cum să formulez, pare... Haideți să formulez în felul următor: l-ați observat...

— Am făcut mai mult decât să-l observ, drăguțo.

— Într-adevăr. Și era bine, din punct de vedere fizic? Pe bandă pare obosit.

— Sigur că era obosit. Tocmai zburase până pe lună și-napoi.

— E o călătorie lungă, spuse Beth dând din cap. Care va să zică, fizic, s-a descurcat... hm... bine?

— Cum am mai zis, a fost fantastic.

— Chiar și după o seară grea? La vârsta lui?

— Poate era stimulat.

— Dați-mi voie să vă atrag atenția asupra transcrierii... (Babette primește textul.) Aici, la pagina optzeci și trei, rândul treizeci și cinci. Onorată instanță, rog să se pună porțiunea respectivă de bandă, pentru juriu.

Se auzi icnetul lui Babette și clinchetul cuburilor de gheață, urmat de un scurt și bărbătesc „Aaaah!”

— Mai exact, ce se petrecea în momentul acesta, doamnă Van Anka?

— Avea... nevoie... era... îi era sete. Și voia niște apă.

— Nu pare să fie sunctul scos de cineva care bea apă, ci al unui obiect scufundat în apă.

Babette rămase tăcută.

— Doamnă Van Anka?

— Ce e?

— Președintele bea în momentul acela?

— Am mai spus asta o dată.

— Putem chema experți în acustică legală, care să ajute instanța să interpreteze zgomotele.

— Avea o erecție, e bine? Avea o erecție și trebuia să se întoarcă la tine în cameră — unde se temea să nu-l omori, ceea ce ai și făcut. Și-a băgat scula în apă rece, ca s-o facă să se înmoaie. E bine?

Judecătorul Dutch trebui să se ajute de ciocan pentru a readuce un simulacru de ordine în sală. Cei din anturajul lui Babette fură avertizați că, dacă nu încetează cu zgomoatele, vor fi evacuați.

— Și... scula... s-a înmuiat, doamnă Van Anka?

— De fapt, ce vrei de la mine?

— Adevărul. Atâta tot.

— Nu, nu s-a înmuiat. A trebuit s-o... s-o înghesuie în pantalonii.

— Președintele se apropia de șaiszeci de ani. Avusese o seară lungă și dificilă, în care se întreținuse cu un șef de stat, și apoi vă întreținuse pe dumneavoastră, într-o manieră fizică plină de vigoare, presupun. Era deja trecut de ora două noaptea. Și cu toate acestea, epuizat după ce făcuse dragoste — adăugă Beth —, dacă i se poate spune așa, vreți să spuneți în fața acestei instanțe că încă mai avea o erecție?

— Monstruoasă.

— E un lucru neobișnuit.

— Tu de unde știi?

— Doamnă Van Anka, interveni judecătorul Dutch, răbdarea mea a ajuns la capăt. Încă un comentariu ca acesta și vă declar lipsită de respect față de instanță, ceea ce înseamnă că o să vă petreceți week-end-ul în detenție. E clar?

— Da. Daa, se văicări Babette.

— Doamnă Van Anka, reluă Beth, în seara aceea, președintele a beneficiat de vreun sprijin farmaceutic care, după știința dumneavoastră, să-l fi ajutat să întrețină o asemenea... erecție eroică, chiar și după partida de sex?

— Am...

— Da?

— Luase niște Viagra.

Murmurmurmurmur.

— Viagra, produsul pentru care este nevoie de recomandare medicală și care permite bărbaților să aibă și să mențină o erecție. La el vă referiți?

— Bineînțeles!

— Președintele a luat Viagra?

— Oarecum. Într-un fel.

— Ce vreți să spuneți, mai exact?

— Ah, doamne. E... (Babette privi rugător către judecătorul Dutch.) E o chestiune intimă.

— Suntem într-un proces de crimă, doamnă Van Anka, îi răspunse judecătorul. Aveți obligația legală și morală de a furniza toate detaliile în posesia cărora vă aflați. Ceea ce ar fi trebuit să faceți încă de la prima dumneavoastră depoziție.

— Bine, bine. Președintele și cu mine mai avuseserăm... relații intime și înainte. Și, în ultimele rânduri, nu reușise să ducă lucrurile până la capăt. Așa, ca bărbat, vreau să zic.

Oftă din greu.

— Și știți ce consecințe poate avea asupra orgoliului unui bărbat. Voiam să fie mulțumit, împlinit. Era președintele Statelor Unite. Dacă președintele nu e împlinit, atunci toată lumea e în pericol. N-am vrut să... N-am vrut să-i spun: „Uite, ia astea“. Așa că am pisat câteva pastile, pe care le-am amestecat cu cremă hidratantă, cu care mi-am dat pe... mine. Ca să acționeze, înțelegeți... local. Ca o alifie.

— Ați realizat o alifie cu Viagra, cu care v-ați dat prin părțile intime?

— Ce mai e intim în ziua de azi?

— Și această alifie cu uz local a pătruns, aparent, în sistemul președintelui?

— Tare ca stânca Gibraltarului.

Beth spuse:

— Pentru moment, nu mai am întrebări pentru martor.

— **S**pune-mi, și ție ți-a plăcut? întrebă Beth, revenită la Rosedale.

— N-a fost rău, îi replică Boyce. N-a fost rău deloc. S-ar putea ca, peste cinci sau șase ani, să devii un avocat plendant bun.

— Dar încă n-am scăpat. Bun, era unsă toată cu Viagra. Ce e ciudat e că asta n-a apărut în raportul autopsiei.

— Poate doctorii au fost mai preocupați de demnitatea orificiului.

— Numai că eu sunt, ca și până acum, pitită după ușă, așteptându-l cu scuipătoarea în mână.

— Mai e cineva care s-a arătat impresionat de reexaminare. Sau, mai degrabă, profund mișcat.

— Alan Crudman? O.J. Simpson? Mă dau bătută.

— Căpitanul Cary Grayson.

— De unde știi?

— Mi-am petrecut dimineața împreună cu el.

— L-ai văzut pe Grayson?

— Da, l-am văzut pe Grayson. Căpitanul Grayson și cu mine ne-am împrietenit astăzi.

— Cum ai reușit să intri la el?

— Lasă asta. Important e că e gata să depună mărturie. Și, dat fiind că pare să fie pe moarte, îți propun să pui mâna pe telefon, să îl suni pe judecătorul Dutch chiar acum și să aranjezi depoziția. Imediat.

*

* *

Judecătorul Dutch dădu instrucțiunile necesare. Într-o oră și jumătate, el, Beth, Sandy Clintick, doi grefieri, o stenografa, tehnicienii de imagine și sunet ai tribunalului, împreună cu un notar, goneau pe Wisconsin Avenue într-un convoi organizat de poliția federală, îndreptându-se către spitalul marinei din Bethesda. Evident că aceasta atrase atenția presei, care li se alătură cu convoaiele proprii, legate în serie. Când ajunse la spital, procesiunea se compunea din cincizeci și patru de autovehicule — mai lungă decât un convoi prezidențial obișnuit. Ea apare în *Cartea Recordurilor*, la capitolul *Cele mai lungi convoaie*.

În toată graba, nimeni nu se gândise să anunțe poarta spitalului că gigantica procesiune urmează să treacă pe acolo în viteză. La vederea miriapodului imperial care se apropia cu mai multe girofaruri decât un aeroport, pușcașii marini traseră concluzia că n-are cum să fie altceeva decât președintele Statelor Unite, grav rănit. Comunicară informația spitalului, provocând o asemenea stare de alertă, că toți chirurgii specializați în intervenții de urgență din clădire — dornici să sară în ajutorul comandantului suprem — se grăbiră spre camera de gardă. Iar când portiera limuzinei din frunte se deschise, lăsând să coboare principalii actori ai procesului, doctorii rămaseră privind-se unul pe altul, derutați și dezamăgiți.

Amiralul care se afla la conducerea spitalului nu știa prea bine pe cine să sune. Timp de o secundă, îi trecu prin cap să ceară pușcașilor marini să intervină în forță. Dar judecătorul Dutch era întruchiparea celei mai înalte autorități din ținut, iar când el îl informă că venise într-o misiune oficială, amiralului nu-i mai rămase altceva de făcut decât să spună: „Pe aici, domnule judecător“.

Fură nevoiți să îl mute pe căpitanul Grayson într-o încăpere mai spațioasă, în care să încapă întregul grup judiciar.

Se dovedi că sosirea lor fusese oportună, pentru că Grayson decedă la ora patru și jumătate dimineața, la câteva

ore după încheierea depozității, din cauze nedetectabile încă de către știința medicală.

*

* *

Caseta fu difuzată a doua zi, în sala de judecată.

Beth: Domnule căpitan Grayson, ați efectuat autopsia asupra președintelui MacMann în dimineața zilei de 29 septembrie. În depozitia dumneavoastră anterioară, ați declarat că decesul s-a datorat unui hematom epidural, rezultat în urma unei lovituri la cap, cu un obiect contondent. Doriți acum, sub prestație de jurământ, să retrageți această mărturie?

Cpt. Grayson: Da.

Vreți să spuneți instanței cum a survenit moartea președintelui?

Nu a existat un hematom epidural. Am constatat urmele unei lovituri. O contuzie vizibilă, cu echimoze modeste, dar fără răni. Însă nu aceasta a fost cauza decesului.

De ce a murit președintele, domnule căpitan?

A murit în urma unei aritmii cardiace letale.

Cu alte cuvinte, i-a cedat inima?

Da. Cel mai probabil o fibrilație ventriculară, consecință a unei scăderi progresive a tensiunii, asociate cu o doză excesivă de substanțe medicamentoase. Inima s-a oprit.

Ați putut determina motivul pentru care s-a întâmplat acest lucru?

Președintele avea o ușoară suferință coronariană. Dar nu asta l-a ucis. Raportul toxicologic arată o mare concentrație de citrat de sildenafil în sânge.

Aceasta este denumirea chimică a medicamentului cunoscut drept Viagra? Cel care îi ajută pe bărbați să obțină și să mențină erecția?

Da.

Susțineți așadar că președintele a murit în urma unei doze excesive de Viagra? Este posibil așa ceva?

Pentru cineva care prezintă o insuficiență coronariană, o concentrație mare de Viagra se poate dovedi fatală. Iar președintelui i s-a administrat o doză letală.

Ce cantitate s-a descoperit în sângele lui?

Echivalentul a aproximativ 300 miligrame. Tabletele conțin câte 50 miligrame. Deci șase tablete.

Care este deci concluzia pe care o trageți în urma acestor constatări?

Am conchis că președintele a decedat după, sau în timpul unui act sexual.

Și ați falsificat raportul autopsiei, inclusiv pe cel toxicologic?

Da.

De ce, domnule căpitan?

Președintele era unul dintre cei mai decorați veterani ai marinei americane. Și-a slujit țara în război, cu curaj și onoare. Nu puteam lăsa istoria să înregistreze o asemenea moarte.

De aceea ați dat vina pe lovitură?

Da.

Ați intenționat ca, făcând aceasta, să o implicați pe Prima Doamnă a Statelor Unite într-un caz de crimă?

Nu. Nu. Nu am avut nici o clipă această intenție. Și regret profund. A fost... Nu.

Vă înțeleg, domnule căpitan.

În momentul autopsiei, nu știam decât că președintele a fost găsit în dormitor. Intenția mea a fost de a pune totul pe seama unui accident. O căzătură noaptea, în baie. Un accident.

Și după ce Prima Doamnă a fost acuzată de crimă, de ce nu ați mărturisit adevărul?

Am vrut să o fac. Dar nu m-am putut hotărî. Voiam să îmi protejez comandantul. Am fost sigur...

Sigur că ce, domnule căpitan?

Am fost sigur că domnul Baylor are să vă scape. El îi scapă pe toți. Îmi pare rău, doamnă MacMann. Îmi pare foarte, foarte rău.

Vă înțeleg, domnule căpitan.

Iertați-mă, doamnă MacMann.

Vă iert, domnule căpitan.

În momentul acesta, pe casetă, Beth o întreabă pe Sandy Clintick, procuror general adjunct, dacă are de pus vreo întrebare căpitanului. Sandy Clintick apăru negând printr-o clătinare a capului.

p e pagina întâi a ziarului *New York Post* era fotografia înlăcrimată a lui Babette, dedesubtul unui titlu care nu ar fi putut avea litere mai mari nici dacă ar fi anunțat un meteorit care se pregătea să se zdrobească de pământ și să pună capăt existenței speciei umane:

EA ESTE VINOVATĂ!

La televizor, spiritualii pixelilor se călcau pe picioare, încercând să își ia înapoi declarațiile anterioare, prin care o dădeau ca vinovată sigură pe Beth.

„A fost în prima depoziție a doamnei Van Anka ceva care nu mi-a dat pace“, declară reporterul de la *Time*.

„Nu mi-a plăcut niciodată graba de a o condamna pe Beth MacMann“, zicea cel de la *Washington Post*.

Telefonul lui Beth reîncepu să sune; acum, apelurile erau din partea producătorilor de film și a editorilor.

„Adineauri a sunat Tina Brown. S-ar putea să reușesc să-ți achit onorariul, până la urmă“, îi comunică Beth lui Boyce.

Încântarea îi fu întreruptă de vestea că Alan Crudman înaintase o moțiune de eliminare a depoziției făcute de doctorul Grayson pe patul de moarte, pe motiv că nu era credibilă, datorită medicamentelor, printre care se număra și morfina. Existau precedente pentru o asemenea moțiune, deși Vlonko, care, în sala de tribunal, continua să urmărească reacțiile juraților minut cu minut, raportase că depozitia fusese „dinamită curată, băga-mi-aș“, lăsându-le

înlăcrimate pe cele mai multe dintre jurate. Chiar dacă judecătorul Dutch hotăra să elimine depozitia, juriul avea să rămână cu partea sentimentală.

— Încă mai putem pierde, spuse el. O să trebuiască să-l dezgropăm, Beth.

— Tare-aș vrea să nu fie nevoie.

Președintele fusese îngropat la cimitirul Arlington, cu cele mai înalte onoruri naționale. Afetul de tun pe care se aflate sicriul fusese tras de cai pe Memorial Bridge, în bătaia solemnă a tobelor, urmat de tradiționalul cal fără călăreț, cu cizmele așezate invers în scări. Lângă mormânt se trăseseră douăzeci și una de salve de tun și un escadron de avioane ale marinei zburaseră pe deasupra, în „formația soldatului dispărut”. Era un gest politic inteligent din partea văduvei și a avocatului-amant, acuzat de delict penale, să pună mâna pe târnăcop și să-l dezgroape, ca să vadă dacă nivelul de Viagra din venele lui fusese letal?

— Pe de altă parte, continuă Beth, mă bucur că nu l-au îmbălsămat, pentru cazul în care chiar va trebui să refacem analizele toxicologice. Uite cum vorbesc despre soțul meu. Întreaga mea viață s-a preschimbat într-o experiență care parcă nu mă privește.

— Întreaga ta viață, zise Boyce bătând-o încetișor pe burtă, e aici.

— Pune mâna.

— Vrea să știe dacă i-am luat bilet la zborul de Lisa-bona.

— Spune-i că tati se ocupă chiar în clipa asta.

*

* *

Babette intră în boxa martorilor cu un aer de stăpânire detașată. Ori era sub efectul sedativelor, ori miza mărită o ajuta să se concentreze. Trecuse de faza istericalelor, intrând în cea a sfidării reci. Era amenințată cu un dosar penal,

nu doar pentru sperjur, ci pentru asasinarea președintelui Statelor Unite cu ajutorul unei supradoze de medicamente pentru provocarea erecției. Cei mai mulți comentatori ai aspectelor juridice erau, cel puțin, de acord că nu va fi acuzată de crimă cu premeditare. Omor prin imprudență? Asasinat din greșală, cu o explicație? Nu existau precedente.

— Navigăm în ape măloase, pe ceață, noaptea și fără busolă, spuse Edgar Burton Twimm la emisiunea de televiziune *Charlie Rose*.

Beth avea cu ea laptopul, conectat la Internet. La capătul celălalt se afla Boyce, sub interdicția furioasă a judecătorului Dutch de a intra în sala de judecată. Era într-o cameră de hotel din apropiere, cu propriul computer portabil, conectat la o linie de mare viteză. Putea comunica în scris cu ea, pe monitor, în timp real.

O văzu la televizor, pregătindu-se să se ridice și să își înceapă examinarea. Scrise: CURAJ, FETIȚO.

Beth se ridică și se apropie de podium, luându-și cu ea laptopul deschis.

Boyce scrisese: STĂPÂNEȘTE MARTORUL.

— Doamnă Van Anka, începu Beth pe un ton amical, sunteți la curent cu conținutul depoziției căpitanului Grayson?

— Omul era amețit de morfină, zise Babette. Habar n-avea ce spune.

Alan Crudman culese laurii, lăsând să se înțeleagă că replica aceasta ingenioasă îi aparținea lui, nu ei.

— Obiecție. Martora nu are capacitatea de a face o evaluare medicală a acurateții depoziției.

Capetele se întoarseră uimite. Era Sandy Clintick. Până la urmă, de partea cui era? Printre înțelepții pixelilor, consensul era că, după eliminarea din joc a lui Boyce Baylor, procurorul general adjunct nu mai avea un adversar „demn de a fi urât“.

— Se acceptă, spuse judecătorul. Vă rog să vă limitați la a răspunde la întrebările care vă sunt adresate direct, doamnă Van Anka.

Beth continuă:

— Ați auzit ce a declarat căpitanul Grayson în depoziția sa?

— Sigur că am auzit.

— Ați declarat instanței că ați aplicat Viagra, amestecată cu cremă hidratantă, pe... în... în zonele relevante. Așa este?

— Da.

— Câtă Viagra ați folosit?

— Da' cine sunt eu, Lee Harvey Oswald? Am vrut să fie satisfăcut, nu mort.

Boyce scris: ASTA NU DUMNEAVOASTRĂ DECIDEȚI. P.S.: ULTIMUL TĂU FILM A FOST O PORCĂRIE.

— Asta nu dumneavoastră decideți. Este o chestiune care nu poate fi decisă decât de autoritățile medicale.

— Autoritățile medicale care falsifică rapoarte de autopsie și fac declarații când sunt drogate de nu mai știu de ele? Vă rog frumos. Individului nu i-aș da pe mână nici o unghie încarnată. Odihnească-se în pace.

— Obiecție.

— Se acceptă. Doamnă Van Anka, sunteți rugată să răspundeți la întrebări.

— De-aia au fugit înaintașii mei din Europa.

— Încă un comentariu și vă pedepsesc pentru sfidare.

Boyce scris: TREBUIE SĂ INTERVII — ACUM!!! ASTA E STRATEGIA LOR, SĂ FORȚEZE ANULAREA PROCESULUI. SFIDARE ➤ JURIU OSTIL ➤ ANULARE ➤ HAI SĂ-L CÂȘTIGĂM PE ĂSTA, NU SĂ-L AȘTEPTĂM PE URMĂTORUL.

— Babette, spuse Beth.

Babette tresări, auzind-o spunându-i pe numele mic.

— Iertați-mă. Doamnă Van Anka. Noi... Eu... Nu vreau decât să aflu câtă Viagra ați folosit în noaptea aceea. Atâta

tot. Sub prestație de jurământ, vă rog să spuneți instanței câte tablete ați pisat și ați amestecat în cremă.

— Adică cinstit?

Sala explodează în hohote de râs. Din păcate, ironia nu fu prinsă de Babette, care trăia de prea multă vreme într-o lume în care lipsa de sinceritate constituia norma.

— Cinstit, zâmbi Beth.

— Trei. Din cele de cincizeci de miligrame. Am vrut doar să-și poată face datoria, nu să țină loc de stâlp de cort.

— Trei tablete? Din cele albastre?

— Uite-așa, spuse Babette, formând un romb cu degetele mari și arătătoare. Știi, se pot rupe în două, dar n-am gândit, ce rost are?

— Vă înțeleg perfect.

Dintr-o dată, cele două femei erau ca două vechi prietene, schimbând impresii asupra cantității de Viagra de care aveau nevoie partenerii lor.

— Nu sunt mortale, continuă Babette. Vreau să zic, și-un sandviș cu șuncă poate să te omoare, dacă te îneci cu el. Dar am citit instrucțiunile. Într-o seară i-am dat trei lui Max. S-a congestionat un pic la față, dar n-a murit. Iar acum pot să-i dau și zece pastile de Viagra.

— Soțului dumneavoastră i le-ați administrat în același mod în care i le-ați administrat și soțului meu?

— Nu. Am... în fine, știți că bărbaților nu le place să recunoască?

— A, știu foarte bine.

— Le-am pisat și i le-am pus în borș.

— Aha. Doar una sau două întrebări și am terminat, doamnă Van Anka. Cum v-a venit ideea de a i le administra soțului... președintelui în felul acesta?

— La supă nu aveam acces. Dacă te văd Serviciile Secrete că-i pui prafuri în supă, deschid focul. Dar am o prietenă care procedează la fel, cu crema. Ea mi-a spus că merge. În fine, până la un punct.

— Mulțumesc, doamnă Van Anka. Pentru moment, nu mai am alte întrebări. Îmi rezerv dreptul de a rechema martorul.

Beth privi ecranul calculatorului.

DACĂ-MI PUI CHESTIE DIN AIA ÎN SUPĂ, TE ÎMPUȘC.

*

* *

— Să credem că a pisat doar trei tablete? întrebă Beth. Din partea ei, nu m-ar mira dacă ar fi băgat tot flaconul în mixer.

— Da, zise Boyce. Cred că, o dată în viața ei, a spus adevărul. Dar Grayson zicea că a găsit trei sute de miligrame. Ceea ce lasă neexplicate alte trei tablete. Avea vreo rețetă?

— Îți arde de bancuri? De fiecare dată când doctorii îi dau președintelui o aspirină, apare pe prima pagină a ziarelor. N-ar fi putut obține în veci o asemenea rețetă.

— Ai văzut vreodată pastilele în trusa lui de toaletă?

— Nu-i umblam în trusa de toaletă.

— Serios?

— Am renunțat, după ce i-am găsit un pachet cu o duzină de prezervative.

— O duzină?! Când mai avea timp să conducă țara? Dar, presupunând că avea tabletele, cine i le-a dat?

Beth se gândi puțin.

— Cineva în care avea încredere. Încredere absolută. Și îi rosti numele.

— Trebuie să fim siguri. Dacă îl aducem în boxă și el neagă, o să părem că pescuim în ape tulburi. Și nu putem cita optzeci din prietenii cei mai buni, să-i întrebăm dacă nu i-au strecurat pe furiș președintelui pastile ca să i se scoale. Oricum ar minți, și cine-i poate contrazice?

— Avantajul cu martorul ăsta, spuse Beth, e că el nu poate minți sub prestație de jurământ.

*

* *

— Apărarea îl cheamă pe Damon Blowwell.

Damon Blowwell părea neobișnuit de supus. În mod normal, arăta ca un pit bull nehrănit de trei zile.

Beth îi ceru să depună jurământul din nou, deși, teoretic, era încă sub efectul primei dăți.

— Domnule Blowwell, ați renăscut în religia creștină, nu-i așa?

— Da.

— Și ați jurat înaintea lui Dumnezeu că declarațiile dumneavoastră nu vor cuprinde decât adevărul, așa este?

— Nu sunt un mincinos, dacă asta încercați să insinuați.

RETRAGE-TE, scrise Boyce. LASĂ-I SPAȚIU.

— Dimpotrivă, domnule Blowwell. Am o singură întrebare pentru dumneavoastră, astăzi. Soțul meu v-a cerut vreodată să îi furnizați Viagra?

Blowwell își acoperi buza de jos cu cea de sus. Cu fiecare fibră morală a trupului ar fi vrut să nege, dar sufletul pe care i-l închinase încă o dată Celui Înălțat la Cer îi șoptea: adevărul te va elibera.

— Este posibil.

Propoziția pluti în aer timp de o clipă sau două, până adăugă:

— Da, mi-a cerut. Da.

Murmurmurmurmurmur.

— Și cât i-ați dat?

— Un flacon.

— Care conținea aproximativ câte tablete?

— O sută, cred.

— Și asta ați făcut o dată sau de mai multe ori?

— Da.

— Cam de câte ori, cu aproximație?

— Cinci sau șase. Poate mai mult.

— În concluzie, i-ați furnizat cel puțin șase sute de tablete?

— Așa este.

— Și când i-ați adus ultima dată președintelui rețeta, ca să spun așa?

— Pe la mijlocul lunii septembrie.

— Cu câteva săptămâni înainte de a muri?

— Așa este.

Pentru prima dată din câte își putea aminti cineva, expresia de pe chipul lui Blowwell era una de panică îngrozitoare. Nimeni nu-l văzuse vreodată vulnerabil. Acum se prăbușea.

— A fost un accident, Damon, îi spuse Beth blând. Nu ai de ce să te simți vinovat.

— Obiecție, interveni Sandy Clintick, aproape împotriva propriei voințe.

— Se acceptă, zise judecătorul Dutch. Doamnă MacMann, dacă aveți vreo întrebare de adresat martorului, atunci întrebați.

— Nu mai am întrebări pentru martor, onorată instanță. Vă mulțumesc, domnule Blowwell.

— Da, doamnă. Vreau... să adaug ceva.

Judecătorul Dutch își dădu permisiunea.

— Foarte bine, domnule Blowwell.

— Vreau să îi cer scuze doamnei MacMann.

*P*entru a cruța ce mai rămăsese din ideea de demnitate națională, deshumarea președintelui Kenneth MacMann se desfășură în secret, între orele două și cinci dimineată. Aceasta nu împiedică posturile de televiziune să transmită evenimentul pe viu, adică imagini luate cu teleobiective speciale de noapte, atintite asupra unui cort întunecat, în fața căruia stăteau soldați, în vreme ce comentatorii făceau speculații cu privire la ceea ce se petrecea înăuntru.

— Pentru o operațiune ca aceasta, Tom, vor folosi probabil un târnăcop, în combinație cu... va fi, desigur, și un târnăcop de rezervă, pentru cazul în care, cine știe din ce motiv, primul târnăcop nu va funcționa, sau va funcționa defectuos.

— Cât de adânc este îngropat președintele?

— După informațiile mele, președintele se află la o adâncime de doi metri și jumătate și trei metri și jumătate pe verticală, dedesubtul platformei de piatră construite, cea care a fost amplasată deasupra, după înmormântare.

— Deci mai întâi va trebui să treacă de ea, corect?

— Da, iar platforma este din granit tare de Vermont, desigur.

— Și, odată sicriul adus la suprafață, vor... ce urmează apoi?

— Ni s-a spus că sicriul, care se află într-un alt sicriu exterior, de bronz, pentru a împiedica... ei bine, ambele, și cel interior, și cel exterior vor fi încărcate într-un camion militar și duse la Institutul Național pentru Sănătate.

— S-a terminat cu autopsiile la spitalul din Bethesda.

— Da. Și, desigur, este o ironie a sorții că INS-ul, unde se va face cea de-a doua autopsie, sub supravegherea unui reprezentant special numit de instanță și a nu mai puțin de șase anatomopatologi și toxicologi independenți, dintre care nici unul nu are vreo legătură cu armata, se află practic vizavi de spitalul marinei din Bethesda.

— Un lucru nu mi-e limpede: cum se face că trupul președintelui nu a fost îmbălsămat?

— Procedura standard în cazurile de asasinat sau de moarte din cauze neelucidate impune ca trupul să nu fie îmbălsămat. Pentru cazul în care este nevoie de o deshumare și de investigații medicale suplimentare. Atunci când trupul este îmbălsămat, testele toxicologice nu mai sunt posibile.

— Spune-ne câte ceva despre formaldehidă...

*

* *

— Te-ai uitat? Întrebă Boyce. Pe cuvânt?

— Lucram la pledoaria finală.

— Dacă raportul toxicologic iese așa cum ar trebui, n-o să mai fie nevoie.

— Am...

— Ce e? A dat din picioare?

— Nu. Nimic. Doar o chichiță de procedură despre care voiam să te întreb. Am uitat. O să te întreb când ne vedem. Când se așteaptă rezultatele?

— Probabil după-amiază. Toxicologii sunt o pacoste. Le place să tragă de timp. Știu că totul depinde de ei și că, în felul ăsta, sunt în centrul atenției. Ai văzut *Times*-ul?

— Am renunțat să mai citesc ziarele.

— S-ar putea să vrei să vezi prima pagină de azi. Are un sondaj.

— Procedura — termenul pe care Beth îl folosea pentru deshumare — i-a făcut și pe ultimii patru la sută care mai erau de partea mea să mă urască?

— Ba dimpotrivă. Cifrele au crescut, cum îți place ție să spui. Șaptezeci și cinci la sută sunt de părere că guvernul îți datorează scuze. Asta da, întorsătură. Ar trebui să te mulțumească.

Beth oftă.

— Da, e plăcut.

— Din Lady Bethmac, ai devenit Femeia Nedreptățită. Nu te bucuri?

— Soțul meu stă undeva, pe o masă de fier. Pe tine s-ar putea să te aștepte cinci ani de închisoare pentru că m-ai salvat pe mine de mine însămi. După ce am dat naștere unui scandal uriaș, acum sunt pe cale să dau naștere unei ființe omenești și n-am nici cea mai mică încredere că n-o s-o dau în bară și de data asta. „Bucurie“ nu e tocmai cuvântul pe care l-aș folosi pentru ceea ce simt acum. Mai bine mă întorc la pledoaria mea finală. Pentru orice eventualitate, dacă doctorul Grayson era într-adevăr dus din cauza morfinei și a vorbit fără să știe ce spune.

— Indiferent ce se întâmplă, o să fii o mamă formidabilă. O să fii mai mamă decât orice altă mamă de pe pământ. Și știi de ce?

— Habar n-am.

— Ca să-ți răscumperi toate celelalte greșeli pe care le-ai făcut în viața ta. Și în a mea.

— Ce motivație grozavă.

*

* *

— Oameni buni — se adresează telespectatorilor CBS News prezentatorul Dan Rather, părăind că, în sfârșit, avea să facă o hemoragie nazală *live* — cazul acesta a evoluat mai ciudat decât o specie de păsări din Galapagos. Ni s-a comunicat că doctorul Laftos Crogenos, anatomopatologul care conduce echipa care a făcut cea de-a doua autopsie a rămășițelor președintelui MacMann, urmează să facă în

scurtă vreme un anunț. Bob, numele acesta, Laftos Crogenos, are mai multe vocale decât un alfabetar din care vulturii au ciugulit toate consoanele. Ce știm despre el?

— Da, doctorul Crogenos este grec de origine. Dar este cetățean american naturalizat...

— Deci simpatiile lui sunt, presupun, mai presus de orice îndoială?

— Se spune, Dan, că printre anatomopatologi circulă o vorbă, și anume că în jurul mesei de autopsie nu există naționalități.

— Foarte bine. Asta au nevoie americanii să audă în clipa aceasta.

— Doctorul Crogenos este de mulți ani șeful catedrei de medicină legală de la Facultatea de Medicină a Universității Johns Hopkins. Are la activ peste cincisprezece mii de autopsii și este considerat unul dintre cei mai buni specialiști la nivel mondial. După cum se exprima un coleg de-al său, omul acesta te poate deschide de la un capăt la celălalt cu ochii închiși.

— Dar, de data aceasta, nu are de-a face cu un animal călcat de mașină pe autostrada 77, la nord de Corpus Christi, ci cu un fost președinte al Statelor Unite ale Americii.

— Iată-l că apare. Doctorul Crogenos se apropie de podium, însoțit de alți cinci medici...

— Cum ți se pare, Bob? Ce se vede pe fața lui?

— Da, cred că examinarea cadavrului unui... a oricărui cadavru nu este un lucru ușor. Mai ales a unuia care a stat îngropat mai bine de un an de zile. Dar aceasta în mod special, cu lumea întreagă privind, ca să spun așa, peste umărul tău. Presiunea trebuie să fie uriașă.

— Eu unul aș fi mai nervos ca un mexican care tocmai a găsit o jumătate de gândac în bolul cu guacamole. Hai să auzim ce are de spus.

Doctorului Crogenos îi luă mai puțin de cinci minute să își citească declarația. În timp ce vorbea, chipul îi era

scăldat în mii de blițuri. Totul decurse cât mai solemn cu putință. Crogenos anunță că președintele murise în urma unei supradoze, „probabil accidentale“, de citrat de sildenafil. Se găsiseră dovezi ale unei afecțiuni coronariene „relativ avansate“. Cantitatea estimată la 300 miligrame de Viagra acționase asupra inimii, provocând o aritmie cardiacă letală. Epiderma penisului prezenta urme de citrat de sildenafil, ca și urme ale ingredientelor folosite în mod obișnuit la fabricarea cremelor hidratante scumpe. Nu se găsiseră indicii ale unui hematom epidural. Contuzia de pe frunte, deși pronunțată, nu provocase decesul.

Ajuns aici, doctorul Crogenos își privi colegii și oftă. Dacă Republica avea să dureze o mie de ani, elevii de peste timp aveau să îl țină minte pe președintele Kenneth MacMann la fel de bine, dacă nu chiar mai bine decât pe Washington, Lincoln sau Roosevelt. Locul său în istorie era asigurat.

*t*elefonul mobil al lui Boyce sună.

— Bună ziua, domnule avocat.

Era Sandy Clintick.

— Nici nu mă ostenesc să te întreb de unde ai numărul ăsta, zise el. Dar e grozav de secret. Cărui fapt îi datorez plăcerea? Te pregătești să renunți la acuzațiile împotriva clienței mele?

— A fostei dumitale cliente. N-o mai reprezinți pe doamna MacMann.

— Așadar mă suni ca să-ți ceri scuze, în numele guvernului federal, pentru că mi-ai înscenat povestea cu contaminarea juriului?

Sandy Clintick râse.

— Nu, nu asta aveam în program. N-am nici o implicare în cazul ăsta. Dar, adăugă ea, ca să fiu sinceră, e unul cu care mi-ar face mare plăcere să-mi încerc puterile.

— Sunt convins. Nu știu dacă te încălzește, dar eu mă bucur că n-ai s-o faci. Nu ești la fel de bună ca mine, dar te apropii.

— Când cel mai mare narcisist din lumea juridică îmi spune că mă apropii de valoarea lui, trebuie să mă simt profund măgulită.

— Ba nu, Alan Crudman e cel mai mare narcisist din lumea juridică. Eu sunt al doilea.

— Trecem la subiect, sau continuăm să ne adulmecăm unul pe altul?

— Desigur. Dă-i drumul.

— Mă gândesc dacă să cer retragerea acuzațiilor.

— Haide, haide, Sandy, parcă aud mulțimea sub ferestrele tale, cu furci și cu torțe, scandând: „Dreptate!”

— Mi-am izolat ferestrele.

— Și am citit și că acum ai gardă de corp asigurată de poliția federală. Nu te teme, după primele douăzeci de amenințări cu moartea, te obișnuiești. Eu primesc felicitări de Crăciun cu amenințări din astea.

— Mă încântă gândul că mă apropii de valoarea ta, Boyce. Motivul pentru care mă gândesc să renunț la acuzații e că mă macină ceva.

— Ce anume ar putea fi?

— Depoziția lui Grayson.

— Autopsia făcută de Crogenos confirmă tot ce a spus el.

— Altceva nu-mi dă pace. Ceva de la sfârșit, când a rugat-o pe Beth să îl ierte.

— Da? zise Boyce prudent.

— L-a iertat. Așa, pur și simplu.

— E genul iertător.

— Nu cred. Viața ei a fost un iad din cauza lui. Nimeni nu poate fi atât de iertător. Chiar și Iisus Christos ar fi avut nevoie de cinci secunde de gândire, înainte de a spune: bine, hai să uităm ce-a fost.

— E un om dintr-o bucată. De-aia m-am îndrăgostit de ea în timpul facultății.

— Ce mai bucată. Ți-a dat papucii pentru ticălosul ăla.

— Te rog, e vorba despre un om care nu mai e printre noi.

— Cred că știu ce s-a întâmplat în noaptea de 28 septembrie. Și sunt aproape convinsă că și tu știi.

— Atunci retrage acuzațiile.

— Mă mai gândesc.

— Uite ce e, dacă pielea mea e cea pe care o vrei, nu te mai obose. Oricum mă duc la fund. Nici măcar Alan Crudman nu mă mai poate scăpa.

— Asta e o consolare, trebuie să recunosc.

— la partea bună a lucrurilor. După cinci ani petrecuți în închisoare ca amantă a culturiștilor pătimiși și bolnavi de SIDA, or să mă dea afară din barou. N-o să mai trebuiască să dai niciodată ochii cu mine într-o sală de tribunal.

— Mă simt din ce în ce mai bine.

— Las-o așa cum a căzut.

— Mă mai gândesc.

Închise.

Boyce se gândi dacă să îi relateze convorbirea lui Beth. Hotărî să n-o facă.

*

* *

A doua zi dimineată, puțin după ora zece, procurorul general adjunct al Statelor Unite se ridică și se apropie de podiumul din sala de tribunal al judecătorului Umin. Atmosfera era, după expresia lui Dan Rather, „mai electrizată decât o pisică înecată, cu coada băgată-n priză“.

— Rog instanța să consemneze că acuzarea cere, cu tot respectul, ca acuzațiile în cazul Statul contra Elizabeth MacMann să fie retrase, în lumina ultimelor evenimente, care impun o nouă perspectivă.

Sala explodează.

Beth rămase gravă pe scaun, fără nici o expresie. Boyce, care urmărea totul din camera de hotel, era la fel de calm. Ochii i se fixară asupra lui Beth.

Judecătorul Dutch spuse:

— Ca urmare a cererii formulate de acuzare...

Beth se ridică.

— Onorată instanță, acuzatul mai poate face o declarație în acest moment?

„Ah, fir-ar să fie!“ își spuse Boyce în gând.

— Tocmai mă pregăteam să iau o hotărâre pe baza cererii acuzării, rosti judecătorul Dutch, parcă vrând să spună:

„Și, dacă stați jos și tăceți din gură, doamnă MacMann, o să puteți ieși de-aici în următoarele trei minute“.

Sandy Clintick se uită la ea. Întreaga lume — sau măcar un miliard și ceva de telespectatori — se uitau la Beth.

— Sunt conștientă de asta, onorată instanță. Dar acuzata ar dori să mai facă o declarație înainte să decideti în privința moțiunii. Pentru ca instanța să fie în deplină cunoștință de cauză, adăugă ea.

Judecătorul Dutch se rezemă de spătarul fotoliului, cu aerul unui om rezonabil care se pleacă dinaintea unei lumi nerezonabile, cu ochelarii începând să i se aburească.

— Foarte bine, doamnă MacMann. Dați-i drumul.

— Vă mulțumesc, domnule judecător. Nu...

Făcu o pauză.

— Nu sunt sigură de unde ar trebui să încep, de aceea am să încep prin a-mi cere iertare. Față de poporul american. Față de această instanță. Chiar și față de avocatul meu, domnul Baylor. Pentru a nu fi mărturisit adevărul în legătură cu ceea ce s-a petrecut în noaptea aceea.

Hemoragia care îl păștea de decenii pe Dan Rather se declanșă, în fine. Din fericire, telespectatorii nu asistară la scenă.

Ochii judecătorului Dutch dispărură pentru ultima oară în spatele lentilelor opacizate ale ochelarilor.

— Nu în ultimul rând, le cer iertare Serviciilor Secrete ale Statelor Unite și Biroului Federal de Investigații. În numele meu, li s-au adus acuzații teribile. Eu — nu domnul Baylor — port deplina răspundere morală pentru aceste acuzații, și tot eu doresc să le retrag aici.

Beth își coborî privirile, înghiți în sec, apoi continuă.

— Am aruncat cu... obiectul istoric în președinte, în noaptea aceea. Cu scuipătoarea.

Rumoare în sală.

— Sincer vorbind, am aruncat destul de tare. Aceasta se întâmpla într-un moment de tensiune... Ah, ce naiba...

îmi cer scuze, onorată instanță. Eram furioasă pe el. Știam ce face. Și, dacă l-aș fi ucis, n-aș putea să vă declar aici și acum că, în clipa aceea, aș fi regretat.

Urmă:

— Dar am fost cumva convinsă că nu îl omorâsem. De această certitudine m-am agățat pe tot parcursul investigațiilor și — oftă — al evenimentelor ulterioare. Nu pot justifica această certitudine. Nu pot scuza acuzațiile care s-au formulat în cursul apărării mele.

Beth își duse repede mâna la burtă, cu o strâmbătură.

— Domnul Baylor, care a crezut sincer în nevinovăția mea, m-a apărut cum s-a priceput mai bine. Ceea ce, când e vorba despre Boyce Baylor, înseamnă aproape de perfecțiune. Acum, el se confruntă cu perspectiva închisorii și a ruinei profesionale. Dacă mai am vreo datorie, mai mare decât cea față de poporul american, atunci ea este datoria mea față de el. Pentru că, fără intervențiile domnului Baylor, oricât de zeloase, rezultatul acestui proces ar fi putut ușor fi altul. Și poate, dacă mă gândesc mai serios, ar fi fost mai bine așa, cel puțin pentru țară. În fine, acum instanța știe întregul adevăr cu privire la ce s-a petrecut la Casa Albă, în noaptea aceea. Și poate hotărî în consecință, conchise Beth, așezându-se.

Se așeză pe scaun, cu mâinile încrucișate în poală.

Murmurele încetaseră. Nici măcar gureșii comentatori de televiziune nu mai spuneau nimic.

În cele din urmă, judecătorul Dutch își scoase ochelarii și își dresе glasul. Se uită la grefierul de instanță, apoi la Beth. Ezită timp de câteva secunde, apoi vorbi.

— Cererea se acceptă.

Se întoarse către juriu.

— Juriul este liber. În numele poporului american, vă mulțumesc pentru că v-ați făcut datoria, în condiții care știu că au fost grele.

Cu aceasta, declară: „Ședința se suspendă“ și bătu cu ciocanul, punând capăt Procesului Mileniului.

Cu cinci zile înainte de începerea programată a procesului în care erau implicați Statul, contra lui Boyce Baylor, proces care, după părerea celor mai mulți comentatori specializați, avea să aducă acuzării o victorie ușoară, ceilalți doi acuzați, Felicio Andaluz și Ramon Martinez, evadară din Centrul de Detenție din Fairfax, Virginia, în timpul unui meci de baschet cu ceilalți deținuți. Incidentul, extrem de jenant pentru guvern, impuse amânarea procesului.

Pentru Boyce, întârzierea era bine venită, pentru că îi permita să fie alături de Beth la naștere. Sarcina ei reprezentase gestația cea mai mediatizată, după actrița care apăruse goală și enorm de rotundă pe coperta revistei *Vanity Fair*. Fiica lor, Ilsa Tyler Baylor, avea trei kilograme și jumătate, adică — fapt subliniat de *Washington Post* — exact aceeași greutate ca a infamei scuipători de argint a lui Paul Revere. Stând la taclale cu reporterii în fața maternității, Boyce avu umorul de a declara că fiica abia născută avea să fie în curând prea grea pentru ca mama să arunce cu ea după el.

Investigațiile privind dispariția lui Felicio și a colegului său nu dădură nici un rezultat convingător. Cei doi parcă se evaporaseră.

Într-o seară, în timp ce își legăna copila ca să o adoarmă, Boyce primi un telefon. După ce ascultă ce avea Felicio de spus, sună la rândul său la un prieten reporter. Prietenul câștigase deja două premii Pulitzer pentru reportaj de investigație, dar nu se dădea câtuși de puțin înapoi de la a-l obține și pe al treilea. Înarmat cu informațiile primite de la Boyce, se puse pe treabă și, în șase săptămâni, chiar în ajunul datei

la care era programată reînceperea procesului intentat lui Boyce pentru tentativa de contaminare a juriului, publică primul dintr-o serie de articole, bazate pe surse solide, chiar dacă anonime, care dezvăluiau că Felicio Andaluz era de multă vreme agent CIA. Mai mult, Agenția fusese aceea care aranjase cu atâta abilitate evadarea lui și a domnului Martínez din centrul de detenție. CIA nutrea dorința expresă ca unul dintre agenții săi cei mai valoroși, unul care mustea de informații despre operațiunile sale din America Latină, să nu fie nevoit să depună mărturie într-un tribunal federal.

Desigur, CIA nu a avut de făcut „nici un comentariu“ pe marginea articolelor. Procesul lăsase însă opinia publică sensibilă la orice suspiciune că guvernul ar fi putut fi implicat iar în cine știe ce năzbâtii secrete. Departamentul de Justiție se trezi asediat de presa care pretindea să i se spună, dacă o parte a guvernului făcea scăpați din închisoare doi acuzați în același proces, de ce altă parte a aceluiași guvern continua să îl urmărească atât de asiduu pe cel de-al treilea.

Se organizează întâlniri la nivel înalt.

În cele din urmă, se anunță un *nolle prosequi* în cazul Statul contra lui Boyce Baylor. În limbajul oamenilor obișnuiți, aceasta se traducea prin: n-am de gând să mă mai ating de el nici cu invitație specială.

Justificarea oficială era că domnii Andaluz și Martínez acceptaseră să colaboreze cu guvernul și să depună mărturie împotriva lui Boyce Baylor. (Neadevărat.) În absența lor, guvernul considera acum că nu are suficiente probe împotriva lui. Dar ce se întâmplase cu caseta video care îl surprinsese complotând să contamineze juriul? Purtătorul de cuvânt își dresе curajos glasul și declară că respectiva casetă era „supusă interpretărilor“.

Decizia de scoatere de sub urmărire fu întâmpinată favorabil de peste optzeci și cinci la sută din americani, care se plânseră că sufereau de epuizare fizică și nervoasă de pe urma Procesului Mileniului.

Comisia de etică a Baroului din Districtul Columbia se reunește pentru a decide dacă avuseseră loc încălcări ale deontologiei profesionale, suficiente pentru a emite un ordin prin care să i se interzică lui Boyce să mai practice avocatura. Audierile se purtău cu ușile închise, dar presa le comentă ca desfășurându-se „într-o atmosferă încinsă”. Paginile mai importante ale presei naționale publicară articole ironice pe tema spectacolului „ridicol” al avocaților care se acuzau între ei de moralitate îndoielnică.

În ziua dinaintea a ceea ce se spunea că va fi un vot „strâns”, Boyce însuși, într-o declarație făcută în fața casei, cu fiica înfășată în brațe, anunță că se retrăgea din avocatură, „pentru a îmbunătăți starea unanimității reducând cu unu numărul avocaților”.

— Și n-o să-ți lipsească? îl întreabă un reporter.

— Cinstit?

Procesul împotriva lui Babette Van Anka dură mai puțin de două săptămâni. Nick Naylor, specialistul în relații publice al lui Babette, organizează conferințe de presă zilnice, după încheierea lucrărilor, pentru a anunța cât de mulțumiți erau toți cei din tabăra doamnei Van Anka de felul în care decurgeau lucrurile. Mai mulți actori celebri depuseră mărturie în favoarea ei, la fel ca și ministrul Apărării din Israel și doi foști prim-miniștri. Juriul avu nevoie de cinci ore pentru a o declara vinovată de sperjur. Judecătorul (nu judecătorul Dutch) o condamnă la un an și jumătate într-o închisoare cu condiții minime de securitate, din apropiere de Los Angeles, unde putea fi aproape de agentul său. Avea să iasă din închisoare după patru luni, cu câteva kilograme mai slabă și arătând fabulos.

Divorțul de Max se complică datorită faptului că Max era acum un fugar în fața justiției americane, petrecându-și viața în Indonezia și în Elveția. Chiar dacă nu era specializat în divorțuri, Alan Crudman o reprezintă la proces și, după ce, cu multă ingeniozitate — după cum recunosc până și

Boyce — reuși să îi smulgă activele celor două companii de tip holding pe care le deținea în Olanda, îl obligă să vină la masa tratativelor undeva în Taiwan și să semneze o înțelegere pe care *Financial Times* o descrie ca fiind „un lulu”.

Wiley P. Sinclair dispăru din nou, pentru ca, după câțiva ani, să primească cetățenia chineză. Mașinațiile sale de culise pentru a ajuta China să fie aleasă ca țară organizatoare a Jocurilor Olimpice ieșiră la iveală când fu decorat de primul-ministru și declarat Erou al Revoluției. Se spune că locuiește confortabil la Beijing și că are o reședință de vară la Hangchow. Din când în când, deghizat în haine de chinezoaică bătrână, mai face câte un drum până la Las Vegas.

Pe tema procesului s-au scris până acum vreo treizeci și opt de cărți, dintre care șaisprezece semnate de jurați. *Juratul numărul optsprezece* este cea considerată, de cei mai mulți, ca fiind cel mai puțin plicticoasă.

Judecătorul Dutch Umin primi aplauze pentru felul în care condusese Procesul Mileniului. Refuză numirea de către președintele Harold Farkley la Curtea Supremă, susținând că, la vârsta pensionării, intenționează să accepte oferta Institutului de Studiu al Naturii Moarte Olandeze de a deveni custode.

Harold Farkley suferi o înfrângere răsunătoare în tentativa de a fi reales președinte, confirmând în ochii tuturor teoria că era făcut să rămână pe locul doi și că nu ar fi obținut niciodată fotoliul cu numărul unu, dacă predecesorul său nu ar fi decedat, după cum se exprimase un editorialist, în împrejurări „jalnice”.

Adversarul său candidă cu o platformă electorală bazată pe ideea restaurării demnității la Casa Albă. Anunță că prima lege promulgată va fi Legea privind protecția dormitorului Lincoln, care interzicea președinților să transforme încăperea cândva sacră, cu vedere spre peluza sudică, într-un „motel cu ora pentru donatori politici”.

De asemenea, se angajă să reducă din dimensiunile guvernului.

O dată în plus, mă găsesc dator față de dr. David William, MC, USNR. Complimentele și respectul meu, stimate domn!

Steve Umin, zis Dutch, de la firma Williams and Connolly, s-a dovedit plin de răbdare și dispus să mă ajute, chiar dacă până acum încă nu mi-a trimis nota de plată. Vreau să se știe că, în cele din urmă, a fost nevoit să cedeze în fața solecismelor mele juridice implacabile și că nu trebuie făcut răspunzător pentru aceasta. Din aceasta? Cum o fi.

Înainte de a se înfuria pe mine din cauza a ceva ce scrisesem despre clienta sa, Monica Lewinski, Plato Charteris mi-a dat ideea scuiptătorii.

C. Boyden Gray mi-a făcut cinste cu un prânz cu icre de scrumbie și s-a amuzat pe seama ideii, sunet dătător de încredere când vine din partea unui critic dur, membru al Sistemului.

Onorariul combinat al acestor trei distinși apărători ai legii, sumă echivalentă cu produsul intern brut al sultanatului Brunei, merită plătit, așa că, dacă ați omorât pe cineva, dacă v-ați înșelat acționarii sau ați intrat în conflict cu talibanii, căutați-i. Sunt în cartea de telefon.

Lincoln Caplan, de la revista *Legal Affair* a Facultății de Drept de la Yale, în ale cărei pagini au apărut pentru prima dată fragmente din cartea de față, a demonstrat încă o dată că este un editor fără egal, ca să nu mai spun ce prieten.

Thomas Jackson mi-a oferit sfaturi precoc de bune pentru un tânăr.

John Tierney a fost generos ca întotdeauna cu dovezile de înțelepciune și entuziasm.

Mulțumesc, de asemenea, ochiului ager al lui Gregory Zorthian și William F. Buckley jr.

Mulțumiri speciale adresate Sonei Vogel, pentru corectura și verificarea superbă și neostenită a datelor.

Președintele George Bush „41” mi-a furnizat cu amabilitate anumite detalii cu privire la viața dusă la etajul al doilea al reședinței de la Casa Albă.

Încă o dată, mulțumirile mele pline de afecțiune pentru Amanda Urban, zisă Binky, de la International Creative Management. Din nou, dacă ați omorât pe cineva, dacă v-ați înșelat acționarii sau ați intrat în conflict cu talibanii, căutați-o — aceasta după ce ați luat legătura cu avocații.

Sunt iarăși profund îndatorat lui Jonathan Karp, editorul meu de la Random House. Este cea de-a cincea colaborare a noastră. Până acum, mi-a spus „nu” de 1 278 de ori. Ceea ce mă bucură cu atât mai mult când spune „da”. Îți mulțumesc, stimate domnule Karp.

În fine, dar în nici un caz pe ultimul loc: Lucy — soție, Conor — fiu și Caitlin — fiică l-au suportat pe autor. Încă o dată, trebuie să mă întreb cum de vrea cineva să se mărite cu un scriitor sau să și-l aleagă drept tată.

Și, în cele din urmă, credinciosul Jake Dulăul, care a lătrat la tot și la toate.

Blue Hill

9 septembrie 2001

râsul lumii

Prima Doamnă a Statelor Unite, Elizabeth MacMann (poreclită Lady Bethmac de oameni care au apucat să-i citească în suflet), este acuzată că a pus mâna pe o scuițătoare de colecție și și-a ucis soțul. Nu știm dacă numitul soț e Bill sau George W., dar putem presupune. Motivul pare să fie sfânta gelozie de alcov, fiindcă președintele are reputația unui tip apropiat până la penetrare de angajatele din subordine. Lumea palpită, iar televiziunile urcă amețitor pe scara ratingului. Se pregătește cumva prima execuție pe scaunul electric a unei soții prezidențiale? Atât de departe a ajuns omenirea?

În aceeași serie:

Pierre Desproges **Femei secerate**

Des MacHale **Vorbe de duh**

